

Giới thiệu Bảo Chủ! Thỉnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)

Thể loại: cổ đại, H, sạch, 1×1, ngược thân

Cuộc sống hầu hạ chủ nhân mới thực đáng sợ, vị bảo chủ này lại luôn tìm cách khó dễ cô, thật quái đản mà.

Đối với Nạp Dương mà nói cô cũng không khác nữ nhân kia là bao nhiêu, hẳn tùy tiện muốn trêu đùa, chỉ là đến một lúc mới phát hiện ra.

Hắn thực không muốn buông tay, cũng không muốn tổn thương.

Hắn như vậy vất vả xác định cảm xúc của mình thì sẽ không để cô chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thỉnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Lục Trúc Nhi bỏ trốn, ả nghe đồn tân lang của ả là một lão già lợm khộm, hứ dù có tiền thì sao chứ, thanh xuân tươi đẹp của ả nhất quyết không thể chôn vùi vào cái gì Nạp gia kia. Nhất quyết không.

Nhà họ Lục nhón nháo, đương ngày mai sẽ rước dâu, hiện tại liền không thấy tân nương đâu cả, nửa đêm tất cả nô gia trong Lục phủ sáng trưng thấp đèn đuốc tìm người, chỉ là Lục tiểu thư nhân lúc trời không biết quý không hay đã cùng với tên đại lang mới gặp trốn đi.

Nô tỳ của Lục tiểu thư Chúc Phùng Phùng, đem thân thể gầy yếu quỳ trước mặt Lục phu nhân, đều do cô không tốt, như vậy làm mất Lục tiểu thư.

Đầu nhỏ cúi gằm, gương mặt gầy gò thanh tú cúi gằm xuống đất.

Chúc Phùng Phùng là một cô nhi lại còn bị câm, vốn dĩ là ăn mày, hai năm trước là Lục phu nhân đem về nuôi, làm nô gia cho Lục tiểu thư, vốn dĩ cô muốn đem hết sức báo đáp tấm lòng của Lục phu nhân cư mang mình, chỉ là không ngờ hôm nay lại phạm tội nghiêm trọng, là kẻ hầu cho Lục Trúc Nhi tiểu thư lại làm mất tiểu thư ngay trước mắt.

“Mau đứng dậy, không trách người nôi, là nó tự muốn trốn đi, không muốn gả chồng, người có muốn cũng không ngăn nổi”

Lục phu nhân trên ghế lớn mệt mỏi đem trà nóng gấp một ngụm, bà quả thực rối bời, Lục đại nhân có vương bạn trên huyện, không thể cùng bà đỡ đàn chuyện này.

“Tiểu Phùng, cùng ta một chút sửa soạn tới Nạp gia bàn bạc... thật khó xử”

.....

Nửa đêm xe ngựa trên đường lộc cộc chạy, chỉ có lòng người là nhón nháo.

Chúc Phùng Phùng rất ít khi ra khỏi Lục phủ, luôn ngoan ngoãn hầu hạ trong tại gia, hiện tại ra ngoài không khỏi có chút sợ hãi.

Xe ngựa không nhanh không chậm đi tới Nạp gia.

Cửa gia đóng kín chỉ có một tên phu lơ mơ nửa mê nửa tỉnh gác cổng.

Nhác nghe thấy tiếng xe ngựa cùng đèn đuốc sáng trưng mà bị dọa tỉnh.

Lục phu nhân trên kiệu bước xuống, Phùng Phùng một bên đỡ lấy bà.

“Ta có tin gấp gặp bảo chủ nhà người, xin phiền một chút”

“Nửa đêm, bảo chủ không thích quấy rầy, làm khó tiểu nhân rồi” tên phu có vẻ mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, làm phiền bảo chủ an giấc, mất việc như chơi.

“Hiện tại người làm lỡ việc lớn liền mất đầu, người gánh nôi?” Giọng Lục phu nhân đều đều cũng lạnh nhạt, cũng đủ dọa tên phu kia, hắn run run loạng choạng vào báo tin.

Sảnh Nạp gia khá lớn, hiện tại là lần đầu tiên Chúc Phùng Phùng trông thấy một nam nhân đẹp như vậy, ngũ quan tinh tế, tóc dài xõa ra cùng một thân

cao lớn, chỉ là con người này đều tỏa ra vô vàn lãnh khốc cùng lạnh lùng làm Phùng Phùng có chút sợ hãi.

Thân thể nhỏ gầy càng thêm khép nép sau bóng hình Lục bà.

Nạp Dương nheo đôi con mắt đẹp để quan sát thân hình nhỏ nhỏ của nữ nhân trước mắt, sạch sẽ cùng tinh khiết còn rất nhút nhát, ừm! rất giống con chuột nhỏ.

Hắn vốn dĩ rất không thích bị làm phiền trong giấc ngủ, đối với Lục tân nương gì đó cha hắn chọn, Nạp Dương hẳn hẳn toàn không quan tâm, nữ nhân ngực nở mông cong hẳn không thiếu để chơi đùa, cùng lắm là thêm một người để bóp cọt.

Lười biếng chống tay xuống cằm, đem gương mặt cúi gằm của ai kia thu hết vào tầm mắt.

“Lục tân nương bỏ trốn? Không bằng thay tân nương đi” đem ngón tay xinh đẹp chỉ vào Chúc Phùng Phùng.

Lục phu nhân rất bất ngờ, đối với Chúc Phùng Phùng vẫn chưa bao giờ coi là tội tở, đứa trẻ này rất ngoan ngoãn cũng nghe lời, bà thật sự không nỡ.

Hiện tại bảo chủ đích danh muốn người? Cũng vài phần không tin vào tai mình.

“Nạp bảo chủ muốn đứa nhỏ này?” Bà hướng ánh mắt về phía Phùng Phùng ngoan ngoãn sau lưng mình.

Gương mặt Nạp Dương khẽ cười biểu lộ đồng tình.

“Nạp bảo chủ, Phùng Phùng chỉ là một đứa nhỏ tội tở, không dám như vậy cùng bảo chủ thành hôn được”

Hắn lần nữa nhìn gương mặt ngọc nhac của con chuột nhỏ ngốc nghếch kia, biểu cảm không tệ, rất vừa ý hắn.

“Đối với việc tân nương trước ngày thành hôn bỏ trốn không biết lan ra sẽ như thế nào danh tiếng” Nạp Dương nhẹ nhàng phun một câu đánh trúng tử huyệt của Lục phu nhân.

Mặt bà thất sắc, Nạp gia định đuổi cùng giết tận sao.

“Việc này trước hết cũng cần Phùng Phùng đồng ý, bảo chủ thỉnh suy xét, Lục gia mất mặt bảo chủ cũng không thêm lợi ích gì”

Chúc Phùng Phùng giống như đã lơ mờ hiểu bọn họ đang nói về mình, cực kỳ khẩn trương cùng sợ hãi, tay nhỏ căng thẳng bám lấy vạt áo Lục phu nhân.

“Một nô tì đổi thanh danh con gái Lục gia, quá lời đi”

Trần Lục phu nhân khẽ lay động, cuối cùng cũng khó khăn quyết định.

“Được, thành giao”

Chúc Phùng Phùng cực kỳ hốt hoảng, tay nhỏ nắm lấy vạt váy Lục phu nhân, quỳ trước mặt bà, môi hồng nhi a nhi a van xin, cơ thể nhỏ gầy khẽ run rẩy, cô không muốn thay Lục tiêu thư gả vào Nạp gia, cô rất sợ người nam nhân này.

“Tiểu Phùng, ta là bắt đắc dĩ đừng trách ta, coi như ta nợ ngươi một ân tình”

Phùng Phùng kịch liệt phản ứng, gương mặt mang vài phần kinh hoàng.

Khóe mắt cô đã ướt đầm, miệng nhỏ không ngừng nhi a nhi a mấp máy, hai tay chấp vào nhau cầu khẩn cùng van nài, cô thà xuốt đời hầu hạ Lục bà cho đến chết, cô muốn như vậy có một cuộc sống lặng lẽ, chưa hề chút nào cơ đồ leo cao gì đó.

Nạp Dương thú vị trước mắt theo dõi, lại là một người câm mà không điếc? Quả thật thú vị, thanh tú xinh đẹp cũng rất sạch sẽ, nữ nhân này rất hợp ý hắn.

- tử dục-

Thỉnh ấn sao

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thỉnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chúc Phùng Phùng để mặc cho nha sai bên cạnh trang điểm cùng thay trang phục.

Đem môi hồng tô thắm đỏ, tóc vấn cao để lộ gáy trắng mềm, hàng mi dài cong vút, run run giống như cánh chuồn chuồn.

Chúc Phùng Phùng hiện tại vẫn không dám tin chính bản thân mình như thế lại đi lấy một người chưa đầy một canh giờ quen biết.

Giương mặt kiêu nhỏ buồn đến thần thờ, mạng này của cô là Lục phu nhân nhặt về, coi như trả lại một món nợ.

Bước lên kiệu hoa mà lòng trĩu nặng, cô cũng thực không biết mình đã thế nào trải qua tất cả nghi thức hôn lễ rườm rà.

Nghe chủ tọa đọc tên Lục tiểu thư mà nhói trong lòng, cô cũng chỉ là kẻ thay thế.

Nạp Dương bên cạnh, trang phục tân lang đỏ chói, gương mặt cùng ngũ quan đẹp đẽ, bóng dáng cao lớn cùng lãnh khốc hoàn toàn tương phản với nữ nhân nhỏ bé bên cạnh.

.....

Phùng Phùng được đưa vào phòng hoa chúc, ngồi co ro bên cạnh giường lớn, chiếc giường này cô không có tư cách nằm lên, chỉ đành lê thân mệt mỏi dưới đất, trang sức, vòng bạc quá nặng làm cô có chút khó chịu, khăn voan đỏ thắm đã sớm vén lên, mặt nhỏ ngấn ngò đến thất thần, đem hai tay tự ôm lấy chính mình thu vào một góc.

Khi Nạp Dương vào chính là nhìn thấy một cảnh như vậy, vật nhỏ hẩn lữa về hiện tại muôn phần đáng thương nằm ngoan ngoãn dưới đất, mắt nhắm nghiền, trên trán vài giọt mồ hôi túa ra, mà lại đang trong mùa đông lạnh.

Hắn bước tới đem vật nhỏ kia bế thốc lên, thật nhẹ giống như chỉ có một nắm thịt, mềm mại cũng rất thơm, rất muốn cắn xuống một cái.

Đem đôi môi cô tách mở, lưỡi linh hoạt nhanh chóng xâm nhập, dây dưa không dứt, hút hết thơm tho trong miệng kia.

Chúc Phùng Phùng mệt mỏi, giấc ngủ chập chờn, có chút khó chịu đem tay một cái văng lên không trung, rồi xoay người tiếp tục chìm vào giấc ngủ

Chỉ nghe một tiếng ba giòn tan, Nạp Dương trừng mắt tức giận, vật nhỏ này cư nhiên tát hắn một cái?

Lục đạo rất nhẹ không gây chút tổn hại nào tới hắn, nhưng đối với một kẻ cao ngạo như Nạp Dương thì thực sự có chút tức giận.

Vốn dĩ ban đầu là hôn cô nhẹ nhàng nhưng bây giờ chính là thuần túy dã thú cắn mút, cực kỳ mạnh bạo không có chút nào ôn nhu.

Tay lớn không ngần ngại thoát ra áo ngoài của Chúc Phùng Phùng, hiện tại cô chỉ còn đơn một lớp áo lót mỏng, sờ sờ có thể thấy hai viên chân châu xinh đẹp hồng nhuận trước ngực.

Nạp Dương không phải là người tốt, trước giờ cũng chưa từng nói mình không phải kẻ hạ lưu, có thịt, không ăn là có lỗi với bản thân.

Di chuyển từ miệng xuống bầu ngực nho nhỏ của Phùng Phùng, cách một lớp áo mỏng tinh tế mút lấy, nước bọt của hắn nhanh chóng thấm đẫm ngực áo.

Chúc Phùng Phùng vốn dĩ rất là mệt, bị Nạp Dương tùy tiện đùa nghịch cũng chưa thanh tỉnh, sờ sờ thấy thân thể lạnh lạnh, miễn cưỡng nâng lên mí mắt nặng trĩu.

Ngoài ý muốn lại phát hiện mình nằm trong lòng một nam nhân, biểu tình cực kỳ hoảng sợ, tay gầy yếu dùng hết sức lực đẩy đầu người kia ra khỏi ngực mình, miệng nhi a nhi a ú ớ kêu phản kháng.

“Vật nhỏ, tỉnh rồi sao” hắn sủng nịnh, liếm lên má Phùng Phùng.

Cảm xúc ướt át cùng lạ lẫm làm cô cực kỳ không thích ứng được, đem chút bài xích hết sức bỏ ra khỏi vòng ôm của Nạp Dương.

Miệng ư ư phát ra tiếng, cô hiện tại muốn cùng bảo chủ bàn bạc một chút, cô chỉ đáp ứng thay Lục tiểu thư lên kiệu hoa, vốn dĩ trong lòng không muốn cái gì đó sống cùng hắn.

Nạp Dương không phải người có nhiều kiên nhẫn, thấy vật nhỏ ảm áp trong lòng có ý đồ chạy trốn, hết sức gian tà nằm lấy cổ chân trắng mịn kia mạnh mẽ giật lại, lần nữa áp chế Phùng Phùng trong lòng.

Cô hét lên những tiếng kêu vô nghĩa, hình như người này căn bản không muốn cùng cô thương lượng, tay Phùng Phùng khua khoắng loạn xạ.

“Em không muốn cùng phu quân của mình động phòng hay sao, ngoan ngoãn một chút ta liền dịu dàng với em”

Nói rồi Nạp Dương cúi đầu xuống ngậm lấy vành tai non mịn của cô, Phùng Phùng bất lực chỉ có thể la lên những lời vô nghĩa, hắn khó chịu trong lòng, phụ nữ lên giường với hắn bất luận là ai đều vô cùng nhiệt tình, vì sao vật nhỏ này lại nhất quyết như vậy ngang ngạnh.

Nói rồi xem vật áo trước ngực cô một tiếng xoạc lớn hung hăng xé rách, đem nhét vào cái miệng nho nhỏ ẩm ỉ kia, đồng thời cũng đem tay gầy yếu buộc chặt vào đầu giường.

Chúc Phùng Phùng giấy dựa, hai mắt kinh hoàng van xin.

Bầu ngực nhỏ không có gì che đậy hoàn toàn lộ ra trước không khí, trông cô vừa thảm thương lại xinh đẹp, cực kỳ dụ dỗ lòng người.

Nạp Dương đứng dậy từ trên bàn lấy xuống hai ly rượu giao bôi, một chén nhàn nhã nhấp nháp thưởng thức, con mắt lười biếng nheo lại ngắm nhìn thiên hạ trên giường đang kinh sợ vẫy vùng trong tuyệt vọng.

“U... u...”

Mái tóc tơ mềm mại rồi bời xõa tung trên tấm ga giường màu đỏ thắm, hai bên vú tuyết trắng run rẩy cực kỳ mê đắm. Đôi mắt sớm đã ngập đầy nước, van lơn, thảm thương.

Đem ly rượu kia tới bên cạnh Phùng Phùng, đem vải trong miếng cô lòi ra, chưa để cô phát ra một tiếng nào liền đem tất cả rượu trong cốc đổ tràn xuống cái miệng bé nhỏ không ngoan kia.

Chúc Phùng Phùng chưa bao giờ uống rượu lại còn một lúc nhiều như vậy, nhanh chóng bị sặc đến đỏ cả mặt, rượu từ khóe miệng chảy xuống cằm cổ, nhanh chóng lan tận xuống hai bên nhũ hoa xinh đẹp, lấp lánh.

Nạp Dương nhanh chóng cúi đầu in một dấu hôn đỏ chói xuống cái cổ thơm tho kia.

Hắn đem vải bên dưới hạ thân cô dứt khoát cởi ra.

Chúc Phùng Phùng hiện tại hoàn toàn lỏa thể, nơi tam giác bí mật kia cũng phơi bày trước con mắt Nạp Dương.

Cô lưỡng cổng muốn đem hai chân khép lại nhưng ai kia lại hung hăng đem hai đùi nhỏ ban ra thật lớn.

Tiểu hạch hồng hồng run lên trước con mắt hắn, một lớp lông mềm lura thừa che trước cửa động.

-từ dục-

Chương sau sẽ tiếp H

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nạp Dương thích thú nhìn biểu cảm xinh đẹp của nữ nhân sạch sẽ trong lòng, một ngón tay cho vào trong miệng cô, hết sức bồn cọt đùa giỡn đầu lưỡi nhỏ nhỏ, hắn cảm nhận nơi bên dưới đã bắt đầu cương lên.

Tô Phùng Phùng không muốn, cô cực kỳ không muốn, nhân lúc Nạp Dương không chú ý một cái hết sức cắn mạnh vào ngón tay kia.

Nạp Dương rên lên đau đớn, đem tay mình rút ra thì cũng đã muộn, đầu ngón tay hắn rõ một vết răng nhỏ nhỏ, sâu hoắm cùng rớm máu tươi.

Hắn tức giận, bóp mạnh một bên ngực sữa.

“Em dám cắn ta”

Phùng Phùng hiện tại vẫn chưa hoàn toàn phát dục hết, ngực nhỏ bị cưỡng bạo, đau đến thét lớn, cả người co rúm lại.

Nước mắt từ khóe mi trào ra, bên môi hồng vẫn còn vương lại chỉ bạc, thân thể trần truồng nổi bật rõ dấu tay đỏ tươi cùng chằng chịt vết bóp捏.

Chỉ là đối với đàn ông trong lúc động dục lại là đòn trí mạng.

Nạp Dương giống như không muốn hơn nữa chờ đợi, đem thân dưới áo quần chính mình giải phóng, nơi nam tính lộ ra trước mặt Phùng Phùng.

Gậy thịt sớm đã đứng thẳng, trên đó nổi lên từng đoạn gân xanh, hơn nữa nó còn rất lớn.

Phùng Phùng kinh hoàng, vốn dĩ là đứa nhỏ không có ai dạy bảo, căn bản không biết cái kia hạ bộ là thứ gì.

Chỉ là trông nó thật muôn phần đáng sợ cùng xấu xí. Nạp Dương vốn dĩ rất tự hào về kích thước của mình, đem quy đầu đặt trước cửa động nhỏ hẹp, ưỡn thân một cái có ý định đi vào, chỉ là ngoài ý muốn nơi đấy khô khốc, căn bản không có cách nào đánh chiếm.

Mấy lần cố gắng xâm nhập, nơi u động nhỏ hẹp hết sức bài xích dị vật, hấn cố gắng lắm cũng chỉ đem một phần ba cây gây thịt đi vào.

“Em muốn kẹp chết tôi hay sao, mau thả lỏng ra, ngoan ngoãn”

Chức Phùng Phùng run rẩy, đau đến vốn dĩ không thể cách nào động đậy nổi, nước mắt thi nhau dính bết hai bên thái dương, tay bị trói trên thành giường gắt gao nắm chặt đến bệch lại.

Răng nhỏ cắn vào môi đến bật cả máu, cô thực sự không muốn thét lên, không muốn ai nhìn thấy cảnh tượng bản thiêu cùng xấu hổ này.

Tên cầm thú này như vậy cứ nhiên đem cái thứ to lớn gần gòc kia cắm vào thân thể cô. Cho dù là ngu ngốc đi nữa cũng biết rằng nơi này tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy, huống chi lại là bị sờ qua sờ lại như vậy.

Tiểu hạch bé nhỏ khít khao, khăn trương mút chặt gây thịt thô to.

Nạp Dương có chút tức giận, nơi ấy bành trướng khó chịu, vậy mà cái lỗ nhỏ này như vậy chặt chẽ, đối với hấn hết sức bài xích, bất luận thế nào đều không thể tiến sâu hơn.

Đem cự long không lồ rút ra, kéo tấm nệm bên dưới, cầm ra một bình sứ trắng, hấn dùng miệng cắn ra nút chai, dứt khoát nghiêng bình đem toàn bộ chỗ dịch trơn bên trong đổ vào cửa động phần nộn kia.

Nạp Dương chưa bao giờ có cảm giác như vậy bất lực, vốn dĩ chỉ là để đây để phòng trừ, hấn luôn tự tin khả năng của mình có thể khiến nữ nhân phát điên, không ngờ đối với vật nhỏ này lại vô dụng, phải dùng đến được liệu.

Thời khắc khi hấn đem nam căn rút ra, Phùng Phùng tưởng như đem về một mạng, đau đớn nhanh chóng bị rút đi, ngỡ rằng hấn nhân từ đại lượng tha cho mình, hoàn toàn không ngờ tới tiếp theo nơi tư mật bị một lượng lớn rót vào thứ thuốc lạnh lạnh, nhanh chóng cô thấy có điểm dị thường.

Hai cánh hoa bé nhỏ giống như có lửa đốt, đỏ hồng cùng sung phòng lên không bình thường, tiếp theo là trào lên một trận ngứa cuồng dã, hoang đại.

Phùng Phùng ứ ứ thét lên, cả cơ thể tựa như bị phát điên, giống như có hàng vạn con kiến không ngừng chạy loạn ở nơi hạ thân.

Thân thể trắng muốt cũng theo đó đỏ hồng, lợi hại run rẩy, hạ thân có một mảnh trống rỗng, cực kỳ khát khao muốn đem thứ gì đó lấp đầy.

Phùng Phùng từng tiếng rên rỉ đau đớn, mồ hôi trên trán túa ra.

“Ấn....a...”

Nạp Dương nhìn vật nhỏ trên giường run rẩy, người cong lên, uốn éo, hai đùi gắt gao kẹp chặt lại, bầu ngực sữa xinh đẹp cùng theo đó lún nhún đưa đẩy.

Hấn gian tà dùng một ngón tay thâm thập cùng dò hỏi, rất tốt nơi này bây giờ đã ẩm ướt, tùy nhiên chính là duy chỉ có một ngón tay va chạm cũng không dễ dàng tiến vào, lỗ nhỏ xinh đẹp đầy ái dịch ngâm chặt lấy ngón tay thô ráp. Hấn hai ba cái ra vào rồi có ý định rút ra, Phùng Phùng ngứa ngáy đến bất khác nước nỏ, thấy thứ đang gãi ngứa cho mình có ý tứ rời đi liền theo bản năng ưỡn người đòi hỏi.

Nạp Dương cười tà dứt khoát đem ngón tay trước đó bị cô cắn kia bỏ ra, hai ngón tay một chút treu đùa viên chân châu nhỏ tí xiu e ắp giữa hai cánh hoa mềm mại.

Phùng Phùng giống như đã không thể chịu nổi, tay chân mãnh liệt vùng vẫy, đùi khép lại kẹp cả tay Nạp Dương thành một đoàn, nước nỏ chà sát.

Lần này hấn quyết công chiếm, cự vật thô to lần nữa thẳng một đường đâm vào u huyết. Nơi xinh đẹp đã được bôi trơn trượt, đi vào không khó khăn như lúc đầu, đi vào được phân nửa nam căn bị chặn lại, hấn một cái ghéech môi, thúc vào thật mạnh, màng trinh mỏng manh bị đâm thủng khiến cho Phùng Phùng đau đến thét lên những lời nhi a nhi a vô nghĩa, mắt nhắm nghiền, tay càng bấu chặt vào với nhau.

Nhưng cô không thể phủ nhận cái thứ kia tuy đau đớn kinh người nhưng hiện tại gãi ngứa rất tốt,... cô muốn.

Nạp Dương hai ba cái thử lượt động, âm huyết chặt hẹp như vậy không ngờ lại dung nạp được gây thịt khổng lồ kia, thật thần kỳ.

Nạp Dương bắt đầu cuồng dã húc mạnh, mỗi một lần tiến công đều như muốn đem Phùng Phùng đâm thủng, cô thôn thức, yếu ớt cầu xin chậm một chút, như vậy đau quá, chỉ là nam nhân bên trên như dã thú đói khát không ngừng đòi hỏi muốn cô. Một lần lại một lần thẳng đường đâm sâu, hoàn toàn không chút thương xót cô là lần đầu, cũng không quan tâm vật nhỏ cảm đáng thương đau đớn van lơn.

Hấn đem tay cô rời khỏi đầu giường tuy nhiên vẫn là bị trói lại, lật thân hình bé nhỏ bắt buộc quỳ sấp xuống, mông trắng nõn bị nhấc lên cao, từ đằng sau loáng thoáng nhìn được phần lông thưa thớt cùng nơi tiểu huyết mê người, từng đợt ào ra ái dịch trong suốt.

Hấn lần nữa từ đằng sau xâm nhập, khoái cảm mê người làm hấn mê mẩn, thân thể nữ nhân, đủ mọi loại hấn đều đã ăn qua nhưng chỉ là không ngờ vật nhỏ này so với đám người kia còn mê người hơn nữa. Cũng không quản nhiều tập trung đâm vào rút ra.

Phùng Phùng đau đến phé tâm phé phổi, trong phòng kín chỉ nghe được tiếng nam nữ thờ dốc hoan ái cùng tiếng phách phách từ nơi giao thoa đen tối

phát ra.

Cô không biết cùng bao giờ bao nhiêu lâu canh giờ đây chưa không dứt, chỉ là sớm đã ngắt đi.

Nạp Dương trên người cô vẫn điên cuồng luật động, cuối cùng cũng gầm lên một tiếng đem tinh hoa phun vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Nạp Dương cuối cùng cũng thỏa mãn chỉ là bất chợt phát hiện nữ nhân dưới thân như vậy hoàn toàn không động đậy, thân thể yếu ớt gầy gò xụi lơ.

Hắn vài phần hoảng hốt ngã cô lên, thật may vẫn còn thở.

Nạp Dương đau lòng vuốt hai gò má tái nhợt đầy mồ hôi, thân thể gầy yếu chẳng chút xanh tím thương không nở nhìn.

Đen tay bị trời của cô tháo ra, lòng bàn tay đầy những vết thương nhỏ, do móng tay ấn vào, cô đã rất đau.

Hắn mạnh bạo quá rồi.

Nạp Dương sùng nịnh đem thiên hạ ôm vào lòng, thỏa mãn rúc đầu vào bộ ngực thơm tho.

Không tệ, rất mềm mại, rất đáng yêu. Hắn nhất được cực phẩm rồi.

-từ dục-

Các nàng thỏa mãn không, có đáng để bình chọn phát không???? T..T 1573 từ chuyên viết H....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Chúc Phùng Phùng đầu tiên mở mắt chính là cảm nhận một chữ đau.

Từng cái cơ nhỏ trên người hiện tại giống như bị tróc ra, nhất là vùng hạ thân, vẫn còn nguyên cảm giác bị xuyên thủng, giữa hai bắp đùi trắng nõn còn khô đọng những dịch trắng tơ máu.

Cô khẽ cử động cơ thể, khó khăn nắm lấy ga giường, nặng nhọc bò xuống.

Đầu óc chỉ còn một mảng trống rỗng, cư nhiên nam nhân bên cạnh cũng vì hành động nhỏ này mà bị đánh thức.

Tay lớn nâng lên mạnh mẽ kéo lại eo nhỏ. Chúc Phùng Phùng cảm nhận được một bàn tay lớn hung bạo kéo eo của mình. Thậm chí đến sức lực vùng vẫy cũng không có, lần nữa xụi lơ vô lực ngã vào lòng Nạp Dương một lần nữa.

Nạp Dương ngấm thiên hạ tràn trề trong lòng, da trắng mịn màng nõn như da em bé, ngực sữa thơm tho mềm mại nổi bật đầy những dấu hôn, mắt lơ đãng, thân thể gầy gò vô lực.

Trên hai cổ tay nhỏ vẫn còn nguyên vết vải trời chưa có tiêu tan. Hắn cúi đầu sùng nịnh liếm vài cái lên má cô.

“Nghỉ ngơi một chút nữa”

Chúc Phùng Phùng yếu ớt lấy một góc chăn che lại cơ thể trần trụi, khóe mắt chảy xuống một giọt nước to. Nạp Dương đem ngón tay thô ráp lau nó đi.

“Còn đau?”

Đối với lần đầu của nữ nhân tất nhiên sẽ vô cùng đau đớn, hơn nữa hôm qua cô còn như vậy khít khao làm hắn muôn phần điên cuồng chiếm đoạt.

Phùng Phùng cắn răng hết sức lần nữa thoát ra khỏi vòng ôm của Nạp Dương, chậm chạp bò xuống dưới đất, đem y phục rách nát nhàu nhĩ mặc lại vào người, cả người run run quý xuống, đầu nhỏ không ngẩng lên.

“Em không muốn ở cùng chỗ với ta?”

Gật đầu.

“Muốn ta cho em đi?”

Lại gật đầu, Phùng Phùng là con người cổ hủ chú trọng danh tiết, một cái gật đầu này chính là vô cùng nặng nề, cô tuy cái gì cũng không hiểu nhưng sau đêm hôm qua, cô biết chắc mình không còn trong sạch nữa rồi.

“Đừng mơ”

Phùng Phùng nâng gương mặt nhỏ tái nhợt lên nhìn hắn, gương mặt nam nhân dị thường xinh đẹp nhưng vô cùng băng hàn, còn có... tức giận.

“Không muốn cùng ta ở một chỗ liền đi làm công việc người yêu thích”

.....

Chúc Phùng Phùng được Nạp Dương ném cho Dung bà. Dung bà là một người phụ nữ trung niên, lại còn chanh chua rất ghen ghét nhưng cô gái đẹp, nhìn bộ dạng thanh thuần yếu ớt của Phùng Phùng chính là vô cùng không thuận mắt.

Không phải đây chính là tân nương của bảo chủ nhà bà sao? Vì có gì hôm qua còn cùng một chỗ dây dưa hôm nay liền hạ xuống làm nha hoàn?

Mặc kệ, bảo chủ đã ném cô xuống đây thì chính là sau đêm qua đã chán ghét cô. Hơn nữa nhìn bộ dạng xấu xí như thế này cũng đòi quyền rũ bảo chủ.

Dung bà đem cực hạn công việc nặng nhọc giao hết cho Phùng Phùng.

Đêm tối mịt cô vẫn còn phải giặt quần áo. Chồng quần áo lớn đầy kín chậu thau, y phục ngấm nước cực kỳ nặng, hai tay gầy yếu hết sức lực vắt nước ra, đầu ngón tay bị ngấm nước lâu sớm bị nứt lại.

Phải nhanh chóng đem chỗ này giặt xong bằng không ngày mai Dung bà biết được sẽ tát cô rất mạnh, còn sẽ cắt luôn bữa của cô.

Quá nửa đêm cô mới giặt xong thau y phục, cơ thể ướt sũng mồ hôi, từng sợi tóc nhỏ dính bết vào thái dương, cô đói, bữa của cô hôm nay căn bản chỉ có bánh bao cháy khô khốc.

Lau tay ướt rượt nước vào vạt áo, tay gầy yếu lấy từ trong túi ra một nửa cái bánh bao nhỏ, mùi vị để lâu cực kỳ khó ăn, nhưng quá đói bụng Phùng Phùng cũng không nghĩ nhiều thêm nữa.

Từng ngụm khó khăn cắn từng miếng bánh nuốt xuống. Thân thể nhỏ nhắn co rúm vào góc tường trệt trạo nhai nuốt.

Không hề để ý vốn dĩ luôn có người theo dõi mình.

Đêm nay cô sẽ ngủ ở đâu?

Hình như bảo chủ có nói qua ngoại trừ làm việc Dung bà bảo, cô còn phải làm nô riêng cho bảo chủ. Chắc sáng mai sẽ đòi cô, tốt nhất ngủ trước cửa phòng bảo chủ.

Đem thân thể gầy yếu lê bước về phía gian phòng lớn đằng tây, tùy tiện chọn một góc đất nằm xuống.

Cả người co ro, nặng nề thiếp đi.

Sáng sớm Phùng Phùng bị lay tỉnh, dung bà dùng một tay tát vào má cô.

“Mau vào giúp bảo chủ thay y phục”

Dung bà có điểm khó chịu, tại sao người bảo chủ chỉ đích danh lại là con bé xấu xí này.

Đưa cho Phùng Phùng một khay y phục nam nhân, dặn dò cô công việc.

.....

Một lần nữa bước vào phòng Nạp Dương, Phùng Phùng có chút nhớ lại đêm hôm ấy không khỏi hoảng sợ, đầu nhỏ cúi gằm tiền đến bên giường.

Nam nhân hiện tại vẫn còn cực kỳ lười biếng ngủ.

Phùng Phùng vốn bị cảm nhi a nhi a một hồi hần hình như cũng không có thanh tỉnh. Cuối cùng chính là phải lấy tay đẩy nhẹ vào vai hắn.

Chỉ là một cái người trên giường nhanh chóng bắt lấy cổ tay trắng ngần giật mạnh một cái, Phùng Phùng mất đà, cơ thể ngã nhào lên ngực Nạp Dương, hần gian tà bóp mạnh vào bờ mông nho nhỏ của cô.

Phùng Phùng kinh hoàng đem lồng ngực nam nhân đẩy ra. Hần cười lười biếng.

“Chuẩn bị nước cho ta ta tắm”

Thúng nước vốn dĩ trước đó đã được gia nhân đổ đầy nước nóng.

Bảo chủ có thói quen tắm vào mỗi buổi sáng. Phùng Phùng từng bước nhỏ đi về phía bồn tắm, đem một chút hương liệu thơm đổ vào trong thùng tắm lớn.

“Cởi áo” hần nâng cơ thể to lớn khỏi giường vươn vòng tay rộng chờ đợi cô tới phục vụ.

Phùng Phùng chậm chậm đem áo ngủ của hần cởi ra. Lồng ngực màu đồng xinh đẹp trước mặt làm Phùng Phùng một cái đỏ mặt.

Nạp Dương thân thể không một cái gì che đậy hoàn toàn lồ lộ trước mặt Phùng Phùng.

Hần một cái bước vào chậu tắm lớn.

“Kỳ người cho ta”

Phùng Phùng run run đi tới, hai ba cái chà sát nhẹ như bông trên người hần, mặt càng lúc càng đỏ.

Nạp Dương nắm lấy tay ngọc trên người mình, nhẹ dùng sức, nữ nhân ngọc ngém ngém ngã nhào vào trong bồn tắm, bồn tắm khá lớn hoàn toàn chứa được hai người.

Thân thể Phùng Phùng cũng chỉ có mặc một bộ y phục mỏng manh, áo quần vào nước liền một cái đánh sát vào thân thể xinh đẹp, Nạp Dương trước mặt không nhìn sót một đường cong nào.

Tay lớn không an phận mò lên đường thắt áo, mạnh mẽ đem kéo ra. Phùng Phùng liều mạng dùng hai tay gậy bảo vệ chính chính mình. Miếng không ngừng thét lên ngắt quãng, sớm bị sặc hai ba ngụm nước liền ho không dứt.

Nạp Dương mất kiên nhẫn xoay lớn một cái nhất khoát đem thân thể bên dưới lột sạch. Vài mảnh áo rách tả tơi trôi nổi trên bồn tắm.

Cự long bên dưới đã trướng đau, hần dùng ngón tay lớn nhét vào cái lỗ nhỏ hồng nhuận giữa hai chân Phùng Phùng, u cốc non mềm vẫn hơi sưng phồng, ngón tay đi vào ma sát bị chặt chẽ mút lấy.

Phùng Phùng bị dị vật xâm nhập, tiểu hạch thất lại có ý tứ bài xích.

Miếng nhỏ nắc lên từng tiếng, tay thanh mảnh muốn kéo bàn tay đang trong cơ thể mình rút ra, Nạp Dương làm cô nhớ tới đau đớn kinh khủng hôm qua, thực sự không cách nào chịu được dung nạp to lớn như vậy nữa.

“Không muốn ta đâm vào đây hay sao” hần vừa nói vừa gian tà một cái nữa chà sát, nhét sâu đầu ngón tay vào âm huyết hồng nộn ướt át.

Phùng Phùng chảy nước mắt gật đầu, một ngón tay đã làm cô cảm giác lấp đầy khủng khiếp, không nghĩ tới thứ đáng sợ kia đem dứt vào thì có phải rách mất đi.

“Tốt, liền không làm chỗ này”

Hần tốt bụng đem ngón tay rút ra, đặt Phùng Phùng quỳ ngấp trong bồn tắm lớn, cơ thể hần to lớn đứng lên, hiện tại nam căn to lớn thẳng đứng ngay trước mặt Phùng Phùng.

Cô ú ó có ý tứ đẩy ra, chỉ là Nạp Dương sớm thấu hiểu lòng cô, mạnh mẽ đem tay cô khóa trên đỉnh đầu, ườn mình một chút đem toàn bộ dương căn đâm ngấp vào đôi môi xinh xắn.

- tử dục -

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đầu tiên hần vẫn còn khá nhẹ nhàng, chỉ là mỗi lần xâm nhập đầu lưỡi nho nhỏ của cô như có như không đụng chạm tiểu huynh đệ của hần làm Nạp Dương không kiềm chế được tăng cường dục vọng.

Mỗi lần đều là cực kỳ cường hần đâm mạnh vào, dường như chạm cả tới cổ họng cô.

Phùng Phùng khó thở tới sắp phát nghẹn, tay run lấy bầy chấp lại cầu xin, nước mắt thi nhau chảy xuống. Miệng vô lực ô ô phát ra, bên môi còn chảy dài vài đường nước bọt nhoe nhoét.

Nạp Dương vốn dĩ định trong miệng cô mà xuất ra, chỉ là nhìn bộ dạng thảm thương của cô mà có chút không đành lòng, đem nam căn bành trướng rút khỏi miệng nhỏ.

Nhanh chóng đề cô nằm ngửa ra thành, tay hung hăng mở lớn hai chân, tiểu hạch nhỏ run rẩy khít khao mút chặt cự long thô to vừa bị nhét vào, hấn lần nữa điên cuồng luật động, giống như cuồng phong, đem toàn bộ tinh dịch phun vào cơ thể Phùng Phùng.

Nạp Dương thỏa mãn nằm đè lên người cô, mặt vui vào giữa hai bầu ngực nhỏ ra sức nhào nặn cắn mút.

Một bên tay không ngại ngần xâm nhập tiểu hạch, moi ra tinh dịch trắng bôi đầy lên lớp lông mềm mại.

“Đã thông suốt chưa? Có muốn quay lại bên ta?”

Phùng Phùng hiện tại vốn dĩ đã không còn chút nào sức lực, cơ thể gầy gò sớm xụi lơ dựa vào góc bồn tắm, thân thể ướt hết, mắt lơ đãng, gương mặt tái nhợt.

Nghe Nạp Dương hỏi cũng chỉ yếu ớt lắc lắc đầu. Cô không muốn sống trên danh nghĩa Lục tiểu thư, càng không mong mình chỉ là người thay thế, hơn nữa cô có tự trọng.

Hành động của Phùng Phùng khiến Nạp Dương cực kỳ tức giận, tại sao nữ nhân này lại như vậy cực kỳ ngang bướng, phụ nữ nào chẳng hận không được bỏ lên giường hấn, không ngờ vật nhỏ này còn tỏ vẻ chán ghét. Cô thành công chọc giận hấn.

Giấy trước còn có vài phần ôn nhu hiện tại toàn bộ đều bắn ra tia hung hăng. Đem thân thể co quắp kia xách ra khỏi bồn tắm, một cái mạnh bạo ném cô lên giường.

Phùng Phùng cảm nhận như lục phủ ngũ tạng đảo lộn, ăn uống thiếu thốn còn phải lao động cực nhọc hơn nữa ngày ngày đều chịu bảo chủ tra tấn, cô sắp chống không nổi. Đầu óc quay cuồng, vật thể trước mắt nhìn cũng không rõ ràng thứ gì.

Nạp Dương lao lên giường, tay bóp xuống cần cổ mảnh khảnh, cô dám chống đối hấn, việc này lần đầu Nạp Dương hấn trải qua, trong lòng cực kỳ phẫn nộ.

Phùng Phùng bị thiếu dưỡng khí, mặt đỏ ửng, tay nhỏ gầy gò vô lực nắm lấy bàn tay lớn đang bóp chặt cổ mình, càng lúc càng mờ lung, chỉ là trước khi Phùng Phùng ngưng trệ thở, hấn đã kéo về vài phần bình tĩnh.

Bất ngờ buông ra cổ họng trắng xanh, nhanh chóng khoác lên y kiện, điên cuồng lao ra ngoài, chỉ chút nữa hấn đem cô... hại chết rồi.

Phùng Phùng ho đến sặc sụa, cổ họng bị Nạp Dương hỏi này xâm nhập đã muôn phần đau rát, hiện tại còn bị bóp mạnh, đau giống như muốn bức hấn ra.

.....

Dung bà bên ngoài nghe lén, đối với mọi việc bên trong đều là hoàn toàn thấu rõ.

Lòng tràn lên ghét bỏ, lúc sau thấy bảo chủ một thân tuần tú tức giận bỏ ra ngoài.

Mà mục lại không được phép tùy tiện xâm nhập phòng của bảo chủ, chỉ còn cách ôm một bụng tức đứng bên ngoài chờ đợi.

Qua một đoạn thời gian lâu mới thấy đưa cảm bên trong nhếch nhác chạy ra, quần áo cùng đầu tóc ướt sũng cùng rách nát, trên cổ còn in đậm dấu ấn năm ngón tay.

Mục cực kỳ tức giận vung tay, đem một bên mặt của cô tát mạnh xuống. Phùng Phùng mất đà ngã nhào qua một bên, thân thể lợi hại run run, chậm rãi bò dậy khỏi đất.

Dung bà cao ngạo đứng lên trên khinh bỉ nhìn xuống, tay mập mạp ném xuống một gói giấy bé.

“Toàn bộ Tịnh Thủy hôm nay người quét dọn cho ta, nội trong hôm nay không hoàn thành thì đừng mong có đồ ăn”

Nói xong liền đem cặp môi vừa dày vừa xấu bấu lên một cái rồi bỏ đi.

Chúc Phùng Phùng ngồi dưới đất ôm một bên má bông rúm, nước mắt nặng nề tuôn rơi, yếu ớt đem tà áo rách nát bên người vuốt lại, miệng nhỏ lắm bầm, cô vốn dĩ cảm nên chỉ có thể làm ra khẩu hình mà không phát ra tiếng.

Cố gắng ngồi dậy, tay cầm lên gói giấy đựng bánh bao mà Dung bà vừa ném xuống.

Lê thân thể đi, Tịnh Thủy là hồ nước cực kỳ xinh đẹp, cũng là hồ mà Nạp Dương bảo chủ rất thích tới đó ngắm cảnh, quét dọn hết nơi ấy không phải nói làm là làm xong được, diện tích rất lớn.

Dung bà chính là làm khó cô rồi.

Phùng Phùng ngốc nghếch không để ý thân người bên trên nóc nhà này giờ vẫn quan sát cô.

Gương mặt tuần tú có vài đường nét giống như Nạp Dương nhưng không phải Nạp Dương, cậu là Nạp Y Uy, em trai hắn.

Nạp Dương tất nhiên chỉ muốn một chút chinh Phùng Phùng, ném cô cho Dung bà chính là không an tâm, liền giao phó cho em trai hắn để ý tới cô.

Mọi hành động công việc của cô đều phải tới hắn báo cáo, hắn hiện tại đợi cô tìm hắn cầu xin.

Nạp Y Uy thú vị quan sát Phùng Phùng, bé nhỏ này cực kỳ thú vị nha, không trách anh trai lại như vậy thích thú. Cậu quan sát cô mấy ngày nay, quả là bé nhỏ cứng đầu, bị hành hạ tới như vậy cũng không có nửa lời cầu xin, không sao, cậu thích.

Hồi này chính là hắn theo dõi khẩu âm của cô, “không sao, cô lên” đứa nhỏ này, cậu muốn giành lại nha. Bất quá đã kìm nén bản thân, không thể một chương đập lại vào mặt Dung bà một phát, cậu muốn từ từ quyến rũ chị dâu về tay mình a!

-Từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tĩnh Thủy lớn đến độ Phùng Phùng nhìn thôi cũng thấy choáng váng, thời tiết hiện tại khá lạnh, áo quần trên người Phùng Phùng lại mỏng manh, một chút làm công việc nặng nhọc cả thân thể đã ướt sũng mồ hôi, từng trận gió thổi qua làm cô một cái rùng mình.

Đương chăm chú liên hình như nghe có tiếng người rên rĩ a.

Phùng Phùng có chút khần trương, nơi này cư nhiên lại có người xông vào.

Trong hòm non bộ vừa hay có một khoảng trống khá khá, hiện tại một nam nhân vóc người cao lớn, đang ôm bụng rên lên từng tiếng.

Phùng Phùng như vậy hoảng hốt nhi a nhi a lay động thân thể người kia. Nam nhân sức lực yếu ớt ngẩng đầu lên, trên trán từng giọt mồ hôi lớn đổ xuống, ánh mắt cực kỳ mờ lung, tuy nhiên vẫn không làm lu mờ được vẻ đẹp động lòng người.

Nam nhân trước mắt đẹp giống như một mỹ nhân, đường nét có chút trẻ con. Ngũ quan có chút quen mắt nhưng nhất thời Phùng Phùng không có tâm trí để ý.

“Đau... a....!” Nam nhân lạ mặt khẽ rên rĩ.

Ách, nam nhân này như vậy đau bụng hay sao? Phùng Phùng hoảng hốt có ý định chạy tìm người cứu giúp, vừa quay đi, người này một cái dễ dàng bắt lại tay nhỏ, khẽ giật một cái đem toàn bộ cơ thể gầy gò ôm chặt vào lòng.

“Đừng đi.... Đừng cho ai biết... ta rất đau... rất lạnh “

Nạp Y Uy ranh mãnh, mạnh mẽ áp chế cô gái vào lòng, Phùng Phùng bị kinh sợ cố gắng đẩy lồng ngực người này ra nhưng không thể, lực đạo mạnh mẽ tựa như muốn đem cô hoàn toàn dung nạp vào người hắn.

Cô bắt lực a a lên, tuy nhiên, một cái nam nhân lạ mặt bật tiếng khóc, gương mặt trẻ con dụi vào hõm vai gầy gò thút thít kêu đau.

Đối với sức quyến rũ kinh người của Nạp Y Uy hắn tự tin đủ sức lừa chị dâu rồi.

Phùng Phùng vốn dĩ là đứa trẻ bất hạnh cực kỳ nhạy cảm đối với thương tổn, cảm giác người này đương nhiên đau đớn cần giúp đỡ, dù có chống cự cũng không đành lòng bỏ mặc người ta. Vài giây chân chừ liền ngưng trệ giây dựa, tay trắng trẻo khe khẽ xoa đầu nam nhân trong lòng mình, miệng cảm u u vài tiếng dịu dàng giống như đang an ủi.

Nạp Y Uy đắc ý được đà lần tới, đem đầu vùi vào sâu xuống giữa bầu ngực cô gái nhỏ, tham lam hít hà hương thơm ngọt ngào, tay lớn từ sau lưng hơn nữa dùng sức, Phùng Phùng ngốc nghếch vốn cảm giác có điều gì không đúng nhưng vẫn mềm lòng đối với nam nhân này, mặc cho hắn chiếm tiện nghi.

Qua một thời gian cô liền nghe thấy tiếng hô hấp trầm ổn, nam nhân trong lòng từ bao giờ ngủ say giống như một đứa trẻ, gương mặt đem vài nét non nớt mệt mỏi.

Phùng Phùng cố gắng từ trong lòng Nạp Y Uy cẩn thận bò ra, đem hết sức mỏng manh cố định nam nhân to lớn trước mặt để hắn không một chương ngã xuống. Cẩn thận để Y Uy nằm xuống, tay nhỏ nhỏ cẩn trọng sờ lên trán hắn, ừm không có nóng lắm.

Bỗng nhiên nhớ tới công việc đang bỏ dở liền giật thột. Tính một cái đi ra, chỉ là không đành lòng bỏ mặc người này nằm trong hang nhỏ của hòn non bộ giữa mùa đông lạnh lẽo.

Đem áo ngoài mỏng manh của mình cởi ra đắp lên thân thể cao lớn của nam nhân, quay đầu, rồi lại nghỉ ngơi, từ trong túi lấy ra một gói giấy nhỏ, trong gói giấy chỉ có hai bánh bao cháy khô khốc, cô đem một chiếc để bên cạnh người lạ, lúc rời khỏi còn cẩn thận đem lá cây che đi cửa động nhỏ, sau đó nhất quyết một cái hoàn thành công việc đang làm.

Phùng Phùng trong lòng thực sự không có nghĩ ra tại sao trong Tĩnh Thủy này lại có người.

Nạp gia cũng không phải nơi nói vào là vào nói ra là ra, cô như vậy nhiều lần có ý tứ chạy trốn đều không thành.

Nhưng nhất định không nên để bảo chủ biết, kẻ này không vừa ý ai liền đem cách thức bản thân trêu đùa mạng người, nhất quyết không được, nhưng lỡ như đây là người xấu?

Người xấu cũng sẽ không hiền lành đáng thương như vậy chứ?

Bỏ đi bỏ đi.... nếu là người xấu nhất định sẽ đem cô giết đi rồi à.

- từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Mấy hôm nay Nạp Dương phần lớn đều bận bịu không có thời gian rảnh rỗi. Kho lương hẩn chuẩn bị cư nhiên đem ra so sánh số liệu lại có chênh lệch. Nhất định là có người ăn gian thực phẩm.

Phùng Phùng đương nhiên rất vui mừng, không phải ngày ngày đối diện với bảo chủ, cũng không sợ bị áp bức hành hạ.

Cô vẫn luôn cẩn thận chu đáo chăm sóc người lần trước gặp ở trong hang nhỏ. Nạp Y Uy hiện giờ luôn làm ra vẻ khá tốt. Cậu rất hưởng thụ dáng vẻ của chị dâu nhỏ mỗi khi căn sóc mình.

Phùng Phùng đối với người này đều đặc biệt lo lắng, người này có bệnh gì lạ nha. Mỗi một ngày đều một lần phát ban toàn thân, đau đến nổi gân xanh trên trán, khoảng hết một canh giờ lại như cũ bình thường trở lại.

Đem từng muỗng cháo nhỏ bón cho nam nhân trước mặt. Nạp Y Uy nhìn cô, đáy mắt hiện lên gian xảo nhưng ngay lập tức khôi phục dáng vẻ đáng thương trẻ con như cũ.

"Thực nóng, không muốn ăn nữa"

Hắn vài phần làm nũng đầu môi hồng phấn kháng, bàn tay lớn như có như không choàng lên eo nhỏ nhắn của nữ tử trước mặt.

Phùng Phùng đối với Y Uy cũng đã hoàn toàn gạt bỏ hết đề phòng, chân chính coi người ta làm đệ đệ. Đối với hành động trẻ con của hắn cũng không có mềm lòng, ép buộc hắn ăn nốt bát cháo lớn.

Cô đương nhiên ngốc nghếch ngây thơ, tin lời Nạp Y Uy lừa gạt, hai người đều cùng anh em nhưng là Nạp Dương là con vợ cả, Y Uy chỉ là con vợ thứ. Nạp lão gia chết, đương nhiên Nạp Dương muốn thừa kế toàn bộ gia sản của cha để lại, liền đêm hôm bày mưu phóng hỏa đốt nhà của vợ thứ muốn một mũi tên trúng hai đích, đem cả bà vợ thứ cùng con trai là Nạp Y Uy tiêu trừ. Rất may Y Uy cậu hôm đấy thoát ra, Nạp Dương cho người ráo riết truy lùng nhưng ngàn vạn lần không nghĩ nơi cậu ẩn náu lại chính là không Tĩnh Thủy ở nhà chính của Nạp gia.

Nạp Y Uy vừa kể còn kết hợp ánh mắt nai ngơ ngây ngộ đau thương, hai tay lớn ôm chặt lấy đầu gối, bộ dạng đáng thương đến nỗi tan chảy lòng người.

Dáng vẻ diễn trò đạt hiệu ứng tới độ thành công khiến Phùng Phùng cũng ngẩn ngơ, mắt ầng ậc nước, còn rất ngây ngô ôm lấy bả vai cậu, giống như đang an ủi.

Từ đó hoàng toàn không chút phòng bị với con sói con trước mắt. Tiện cho việc cậu hàng ngày ăn đậu hủ của người ta.

Phùng Phùng không còn bài xích chuyện Nạp Y Uy hàng ngày đều đòi được ôm ấp. Đứa trẻ thiếu tình thương như cô từ bé luôn khát khao có người bên cạnh những lúc cùng cực, vì vậy đối với đứa trẻ to xác như Y Uy đều vô cùng thương yêu.

Bón cho Y Uy hết bát cháo Phùng Phùng cũng thấy đói rồi, đem bánh bao khô khốc ra từng ngụm nhỏ nuốt vào, mỗi miếng đều phải uống rất nhiều nước, bánh bao cũng phải xé thật nhỏ. Cổ họng Phùng Phùng lần trước bị Nạp Dương cưỡng bạo, hung hăng tới độ cổ họng bị trầy cả ra. Ăn uống đều

khó khăn tựa như có kim chích vào cuống họng.

Y Uy nhìn tưởng ăn khổ sở của chị dâu, kẻ lắm mưu như cậu cũng thấy nhói một cái.

"Phùng Phùng làm sao vậy?"

Phùng Phùng đang gặm bánh bao ngốc nghếch nhìn cậu một cái, cười yếu ớt, đầu nhỏ theo đó lắc lắc giống như muốn nói không sao, rồi lại tiếp tục nhai nuốt.

Nạp Y Uy cậu không có khí che giấu được, đáng vẻ nhũn nhũn kia nói rằng không sao liệu có ai tin.

Tuy rằng cậu kém Phùng Phùng hai tuổi nhưng thân thể so với cô còn cao hơn, thân thể cũng lớn hơn rất nhiều, không tốn nhiều sức lực đã đem đưa nhỏ ôm vào lòng, đoạt lấy bánh bao trên tay cô.

Mạnh mẽ đem miệng nhỏ mở ra, cậu trừng mắt nhìn vết rách trong miệng Phùng Phùng.

"Tại sao lại rách ra như thế này?"

Cậu có chút khấn trương quát lên một tiếng, Phùng Phùng bị dọa sợ, đệ đệ nhỏ chưa bao giờ hung dữ với cô, vẫn luôn ra vẻ đáng yêu, hôm nay như vậy tỏ ra một mặt tức giận, biểu cảm vài phần giống với bảo chủ làm cô giật thột một cái.

Kỷ ức kinh khủng lại gọi lại làm cô sợ tới tái mặt. Cô không sao quên được gương mặt tức giận giống như muốn giết người của bảo chủ.

Nạp Y Uy tinh ý nhận ra thân thể nữ nhân trước mặt đã sợ tới mềm nhũn, ngay lập tức thu hồi biểu cảm giận dữ, đem vài phần làm nũng ôm chặt lấy cô.

"Lần sau đừng cố chịu đựng như vậy nữa, không tin tưởng chia sẻ với đệ đệ sao? Kẻ kia bắt nạt chị sao?"

Phùng Phùng thấy Y Uy như vậy cũng âm thầm thả lỏng người, thở phào một cái, giây phút hồi nãy cô còn nhìn lầm Y Uy thành Nạp Dương, đang tức giận muốn bóp chết cô.

Tay gầy gò nhẹ viết chữ vào lòng bàn tay Y Uy, cô không sao, vẫn chịu đựng được. Đây là phương thức nói chuyện, biểu đạt của hai người, Phùng Phùng rất vui vì có người quan tâm cùng lắng nghe mình.

Bây giờ có phải hay không cô có người thân rồi? Thật hay mơ vậy? Thật hạnh phúc.

- tử dục-

Các nàng à mị cực kỳ sr vì đạo gần đây lười quá. Cơ mà cũng vì mị không biết viết cổ trang nên hơi bí, càng nàng đọc xem phần này có phải hơi giống teenfic trẻ trâu, cầu huyết không vậy? Góp ý giúp mị, hay có bộ nào cổ trang giới thiệu mị với!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Đại huynh, việc kia xong rồi chứ?"

"Là Ngụy Phi lên lút bớt xén vài bao lương thực đem bán riêng, hừ, mơ tưởng qua được mắt ta, thứ gạo cao lương như vậy cũng không tới lượt hần cất xén"

Nạp Dương cùng Nạp Y Uy nhàn nhã nhấp một ly trà. Bộ dạng vô cùng thanh thoi. Nạp Y Uy thu hồi lại vẻ trẻ con thường ngày, gương mặt lạnh nhạt cùng cực, hoàn toàn không có chút nào giống với người mới sáng nay cùng với Phùng Phùng làm nũng.

"Đệ đạo gần đây có hứng thú với nha đầu của ta?"

"Phùng Phùng sao?"

Nạp Y Uy lười biếng hưởng thụ trà trong cốc. Gương mặt băng lãnh cư nhiên lại lộ ra chút ôn nhu không dễ thấy.

"Chơi đùa rất vui, không nghĩ ra một nữ nhân cảm lại như vậy thú vị, biểu cảm rất thuận mắt. Huynh vẫn có ý tứ hành hạ một người cảm hay sao?"

"Như đệ nói, chơi đùa rất vui, ta đang chờ nàng quỳ dưới chân ta mà van lạy. Cũng chỉ là một nha đầu cư nhiên lại dám hỗn xược"

"Hay nhường cho đệ đi"

"Ta chưa chơi chán"

Nạp Dương khẽ liếc mắt, nữ nhân này làm công cụ ẩm giường cũng rất tốt, thân thể tuy gầy gò nhưng nơi nào cần lớn thì lớn, nơi nào cần nhỏ thì nhỏ, da thịt mềm mại, từ khi hưởng thụ cơ thể này hắn cũng không còn lui tới kỹ viện.

"Tại sao nàng lại như vậy tin tưởng đệ?"

"Thuật tiện lừa vài câu, cũng không ngờ như vậy tin tưởng, đúng là nữ nhân ngu ngốc"

Nạp Y Uy vừa nói xong chỉ nghe một tiếng cành cây bị gãy, dù là tiếng động nhỏ nhưng thính giác lại vô cùng nhạy bén.

Nạp Dương cũng nhướn mày về nơi có tiếng động, có kẻ nghe lén, người nào to gan như vậy?

"Ai"

Đáp lại hắn chỉ có tiếng chân người chạy xa, tiếng chân hốt hoảng.

Thân thủ hắn không tồi, một cái phi thân tới góc tối. Một cái tóm lấy bóng người nhỏ bé đang gắng sức chạy.

Phùng Phùng? Vật nhỏ này ở đây làm gì? Cơ thể gầy gò của Phùng Phùng không ngừng run lên.

"Nhìn ta"

Cô vẫn như cũ thùy chung gắt gao tóm lấy vật áo, đầu nhỏ cúi gầm, thân thể bé nhỏ tiều tụy đứng trước Nạp Dương thật vô cùng tương phản.

Hắn vốn dĩ cũng không phải người có nhiều kiên nhẫn, tay lớn mạnh mẽ đem cầm thanh tú bốp mạnh.

Gương mặt Phùng Phùng lộ ra ngoài ánh trăng, làn da tái nhợt, răng cắn chặt lấy môi, từng giọt nước mắt lăn dài xuống hai gò má.

Cô vốn dĩ vừa giặt giũ xong, có ý định đi tìm đệ đệ một chút, không ngờ tìm mãi không thấy người đâu, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới lại bắt gặp hai người đang hưởng trà, còn có khinh thường cùng giễu cợt mình.

"Phùng Phùng... nghe đệ giải thích" Nạp Y Uy cũng không ngờ để cô bắt gặp trong tình cảnh này, đầu tiên vốn dĩ cũng chỉ có ý định đùa giỡn cô một chút nhưng dường như càng ngày càng mê đắm vào, cũng rất sợ phải nói sự thật cho Phùng Phùng.

Căn bản không nghĩ tới lại để cô biết chân tướng trong hoàn cảnh này.

Nạp Y Uy đem tay Phùng Phùng giặt lấy, có ý định ôm cô lại vào trong lòng. Cậu giặt mình vì nhiệt độ tay Phùng Phùng cực kỳ lạnh, bàn tay trắng trẻo gầy guộc vì ngâm nước quá lâu nên đầu ngón tay cũng theo đó ngấn nhúm lại.

"Phùng Phùng nghe em nói.. "

Nạp Dương nhìn một màn trước mắt cảnh yển yển oanh oanh, trong lòng tự nhiên nổi lên khó chịu, nữ nhân của hắn như vậy vì một kẻ khác mà đau lòng? Kẻ cả đó là em trai hắn cũng không được.

Gương mặt đẹp của hắn khẽ nhíu lại, trong mắt có thêm ghen tỵ. Tay lớn một cái thô lỗ giặt mạnh mái tóc dài của Phùng Phùng.

Cô hoàn toàn không có phòng bị, da đầu bị giặt mạnh khiến từng cái chân tóc như tê dại. Thân hình lão đảo ngã phủ phục xuống nền đất, mái tóc dài vẫn bị một tay Nạp Dương hung bạo tóm lấy.

"Cũng chỉ là một kỹ nữ làm ẩm giường, đời này cũng đừng mơ tưởng, nữ nhân câm ngu ngốc"

Hắn đem lời nói cay nhiệt phun ra, cũng không quan tâm Phùng Phùng bị hắn làm cho kịch liệt run rẩy.

Một tay mạnh mẽ xách cổ Phùng Phùng kéo lên, thẳng đường quay về phòng ngủ.

"Huỳnh...." Nạp Y Uy trong lòng lo lắng gọi với theo nhưng hắn cũng không chút nào quan tâm, vẫn như cũ đem Phùng Phùng bước đi.

Phùng Phùng sợ tới co rúm lại, thân thể gầy yếu vô lực quên cả phản kháng, lúc bị Nạp Dương thô bạo ném lên giường, cơ thể giống như bị cắt ra từng khúc, lực phủ ngũ tạng như đảo lộn.

Ngay lập tức thân thể nam nhân nóng rực đè lên người cô, môi nhỏ mềm mại bị một đôi môi khác chiếm lấy, hắn đem đầu lưỡi thô bạo cuốn lấy đầu lưỡi cô, hàm răng chắc khỏe điên cuồng cắn nát bờ môi hồng cho tới khi rướm máu mới chịu buông tha.

Ngắm nhìn gương mặt nữ nhân đỏ ửng cũng bộ dạng khó khăn hít thở không khí của Phùng Phùng, hắn cảm giác nơi nào đó bắt đầu cương cứng.

Một cái nhếch môi, lập tức đem quần áo xốc xếch mỏng manh của cô cởi ra, cúi đầu mút mạnh xuống hai bầu vú non mềm, từng dấu hôn đỏ thắm nổi bật trên làn da trắng xanh giống như đánh dấu.

Phùng Phùng đau đớn thét lên, cơ thể có ý tứ chống cự.

"Còn muốn giả vờ thanh cao hay sao, tiện nhân"

Nạp Dương dùng lời lẽ xúc phạm cô, ngón tay ma quỷ xâm nhập vào tiểu huyết hồng nộn thăm dò.

"Đúng là dams nữ, mỗi như vậy đã ướt át" hai cánh hoa trước con mắt nhìn của Nạp Dương không ngừng run rẩy, phun ra từng đợt chất lỏng.

Nói xong cũng không chần chừ, hần giải phóng nam căn bành trưởng, ườn hồng mỗi cái đâm thẳng vào u cốc xinh đẹp.

Chỉ nghe Phùng Phùng thét lên một tiếng, sau đó đều là những tiếng phóc phóc âm muội phát ra từ nơi hạ thân hai người.

Nạp Dương giống như phát điên, cảm nhận tư vị mê người của hoan ái, nơi tiểu hạch bé nhỏ gắt gao mút chặt lấy nam căn thô to khiến cho hần càng thêm cuồng dã, mỗi một lần đâm vào đều giống như muốn xuyên thủng Phùng Phùng.

"A.....a...."

Cô hiện thời bị đau đớn cùng lạc thú giày vò. Từng đầu ngón chân co quắp lại, trên trán mồ hôi cùng nước mắt thi nhau chảy xuống dính bết vào hai bên tóc mai, miệng nhỏ không ngừng kêu rên.

Hai bầu vú trắng nõn cũng theo từng lần Nạp Dương luật động mà nảy lên theo, giống như khiêu khích người nhìn chà đạp.

Thân thể trần truồng khiêu gợi ham muốn của hần.

Một cái đem Phùng Phùng lật úp xuống, bắt buộc thân thể yếu ớt trong một tư thế quỳ nhục nhã, từ đằng sau hần tham lam khiêu khích trêu đùa hai cánh hoa hồng nhuận. Ngón tay ác ý đâm vào trong tiểu huyết, cảm nhận thân thể nữ nhân bên dưới run rẩy không ngừng.

Mà Phùng Phùng sớm bị nhục dục hành hạ đến đau đớn, hai tay nhỏ gắt gao bám chặt lấy giường, trong đầu hiện tại cũng chỉ có duy nhất hai từ "kỹ nữ", hóa ra trong mắt người cô cũng chỉ là kỹ nữ, một thân nhơ bẩn.

Nạp Dương bắt gặp ánh mắt mộng lung không chú tâm của Phùng Phùng liền nổi giận. Hần đem gậy thịt khổng lồ một cái hung bạo đâm thật mạnh vào tiểu cức của Phùng Phùng.

"Ngô..." cô trợn mắt, đau đến phé tâm phé phổi, kẻ cầm thú kia như vậy lại xâm nhập vào nơi ấy.

Phùng Phùng thét lên giống như bị đâm một dao, cảm giác đau đánh thẳng lên đại não, tưởng như có hàn vạn mũi kim lạnh lẽo đâm vào hạ thân.

Cô rách mắt, chết mắt.

Nạp Dương xâm nhập vào tiểu cức, nơi này khô khốc cùng kẹp chặt chết hần rồi, hần một cái luật động, tư vị khít khao phát điên, cảm nhận nam căn bành trưởng len vào trong tiểu cức, tư vị quả thực mất hồn.

Nạp Dương điên cuồng chạy nước rút trong cơ thể cô, mỗi một lần húc mạnh đều đem toàn bộ khí lực mà đâm vào, Phùng Phùng đau tới trắng bệch cả mặt, không còn đủ sức sức lực kêu thét, thân thể cuối cùng cũng không chịu nổi mà xụi lơ, một cái bất tỉnh.

-từ dục-

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 8

"Đại huynh, việc kia xong rồi chứ?"

"Là Ngụy Phi lén lút bớt xén vài bao lương thực đem bán riêng, hừ, mơ tưởng qua được mắt ta, thứ gạo cao lương như vậy cũng không tới lượt hần cắt xén"

Nạp Dương cùng Nạp Y Uy nhàn nhã nhấp một ly trà. Bộ dạng vô cùng thanh thoi. Nạp Y Uy thu hồi lại vẻ trẻ con thường ngày, gương mặt lạnh nhạt cùng cực, hoàn toàn không có chút nào giống với người mới sáng nay cùng với Phùng Phùng làm nũng.

"Đệ đạo gần đây có hứng thú với nha đầu của ta?"

"Phùng Phùng sao?"

Nạp Y Uy lười biếng hưởng thụ trà trong cốc. Gương mặt băng lãnh cư nhiên lại lộ ra chút ôn nhu không dễ thấy.

"Chơi đùa rất vui, không nghĩ ra một nữ nhân cầm lại như vậy thú vị, biểu cảm rất thuận mắt. Huynh vẫn có ý tứ hành hạ một người cầm hay sao?"

"Như đệ nói, chơi đùa rất vui, ta đang chờ nàng quỳ dưới chân ta mà van lạy. Cũng chỉ là một nha đầu cư nhiên lại dám hỗn xược"

"Hay nhường cho đệ đi"

"Ta chưa chơi chán"

Nạp Dương khẽ liếc mắt, nữ nhân này làm công cụ ẩm giường cũng rất tốt, thân thể tuy gầy gò nhưng nơi nào cần lớn thì lớn, nơi nào cần nhỏ thì nhỏ, da thịt mềm mại, từ khi hưởng thụ cơ thể này hắn cũng không còn lui tới kỹ viện.

"Tại sao nàng lại như vậy tin tưởng đệ?"

"Thuật tiện lừa vài câu, cũng không ngờ như vậy tin tưởng, đúng là nữ nhân ngu ngốc"

Nạp Y Uy vừa nói xong chỉ nghe một tiếng cành cây bị gãy, dù là tiếng động nhỏ nhưng thính giác lại vô cùng nhạy bén.

Nạp Dương cũng nhướn mày về nơi có tiếng động, có kẻ nghe lén, người nào to gan như vậy?

"Ai"

Đáp lại hắn chỉ có tiếng chân người chạy xa, tiếng chân hốt hoảng.

Thân thủ hắn không tồi, một cái phi thân tới góc tối. Một cái tóm lấy bóng người nhỏ bé đang gắng sức chạy.

Phùng Phùng? Vật nhỏ này ở đây làm gì? Cơ thể gầy gò của Phùng Phùng không ngừng run lên.

"Nhìn ta"

Cô vẫn như cũ thủy chung gắt gao tóm lấy vật áo, đầu nhỏ cúi gầm, thân thể bé nhỏ tiều tụy đứng trước Nạp Dương thật vô cùng tương phản.

Hắn vốn dĩ cũng không phải người có nhiều kiên nhẫn, tay lớn mạnh mẽ đem cầm thanh tú bốp mạnh.

Gương mặt Phùng Phùng lộ ra ngoài ánh trắng, làn da tái nhợt, răng cắn chặt lấy môi, từng giọt nước mắt lăn dài xuống hai gò má.

Cô vốn dĩ vừa giặt giũ xong, có ý định đi tìm đệ đệ một chút, không ngờ tìm mãi không thấy người đâu, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới lại bắt gặp hai người đang hưởng trà, còn có khinh thường cùng giễu cợt mình.

"Phùng Phùng... nghe đệ giải thích" Nạp Y Uy cũng không ngờ để cô bắt gặp trong tình cảnh này, đầu tiên vốn dĩ cũng chỉ có ý định đùa giỡn cô một chút nhưng dường như càng ngày càng mê đắm vào, cũng rất sợ phải nói sự thật cho Phùng Phùng.

Căn bản không nghĩ tới lại để cô biết chân tướng trong hoàn cảnh này.

Nạp Y Uy đem tay Phùng Phùng giặt lấy, có ý định ôm cô lại vào trong lòng. Cậu giặt mình vì nhiệt độ tay Phùng Phùng cực kỳ lạnh, bàn tay trắng trẻo gầy guộc vì ngâm nước quá lâu nên đầu ngón tay cũng theo đó ngấn nhúm lại.

"Phùng Phùng nghe em nói.. "

Nạp Dương nhìn một màn trước mắt cảnh yến yến oanh oanh, trong lòng cư nhiên nổi lên khó chịu, nữ nhân của hắn như vậy vì một kẻ khác mà đau lòng? Kể cả đó là em trai hắn cũng không được.

Gương mặt đẹp của hắn khé nhú lại, trong mắt có thêm ghen tỵ. Tay lớn một cái thô lỗ giặt mạnh mái tóc dài của Phùng Phùng.

Cô hoàn toàn không có phòng bị, da đầu bị giặt mạnh khiến từng cái chân tóc như tê dại. Thân hình lão đảo ngã phủ phục xuống nền đất, mái tóc dài vẫn bị một tay Nạp Dương hung bạo tóm lấy.

"Cũng chỉ là một kỹ nữ làm ẩm giường, đời này cũng đừng mơ tưởng, nữ nhân cầm ngu ngốc"

Hắn đem lời nói cay nhiệt phun ra, cũng không quan tâm Phùng Phùng bị hắn làm cho kịch liệt run rẩy.

Một tay mạnh mẽ xách cổ Phùng Phùng kéo lên, thẳng đường quay về phòng ngủ.

"Huynh.... " Nạp Y Uy trong lòng lo lắng gọi với theo nhưng hắn cũng không chút nào quan tâm, vẫn như cũ đem Phùng Phùng bước đi.

Phùng Phùng sợ tới co rúm lại, thân thể gầy yếu vô lực quên cả phản kháng, lúc bị Nạp Dương thô bạo ném lên giường, cơ thể giống như bị cắt ra từng khúc, lực phủ ngũ tạng như đảo lộn.

Ngay lập tức thân thể nam nhân nóng rực đè lên người cô, môi nhỏ mềm mại bị một đôi môi khác chiếm lấy, hắn đem đầu lưỡi thô bạo cuốn lấy đầu lưỡi

cô, hàm răng chắc khỏe điên cuồng cắn nát bờ môi hồng cho tới khi rướm máu mới chịu buông tha.

Ngắm nhìn gương mặt nữ nhân đỏ ửng cũng bộ dạng khó khăn hít thở không khí của Phùng Phùng, hắn cảm giác nơi nào đó bắt đầu cương cứng.

Một cái nhếch môi, lập tức đem quần áo xốc xé rách mỏng manh của cô cởi ra, cúi đầu cắn mạnh xuống hai bầu vú non mềm, từng dấu hôn đỏ thắm nổi bật trên làn da trắng xanh giống như đánh dấu.

Phùng Phùng đau đớn thét lên, cơ thể có ý tứ chống cự.

"Còn muốn giả vờ thanh cao hay sao, tiện nhân!"

Nạp Dương dùng lời lẽ xúc phạm cô, ngón tay ma quỷ xâm nhập vào tiểu huyết hồng nộn thắm đỏ.

"Đúng là dâm nữ, mỗi như vậy đã ướt át!" hai cánh hoa trước con mắt nhìn của Nạp Dương không ngừng run rẩy, phun ra từng đợt chất lỏng.

Nói xong cũng không chần chừ, hắn giải phóng nam căn bành trướng, uốn hông mỗi cái đâm thẳng vào u cốc xinh đẹp.

Chỉ nghe Phùng Phùng thét lên một tiếng, sau đó đều là những tiếng phóc phóc ám muội phát ra từ nơi hạ thân hai người.

Nạp Dương giống như phát điên, cảm nhận tư vị mê người của hoan ái, nơi tiểu hạch bé nhỏ gắt gao cắn chặt lấy nam căn thô to khiến cho hắn càng thêm cuồng dã, mỗi một lần đâm vào đều giống như muốn xuyên thủng Phùng Phùng.

"A.....a...."

Cô hiện thời bị đau đớn cùng lạc thú giày vò. Từng đầu ngón chân co quắp lại, trên trán mồ hôi cùng nước mắt thi nhau chảy xuống dính bết vào hai bên tóc mai, miệng nhỏ không ngừng kêu rên.

Hai bầu vú trắng nõn cũng theo từng lần Nạp Dương luật động mà nảy lên theo, giống như khiêu khích người nhìn chà đạp.

Thân thể trần truồng khiêu gợi ham muốn của hắn.

Một cái đem Phùng Phùng lật úp xuống, bắt buộc thân thể yếu ớt trong một tư thế quỳ nhục nhã, từ đằng sau hắn tham lam khiêu khích trêu đùa hai cánh hoa hồng nhuận. Ngón tay ác ý đâm vào trong tiểu huyết, cảm nhận thân thể nữ nhân bên dưới run rẩy không ngừng.

Mà Phùng Phùng sớm bị nhục dục hành hạ đến đau đớn, hai tay nhỏ gắt gao bám chặt lấy giường, trong đầu hiện tại cũng chỉ có duy nhất hai từ "kỹ nữ", hóa ra trong mắt người cô cũng chỉ là kỹ nữ, một thân nhơ bẩn.

Nạp Dương bắt gặp ánh mắt mờ lung không chú tâm của Phùng Phùng liền nổi giận. Hắn đem gậy thịt khổng lồ một cái hung bạo đâm thật mạnh vào tiểu cức của Phùng Phùng.

"Ngô..." cô tròn mắt, đau đến phế tâm phế phổi, kẻ cầm thú kia như vậy lại xâm nhập vào nơi ấy.

Phùng Phùng thét lên giống như bị đâm một dao, cảm giác đau đánh thẳng lên đại não, tưởng như có hàn vạn mũi kim lạnh lẽo đâm vào hạ thân.

Cô rách mắt, chết mắt.

Nạp Dương xâm nhập vào tiểu cức, nơi này khô khốc cùng kẹp chặt chết hắn rồi, hắn một cái luật động, tư vị khít khao phát điên, cảm nhận nam căn bành trướng len vào trong tiểu cức, tư vị quả thực mất hồn.

Nạp Dương điên cuồng chạy nước rút trong cơ thể cô, mỗi một lần húc mạnh đều đem toàn bộ khí lực mà đâm vào, Phùng Phùng đau tới trắng bệch cả mặt, không còn đủ sức lực kêu thét, thân thể cuối cùng cũng không chịu nổi mà xụi lơ, một cái bất tỉnh.

-từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nạp Dương trong cơn thác loạn cũng không để ý nữ nhân dưới thân đã đình chỉ giấy dựa, hắn vẫn điên cuồng xâm chiếm thân thể xinh đẹp trước mắt.

Thân thể to lớn cường đoạt nữ nhân mỏng manh, nam căn thô to hiện thời vẫn điên cuồng luật động trong tiểu cức nhỏ.

Qua một thời gian mới chịu gằm nhẹ một tiếng đem toàn bộ tinh hoa phun vào trong cơ thể Phùng Phùng.

Bàn tay gân guốc đưa về phía trước hai bầu vú trắng nõn mà nhào nặn, hần quyến luyến thân thể mềm mại không muốn buông tay.

Gậy thịt vừa giải phóng hiện thời đã lại trường đau. Hần chỉ còn cách khó khăn kìm nén dục hòa, cực kỳ sùng nịnh mà liếm lấy đôi môi hồng hào thơm tho, thấy Phùng Phùng nằm lặng thinh cũng chỉ nghĩ rằng cô mệt mỏi mà thiếp đi.

Cả ngày trời không được gần gũi cô, hần nhớ nhưng tới phát điên, nhưng lại không thể cùng cô dây dưa, đáng giận hơn nữa là lại bắt gặp cô vì một nam nhân khác mà khóc lóc khiến hần cực kỳ nổi giận.

Nạp Dương có chút đau lòng nhìn cơ thể thâm thương của Phùng Phùng, cô gầy gò cực kỳ, làn da trắng xanh yếu ớt mỏng manh tới độ nhìn thấy cả từng mạch máu nhỏ. Nhất là nơi hạ thân bị hần hành hạ thành xung đỏ, Nạp Dương dùng tay moi ra dịch nhầy trong u cốc non mềm. Từng đợt tinh dịch trào ra cùng với tơ máu, Nạp Dương có chút khấn trương từ dưới nệm lấy ra một chai thuốc mỡ, cực kỳ cẩn thận bôi vào hạ thân thâm thương của Phùng Phùng.

Trên giường lớn thân thể trần truồng trắng nõn của nữ nhân bị một nam nhân bao trọn lấy, đêm nay hần thỏa mãn ngủ rất ngon.

.....

Sáng sớm.

"Bảo chủ! Sáng rồi ngài đã tỉnh chưa...!"

Giọng nói khúm núm của gia nhân bên ngoài làm Nạp Dương đang trong mộng có chút khó chịu mà miễn cưỡng tỉnh dậy.

Nhìn qua nữ nhân bên cạnh vẫn như cũ thủy chung nằm im trong một tư thế, thân thể trần truồng chẳng chịt những dấu hôn, đầu tóc toán loạn xõa ra.

Hần khẽ nhíu mày, bình thường vật nhỏ thường ngủ rất có giờ giấc, đáng lẽ bây giờ đã phải thanh tỉnh mới đúng?

Nạp Dương có phản hốt hoảng sờ tay lên trán Phùng Phùng, hần bị giật mình vì nhiệt độ trên trán cô.

Hơi thở của Phùng Phùng rất yếu, trong mùa đông lạnh mà cơ thể cô từng giọt mồ hôi rịn ra.

"Mẹ nó! Người đâu mau gọi lang y. MAU LÊN!!!"

Nạp Dương gần như là phát điên là gằm lên quát tháo gia nhân trong phủ.

Hần gắt gao đem cơ thể nóng bừng của Phùng Phùng ôm lấy, đem quần áo của hần mặc vào cho cô. Y kiện của Phùng Phùng đêm qua sớm đã bị hần giăng kéo tả tơi.

"Người đâu cả đám ăn hại tại sao chưa thấy lang y đâu!!" Mắt hần đỏ ngầu lên giận dữ, giọng càng thêm khùng bô.

Nô dịch bên ngoài bị hần làm cho sợ tới mềm nhũn cả chân, giống như một bầy gà mà chạy hốt hải.

.....

Nạp Y Uy đang đi dạo trong vườn, cậu hiện tại đang vô cùng bối rối, không biết phải làm như thế nào để đối mặt với Phùng Phùng, giải thích chỉ càng làm câu chuyện thêm rắc rối, kẻ tội đồ vẫn là cậu.

Hại cậu một đêm dần vật ngủ không yên, sáng tinh dậy đã thấy ho tròng mắt gấu trúc.

Chỉ là không ngờ lại nghe nô gia trong phủ giống như một đám lợn bị chọc tiết vừa chạy loạn vừa kêu lớn cái gì mà lang y.

Cậu nhíu mày phi thân về nơi ồn ào, không ngờ lại là phòng ngủ của huynh trưởng Nạp Dương.

Gương mặt giống như nghĩ ra điều gì đó, phút chốc biến sắc. Huynh trưởng vốn là kẻ có lòng chiếm đoạt mạnh, đêm qua có phải... dằm vào Phùng Phùng hay không? Một cái tức tốc đem cửa phòng đập mở.

Cậu xông vào bên trong, quả thực lại là một khung cảnh làm người khác giật mình.

Huynh trưởng hần vốn dĩ là kẻ băng huyết lạnh lùng, đối với nữ nhân cũng chỉ coi như công cụ để phát tiết dục bôn, hiện tại đang giống như sắp phát điên luống cuống ôm lấy Phùng Phùng, đối với việc Phùng Phùng không thanh tỉnh cực kỳ hoảng loạn.

"Huynh!"

Nạp Dương quay đầu lại nhìn, đệ đệ hần một thân y phục trắng lao vào không chút phép tắc cũng không trách móc, đầu óc chỉ toàn một ý niệm về Phùng Phùng. Vật nhỏ hiện tại dù hần gọi như thế nào cũng không tỉnh dậy, cũng không thèm nhìn hần một cái.

"Cô ấy như vậy không tỉnh lại." Nạp Dương hoảng loạn.

"Để để xem cho Tiểu Phùng một chút, quên mất để cũng biết về y hay sao"

Nạp Y Uy vốn dĩ ngoài đời chính là một lang y với y thuật nổi tiếng, chỉ là cậu vô cùng kiêu ngạo, đối với những bệnh cậu không có hứng thú thì dù có quỳ xuống chân cậu mà cầu xin cũng đừng mong nhìn tới. Chữa bệnh vốn tùy ý, cũng không lấy bạc.

Nạp Dương lúc này mới giống như bừng nhớ ra, cư nhiên lại quên mất để để vốn dĩ một thân danh tiếng.

Tuy nhiên đôi mày nhíu lại lo lắng, hẳn biết để để ít nhiều có chút thích thú đối với vật nhỏ của hắn.

"Để để?"

"Đến bây giờ huynh còn lo lắng cái gì chứ! Để cũng không ăn thịt cô ấy!"

....

Phùng Phùng hôn mê đúng ba ngày ba đêm.

Nạp Y Uy bắt mạch cho Phùng Phùng, bệnh tình của cô căn bản là do thiếu chất dinh dưỡng cộng với... vận động quá nhiều thêm vào vừa hay lại trúng phong, nhưng cậu lại ác ý đem bệnh tình của Phùng Phùng thổi phồng lên làm Nạp Dương giống như nhai phải lửa, ngày đêm túc trực bên cạnh Phùng Phùng.

Nạp Y Uy có chút bất đắc dĩ, cậu lần đầu có cảm giác ngọt ngào đối với một cô gái, chỉ trách đó lại là người của huynh trưởng, thà rằng từ đầu cậu không nên trêu đùa, cuối cùng lại đem biến giả thành thật.

Chỉ là nếu huynh trưởng không đem lại cho Phùng Phùng một cuộc sống tốt, cậu sẵn sàng... cướp lại.

- tử dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chù! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nạp Dương có chút buồn bã tựa đầu bên cạnh giường của Phùng Phùng, tại sao cô lại như vậy ngủ thật say, hẳn biết sai rồi, đợi cô tỉnh lại sẽ hoàn toàn thay đổi, sẽ với cô hết sức quan tâm chăm sóc, chỉ mong cô đừng ngủ nữa.

Phùng Phùng hiện tại hoàn toàn không mặc gì cả, trên người chằng chịt những vết xanh tím, Nạp Dương lo lắng mặc y kiện cho cô sẽ làm đau Phùng Phùng.

Ba ngày nay hắn giống như biến thành một con người khác đối với việc chăm sóc người bệnh xưa nay chưa bao giờ từng làm lại làm thành thạo cực kỳ, hẳn vốn dĩ không muốn có người thứ hai chạm vào thân thể của Phùng Phùng nên toàn bộ việc mớm thức ăn, tắm rửa hắn đều tự tay làm.

Công việc cũng theo đó mà bê trễ rất nhiều nhưng hắn không quan tâm, toàn bộ đều ném cho để để xử lý.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Phùng Phùng thêm thiếp hẳn không khỏi đau lòng, cái quái gì mà muốn trừng phạt cô chứ, hẳn rõ ràng cảm thấy bị cô phốt lờ nên mới nổi giận muốn trừng phạt cô. Nhưng mà người con gái này, hẳn thua rồi, không những thua còn lại tự chọc tức bản thân mình.

Môi cô khô khốc, hẳn đem chén nước nhỏ, ngậm lấy một ngụm lớn, từ từ cúi xuống mớm vào cái miệng nhỏ xinh đẹp, hẳn thực muốn cô ngày ngày kêu y nha y nha ngốc nghếch cho hắn nghe.

--- ----

Phùng Phùng có chút khó thở nhẹ tựa mình một cái, từ trong giấc ngủ triền miên cuối cùng cũng chịu tỉnh lại. Thân thể nằm một chỗ lâu ngày nên sinh ra đau nhức vô cùng, khó chịu nhất là nơi hạ thân cả hai chỗ đều cảm thấy hình như rách mất rồi.

"Ư..."

Phùng Phùng rên lên một tiếng, bàn tay vô thức đưa xuống phía bụng dưới mà ấn xuống, đau đến co quắp.

"Vật nhỏ tỉnh rồi sao!"

Cô lơ mơ nghe có tiếng người gọi mình, đem ánh mắt mông lung hướng về phía Nạp Dương mà nhìn. Bỗng chốc gương mặt tái dại mắt hồn giống như trông thấy ma quỷ, miệng nhỏ lắp bắp, thân thể thoáng chốc co rúm lại như thể vừa bị người ta hung hăng đạp xuống một đạp.

Cả người Phùng Phùng lợi hại run rẩy, không ngừng lùi về sau, trong đầu cô hiện tại mọi thứ đều loạn, chỉ có duy nhất hai từ "kỹ nữ", cô là kỹ nữ bản thủ.

Nạp Dương cảm nhận Phùng Phùng có điểm bất thường, tay lớn vươn ra ý định đem cô ôm vào lòng, không ngờ cô hét lên một tiếng, tứ chi điên cuồng giãy dụa muốn đem Nạp Dương đạp ra xa.

"A.... a...."

Hắn nhủ mày không vui, vẫn là khi cô hôn mê đáng yêu nhất, sẽ không phản kháng lại hắn. Nạp Dương trong lòng tuy tức giận nhưng vẫn hết sức kìm nén, người làm Phùng Phùng thành ra như vậy là hắn, đem thân thể Phùng Phùng cưỡng bạo là hắn.

Nạp Dương vẫn nhớ rõ lúc đệ đệ đưa thuốc cho hắn còn ý nhị nhét thêm vào một bình sứ nhỏ, lúc quay đi còn không quên phun một câu.

"Nơi ấy cả trước cả sau đều bị huynh chọc rách đến chảy máu rồi, muốn cô ấy chết thì cứ tiếp tục mà chọc, nữ nhân của huynh ta không muốn nhiều lời."

Mẹ kiếp! Con sói đói này nhân lúc quý không biết thần không hay đã lên vào phòng hắn đem thân thể nữ nhân của hắn lột sạch sẽ, cái quái gì mà khám bệnh. Tuy vậy nắm đấm này vẫn không thể một phát giáng xuống cái mặt đệ đệ được.

Thật ra hắn vẫn không quên lần trước khiến cô họ Phùng Phùng tổn thương, đệ đệ hắn đã giam giữ hắn rất lâu... bất quá đều là muốn đem vật nhỏ chăm sóc thật tốt.

"Nàng cuồng cái gì, đừng kêu la nữa, lần này ta sai, ngoan ngoãn một chút" Nạp Dương đem giọng nói hết sức kìm nén xuống cho thật dịu dàng, không ngờ cái thứ hắn nghĩ là dịu dàng thành công dọa cho Phùng Phùng sợ đến bật khóc.

Trong lòng hắn thực sự bức bối, lòng kiên nhẫn đạt đến giới hạn, cuối cùng cũng quát to.

"Nàng nháo cái gì" nói xong cũng không quan tâm Phùng Phùng đang run rẩy, hung hăng đem thân thể nàng kéo vào lòng.

Vừa khéo hiện tại Nạp y Uy đem thuốc tới, vốn quen không thèm gõ cửa mà trực tiếp xông vào, hiện tại thấy một màn trước mắt, huynh trưởng của cậu đang đem Tiểu Phùng lôi kéo.

Nạp dương mạnh mẽ đem Phùng Phùng nhắc bổng khỏi mặt đất, thân thể nữ nhân bé nhỏ trần truồng hoàn toàn hiện ra trong mắt Nạp Y Uy. Cậu phút chốc đỏ mặt, có trời biết đối với chị dâu, cậu cực kỳ... có hứng thú.

Nạp Y uy khẽ ho nhẹ một tiếng thành công lôi kéo sự chú ý của Nạp Dương, hắn nhanh chóng đem chăn mỏng cuốn lấy thân thể Phùng Phùng. Tuy nhiên vẫn y như cũ đem cô ôm chặt vào lòng mặc kệ cô vẫn không ngừng khóc giống như tiểu hài tử bị đoạt kẹo.

"Tối rồi"

"Tại sao cô ấy khóc như vậy?"

"Vừa thanh tỉnh liền khóc nháo"

Nạp Y Uy thấy Phùng Phùng có điểm không bình thường, hình như cô cực kỳ sợ huynh trưởng?

"Dương Dương, thử đem cô ấy đặt xuống giường"

Nạp Dương trong lòng có chút bất mãn cùng khó hiểu như vẫn làm theo lời Nạp Y Uy, hắn nhẹ nhàng hết mức có thể, nhẹ nhàng đem Phùng Phùng nghiêm chỉnh nằm trên giường. Phùng Phùng thoát khỏi Nạp Dương, thân thể giống như thả lỏng, thút thít vài tiếng rồi đem chăn bao bọc kỹ lấy thân thể cùng co rúm lại thành một khối.

Cô cực kỳ sợ người này, trong tâm trí luôn có một loại khiếp hãi, mỗi khi ở cùng hắn sẽ bị đau đớn vô cùng.

Nạp Y Uy kéo Nạp Dương ra ngoài, Nạp Y Uy đem nghi vấn trong lòng nói ra.

"Theo em hình như tiểu Phùng bị anh bức tới phát điên rồi"

_ Từ Dục _

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đát Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Phùng Phùng qua ba ngày đêm nằm liệt một chỗ, lần này tình dẫy còn bị Nạp Dương dọa cho khiếp hãi, nằm xuống liền mệt nhọc mà nặng nề thiếp đi.

.....

"Tiểu Phùng dậy ăn canh, Tiểu Phùng~"

Nạp Y Uy cẩn trọng tiến về phía nữ nhân đang trốn trong gầm bàn. Phùng Phùng từ sau lần tỉnh lại liền trở nên cực kỳ nhút nhát, ngày ngày đều ôm gối ôm co rúm thành một đoàn trong góc phòng.

Mặc kệ Nạp Dương nhiều lần mạnh mẽ lôi kéo cô ra ngoài, mỗi lần Phùng Phùng đều khóc ngất, khóc tới khi hần đầu lòng tới mép xệch cuối xùong vẫn phải thả cô lại vào trong gầm bàn.

Hắn bắt lực nhìn vật nhỏ thất kinh cùng sợ hãi, hơn nữa cô còn rất lười ăn, coi như ép buộc cô ăn vào thì mọi thứ vừa nuốt xuống đều ỏi hết ra.

Cuối cùng kẻ kiêu ngạo như hắn cũng phải bắt lực tới nỗi phải cầu cứu tới em trai.

.....

Thật ra so với Nạp Dương, Nạp Y Uy cậu cũng không có khá hơn. Gần như tất cả mọi người đều làm cho Phùng Phùng sợ hãi.

Không khí u ám bao trùm cả Nạp gia, kẻ hầu người hạ vốn dĩ tất bật hiện tại làm thứ gì cũng phải giảm thiểu âm thanh tới mức thấp nhất, đi lại từng bước phải nhón chân thật nhẹ, tuyệt đối không dám làm cho nữ nhân của bảo chủ giật mình.

Nếu không thì cái mạng nhỏ này xác định rồi, vẫn nhớ mới hôm trước có một tỷ nữ hầu hạ Phùng Phùng không cẩn thận làm rơi một cái muỗng canh, làm Phùng Phùng giật mình liền bị bảo chủ lôi ra ngoại phạt 10 roi, tới bây giờ vẫn còn đi cà nhắc.

Bảo chủ thích nhất là giận chó đánh mèo, cái này ai cũng biết.

.....

Nạp Y Uy mang trách nhiệm cao cả đổ cho Phùng Phùng ăn, còn Nạp Dương chỉ biết đứng ngoài bắt lực nhìn vào.

Nạp Y Uy đem đủ mọi loại chiêu trò, cậu đem dâng vẽ tan chảy lòng người hết sức làm nũng cùng đáng thương có ý lừa chị dâu ngốc nghếch chui ra nhưng đều vô hiệu.

Phùng Phùng rất sợ đau, nhớ ngày trước bị Lục tiểu thư tức giận đã đem cả ấm trà nóng ném vào đầu cô khiến máu chảy ròng ròng.

Người của Lục gia căn bản cũng sẽ không quan tâm tới một tỷ nữ, mấy ngày liền Phùng Phùng phải tự mình xé vạt áo băng lại vết thương.

Còn nhớ vết thương không được xử lý sạch sẽ liền bị nhiễm trùng làm cô phát sốt dữ dội.

Cho đến khi Lục phu nhân biết chuyện gọi người tới khám bệnh cho cô thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Sau lần ấy Phùng Phùng đối với mọi thứ đều có vẻ ngốc đần cùng chậm chạp, tình tình vốn dĩ hướng nội liền lại càng tự khép lòng hơn, cô không có ai để chia sẻ, căn bản là không có kẻ nào có hứng thú quan tâm tới một con cầm lại còn ngốc.

Nhưng là so với mọi chuyện cô đều hiểu chỉ là phản ứng chậm chạp hơn so với người khác mà thôi.

Khó khăn lắm Phùng Phùng mới tìm được cho mình một người để yêu thương, chỉ không ngờ cũng vẫn chỉ là bị người ta lừa gạt. Hơn nữa sau lưng còn dùng lời lẽ khinh thường để nói về cô.

Vốn dĩ bây giờ đối với Phùng Phùng không ai đáng tin hết, người này so với người kia còn mong muốn đem cho cô nhiều bất hạnh hơn nữa. Nhất là hắn, giống như ma quỷ, luôn luôn làm cô đau đớn cùng thống khổ tới tận tận tim gan.

Mỗi lần trông thấy hắn trong lòng liền sinh ra cảm giác sợ tới mức dạ dày quặn lên từng đợt.

.....

Nạp Y Uy đem tay áo lau đi mồ hôi trên trán.

"Đệ cũng không còn cách nào, cô ấy nhất quyết không chịu đi ra"

"... "

Nạp Y Uy cậu hiện tại cũng không biết làm sao cho tốt, nhìn dáng vẻ gầy guộc không chút sức sống cùng bộ dạng áo quần xộc xệch của Phùng Phùng

mà đau lòng.

Trời rất lạnh mà cô cũng chỉ mặc mỗi một chiếc áo của huynh trưởng, áo căn bản cũng rộng thùng thình không đủ giữ ấm.

Nạp Dương bất chợt quay người bỏ đi, thân thể cao lớn có chút cứng nhắc.

"Huynh đi đâu!"

Hắn một câu cũng không thèm trả lời chỉ để lại cho đệ đệ hắn một cái bóng lưng.

.....

Phùng Phùng nằm thu lu dưới gầm bàn, quả thực rất mệt, không chịu được cuối cùng cũng co thân thể lại một khối mà thiếp đi một chút.

Trong giấc ngủ bỗng nghe trong căn phòng có tiếng sột soạt cùng tiếng cào nhỏ.

Phùng Phùng bị giật mình mà tỉnh dậy, vô cùng cảnh giác mà đảo đôi mắt ngơ ngác ra bốn phía, nam nhân kia lại tới ép buộc nàng sao?

Chỉ là thấy một bóng dáng bé tí đang không ngừng ngoáy tít cái đuôi nhỏ.

Thân hình trắng muốt giống như một cục bông đang găng sức với lấy thức ăn trên cao.

Gương mặt Phùng Phùng bỗng chói sáng lên... một con chó nhỏ a! Con chó con màu trắng như tuyết có vẻ úy khuất với với lên chỗ thức ăn trên cao, hai mắt nó đen láy đây về bắt lượm.

Bỗng chốc hình như phát hiện ra có người thứ hai trong căn phòng liền lập tức nhào tới, hình như nó nghĩ Phùng Phùng là chủ nhân liền vô cùng chân chó chạy tới mà làm nũng. Bộ dạng đáng thương thành công làm Phùng Phùng động lòng.

Cô một chút hơi bò ra khỏi gầm bàn, thân thể cảnh giác lên lút chui ra, đem thức ăn trên cao đặt xuống dưới đất, tiểu tử này thấy đồ ăn liền quên trời quên đất nhào vào chiến đấu hăng say.

Phùng Phùng bộ dạng si ngốc nhìn không chớp mắt theo thân thể mũm mĩm của tiểu tử này. Thật đáng yêu!

Nạp Dương bên ngoài mắt giống như muốn bật ra nhìn khung cảnh một người một chó trong phòng. Cuối cùng đem tất cả bài phục nhìn huynh trưởng...

Vẫn là hắn cao tay nhất.

-từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nạp Dương cực kỳ cảm tức ngồi trên tràng kỷ đem ánh mắt ghen tỵ nhìn xuống hai kẻ chơi đùa không một mối bên dưới.

Tay hắn hiện tại vẫn cảm chao tỏ yến loãng, vừa dễ dàng vừa đe dọa nhưng Phùng Phùng vẫn như cũ ngang bướng một miếng cũng không chịu ăn, hơn nữa còn chọc giận hắn cố ý đem tiểu tử màu trắng chết tiệt kia ôm vào lòng.

Hắn tất nhiên ngàn vạn lần sẽ không chấp nhận việc mình ăn dấm chua của... chó.

Tiểu tử kia căn bản là một đại sắc lang, không biết là chó hay dê nữa, mỗi khi nằm trong lòng Phùng Phùng đều khiêu thích dụi đầu vào ngực cô, hắn cũng thật ngu quá a! Cứ nhiên lại vác về một con chó đực.

Mẹ nó, nơi ấy đến hắn cũng không được sờ mà nó dám... Nạp Dương cuối cùng cũng chính là kiên nhẫn không còn, trong lòng cực kỳ khó chịu, thân thể cao lớn bước tới bên cạnh hai kẻ vô lương tâm kia, mạnh mẽ đem con chó nhỏ nhấc bổng lên cao.

"Àng...!"

"a..."

Một người một chó ngốc nghếch rất phối hợp cùng một lúc kêu lên, trán Nạp Dương hiện tại nổi lên ba vạch đen, gương mặt đẹp đẽ giống như ăn phải một thùng cứt.

"Ăn hết bát cháo liền đem con chó này trả cho nàg!"

"A..."

Phùng Phùng căn bản là không quan tâm tới vị thánh nhân nào đó đang kìm nén dục hỏa, thân thể nhỏ gầy có ý rướn cao lên hông đoạt lại tiểu tử trắng muốt.

Nạp thiếu gia hần đầu có như vậy dễ dàng, thân thể cao lớn cố ý đứng thẳng dậy đem con chó nhỏ đưa lên trên cao.

Tiểu tử lông trắng bị bàn tay to lớn của Nạp Dương xách lên có chút khó chịu mà kêu la thảm thiết, tứ chi ngán tũn điên cuồng dấy dựa giống như bốn mẫu xúc xích, thật mất mặt chó.

Phùng Phùng vừa nhỏ vừa lùn căn bản không phải là đối thủ của kẻ kia, gương mặt non nớt mếu máo, mắt sớm đã ầng ậc nước.

Cô kiểng mũi chân muốn đoạt lại con chó con, trong lòng sớm đã lo lắng đến phát cuồng, nó kêu to như vậy có phải đang rất đau hay không. Thân thể ngây ngô ghé sát vào người nam nhân trước mắt cũng không biết.

Nạp Dương có chút giật mình cảm nhận hai ngực nho nhỏ của ai kia ma sát vào người mình, cô không sợ hấn nữa?

Gương mặt lóe lên chút ê tiện, hần mặc kệ thân thể Phùng Phùng đang chật vật tóm lấy vạt áo của mình, đem con vật nhỏ mũm mĩm kia ném qua cửa sổ, chỉ nghe kêu ăng thảm thiết một tiếng. Cuối cùng là một tiếng bạch cực kỳ êm tai.

Gương mặt Phùng Phùng thất sắc, lo sợ tới nỗi đình chỉ cả khóc nháo, chỉ là ngay sau đó liền nghe tiếng tiểu tử kia sủa lớn, móng vuốt vẫn không ngừng cào cào vào cửa phòng.

Phùng Phùng giống như thờ phảo một hơi, tiểu tử kia không bị sao a.

Chân ngắn nhỏ bước bước có chút khần trương muốn chạy ra ngoài, chỉ là ngay lập tức có một đôi tay nam nhân to lớn mạnh mẽ đem eo nhỏ của cô ôm vào lòng.

Hần đặt Phùng Phùng ngồi trên đùi, hai chân Phùng Phùng mở rộng, chính là ngồi dạng chân trên bộ vị kia của hần.

Ngay lập tức nữ nhân hốt hoảng cực kỳ, qua một lớp vải liền cảm nhận được thứ bên dưới thân đang... cương cứng.

Nạp Dương cười gian tà bàn tay cực kỳ không có ý tốt sờ nắn ngực sữa của cô, gương mặt tà mị nhếch lên.

"Hiện tại cho nàg chọn, ăn hết bát cháo này liền thả nàg ra ngoài kia chơi với tên tiểu tử xấu xí đó, bằng không ta lập tức đem thứ này đâm vào nàg, nàg ăn hay không?"

Nạp Dương cực kỳ hưởng thụ bộ dạng nhếch nhác của vật nhỏ trong lòng, áo quần trên người vốn dĩ cực kỳ xốc xếch qua lòi kéo với hần hiện tại đã sớm trễ tới vai, lờ mờ thấy được da thịt trắng nõn của phần ngực sữa non mềm.

Hần ôn nhu đem thứ cứng rắn bên dưới chà vào thân thể cô, cảm nhận vật nhỏ bị dọa sợ tới mềm nhũn.

Gương mặt tuần lãnh ghé sát vào bên tai Phùng Phùng thổi khí.

"Sao? Muốn ăn cháo hay muốn ta ăn nàg?"

"A..."

Phùng Phùng bất ngờ bị dọa, giật thột một cái, cũng không dám khóc nháo cực kỳ sợ hãi ôm bát cháo lớn. Từng muỗng nhỏ tự xúc ăn.

Hần hài lòng hưởng thụ thân thể thơm tho của nữ nhân hần nuôi, Phùng Phùng vô cùng ngoan ngoãn ngồi trên đùi hần.

Nạp Dương cười mỉm, vẫn đem "hung khí" bên dưới kề sát người Phùng Phùng.

"Ng Sloan"

Phùng Phùng vừa ăn vừa nhìn nam nhân gian tà trước mặt, quả thực rất xấu bụng a! Còn đem cái thứ kia để dọa nàg a! Dọa sợ bảo bối rồi.

"Nàng mắng ta sao?"

Nạp Dương hần lần lộn bao lâu ngoài thương trường, đối với từng biểu cảm đều cực kỳ tinh tế nắm bắt, vật nhỏ ngốc nghếch này muốn múa rù qua mắt thợ sao. Đúng là ngây thơ.

Phùng Phùng vốn dĩ có tật giật mình, tuy nhiên vẫn lắc lắc cái đầu nhỏ, mắt đen láy chớp chớp về ta không có!

Hắn không vui nhũm nhùi, bàn tay lớn đưa qua trước mặt cô làm Phùng Phùng cực kỳ sợ hãi, hắn muốn đánh người a!!

Ngoài ý muốn hắn lại chỉ lau đi thức ăn còn dính trên miệng cô.

Đem ngón tay dính cháo đưa tới bên miệng Phùng Phùng.

"Phạt nàng, liếm sạch đi"

"Ách....."

Cái gì a! Người này thật quá đáng mà! Cứ nhiên muốn nàng liếm tay hắn.

"Không muốn" đem gậy thịt bên dưới khe má sát qua lớp vải.

Phùng Phùng cuối cùng cũng bị cường thế ép buộc, cực kỳ rất không cam chịu vuron đầu lưỡi phẫn nộ liếm liếm tay hắn, mặt nhỏ phút chốc đỏ bừng.

"Ngoan"

Nạp Dương thỏa mãn thu tay về, vật nhỏ này tiến bộ rồi a, bắt đầu biết nghe lời rồi.

.....

Cô mặt đỏ bừng nhanh chóng đem cháo ăn hết, hai tay bụng bát không tới trước mặt hắn.

Nạp Dương gương mặt ôn nhu hài lòng xoa đầu bé ngoan trong lòng.

"Thơm ta một cái liền thả nàng ra"

Ách! Người này quả thực mặt dày, được một liền đòi hai, nhưng mà nữ nhân mặt mỏng trong lòng hắn sớm đã ngại ngùng cực kỳ rồi, trong lòng vốn dĩ muốn thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này liền nhanh chóng thom một miếng thật kêu vào má hắn sau đó vùng bỏ chạy ra ngoài.

Nạp Dương có chút sững sờ tự chạm vào bên má hơi đau, ngay lập tức liền nở một nụ cười cực kỳ không trong sáng, vật nhỏ này cần học hỏi thêm, hôn một miếng mà giống như gà mổ thóc, muốn mổ chết người sao?

Thôi trước mắt như thế là tốt rồi, ngàn vạn lần không nên đem cô dọa tới sợ chạy mất a!

Từ từ nuôi lớn!

- từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nạp Dương vừa đem văn tự xử lý vừa liếc mắt chăm chú để ý tới Phùng Phùng đang chơi cùng tiểu tử. Đấy mắt hắn nổi lên vài phần yêu chiều, ngắm nhìn gương mặt nhỏ khả ái, trong lòng liền cứ nhiên nổi lên chút tà ý.

Hắn bao nhiêu ngày rồi chưa có động qua cô? Đêm nay nhất định bày chút mưu kế lừa cô ngủ với mình, đem văn kiện nhanh chóng bỏ qua một bên, thân thể nam nhân cường tráng đứng dậy tiến tới bên cạnh Phùng Phùng, bàn tay lớn khẽ xoa lên đầu cô.

"Vật nhỏ mau đi ngủ thôi, muộn rồi"

Phùng Phùng hiện tại đang mải mê ngắm nhìn tên tiểu tử đang ngủ say trong lòng, mắt nai hơi nhếch lên nhìn hắn, cũng đúng a, muộn rồi. Cô cực kỳ cẩn thận đem con chó nhỏ đặt vào trong cái nôi bé. Bản thân cũng tự giác tiến tới bên cạnh Nạp Dương làm tròn trách nhiệm của một nha hoàn, đem khăn mặt ẩm ướt lau mặt cho hắn, cũng giúp hắn cởi bỏ áo ngoài.

Làm xong cũng an phận cùng với con chó con lui về giường của mình. Thân thể cô vốn dĩ yếu ớt, cũng đặc biệt thích ngủ, vừa đặt lưng xuống giường liền nhanh chóng lui vào trong giấc ngủ say rồi.

Hắn đợi tiếng thở đều đều của nữ nhân nhỏ bé trong phòng mà không khỏi oán thán, vật nhỏ vô lương tâm này, từ khi bị bệnh hắn cũng đặc cách rất nhiều, cô sợ hắn nên cũng không bắt cô nằm chung giường nữa, vậy mà cô căn bản cũng không quan tâm hắn ngày đêm khó chịu mà ngược lại còn cực kỳ vui vẻ.

Xem hán như thế nào chính đốn cô.

Phùng Phùng đem gối ôm trong lòng ôm chặt, đêm nay cứ nhiên lạnh vậy à? Tuy nhiên thân thể lười biếng cũng không vì vậy mà thức giấc. Vừa nhắm mắt không được bao lâu lại nghe có tiếng cánh cửa sổ cọt két, vốn dĩ giường cô lại nằm gần cửa sổ nên tiếng này hiện tại cực kỳ gần sát bên tai. Thực.... thực.... khó hiểu à, cánh cửa sổ này rõ ràng trước khi đi ngủ cô đã... đóng cẩn thận rồi mà?

Cô chính đích thị là một con chuột gan nhỏ, cảm nhận được gió lạnh từ bên ngoài rít lên cũng có chút sợ hãi. Phùng Phùng trong lòng hít vào một hơi dài, đem hết can đảm mà ngồi dậy đóng lại cửa sổ.

Thân thể run rẩy tự trấn an bản thân, không sao... chỉ đơn giản là có gió mạnh thôi mà.

Lần này Phùng Phùng nằm xuống muốn ép mình vào giấc ngủ, chỉ là bỗng nhiên cảm giác ngọn nến thấp trong phòng không nhiều sao nhảy mãi, ánh lửa leo lét bập bùng giống như có gió lùa, kỳ quái... có gió lùa à?

Chỉ là ngay sau đó phụt một tiếng, ngọn nến hoàn toàn bị thổi tắt. Phùng Phùng lần này sợ thật rồi, đem tấm chăn mỏng trùm kín đầu chính mình, cảm giác sợ tới nín thở. Không gian hiện tại yên tĩnh cực kỳ có cảm giác chỉ một tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ mồn một.

Trong lòng cô dậy lên chút an tâm, chắc sẽ không có gì xảy ra nữa đâu nhỉ?

Đáng tiếc ngay sau đó như thể muốn nói cô tưởng sai rồi, trong phòng hiện tại liền phát ra những tiếng động nho nhỏ, xoạch... xoạch.... tại sao lại có tiếng lật sách vậy?....

(duma mì viết mà mì còn nổi da gà đây này huhu sợ vãi chương T...T, tất cả những cái này mì viết đều dựa theo một lần mì nằm trong phòng mình và cửa sổ bật mở sau đó vờ trên bàn mì bị gió thổi lật từng trang đó, nhớ hôm ấy mì sợ tới nỗi phát khóc....T...T tất nhiên là phòng mì không có anh Nạp Dương nào cả, nửa đêm nhắn tin cho ny còn bị chửi T..T)

Trong lòng hoảng loạn cực kỳ, Phùng Phùng nằm trong chăn cứng nhắc cả người, cũng không dám động dậy chút nào, cô có cảm giác như từng cái chân lông trên cơ thể mình đang nổi lên.

"Vù.... Vù....."

Lần này cửa sổ trong phòng lần nữa... bật mở?.... Tại sao....? Gió lần nữa lùa vào như điên cuồng, trang sách càng dữ dội xoạch xoạch vang lên như gọi hồn.

Cô sợ đến phát khóc, tại sao bảo chủ vẫn còn chưa thức vậy, rõ ràng tiếng động to như vậy, tại sao không tỉnh dậy? Hiện tại trong lòng chỉ có một ý niệm gào thét mong muốn hán thanh tỉnh lại.

Xoạch Xoạch... tiếng giấy vẫn đang điên cuồng lật, gió từ cánh cửa rít lên, Phùng Phùng run run bịt tai mình lại, cô không nghe không cảm thấy gì hết, thân thể gầy gò co ro vào một góc yếu ớt tự trấn tĩnh bản thân.

"... á.....á.....a....."

Mắt Phùng Phùng trừng lớn lên, nước mắt thi nhau thấm đẫm cả gối, tại sao lại còn có tiếng nữ nhân khóc rên trong đêm, hơn nữa tại sao còn nghe... gần như vậy...?

Bỗng nhiên, chân trên người Phùng Phùng bị một lực mạnh mẽ kéo ra, tim cô trong thời khắc ấy đập liên hồi cực kỳ hoảng loạn, có quý à...

Bất giác thét lên một tiếng, giống như cầu cứu.

Chỉ là không ngờ cơ thể lại rơi vào trong một vòm ngực ấm áp.

Là Nạp bảo chủ?

Phùng Phùng giống như vớ được cọc cứu mạng, nước mắt như sông vỡ đê ào ào chảy ra, tay gầy nhỏ tóm lấy vạt áo hán, thân thể khóc nức lên hồi.

"Ồ... ô...."

Miệng nhỏ của cô chỉ toàn nói ra những lời vô nghĩa, hoảng loạn tới run rẩy, hiện tại còn không quan tâm tới cái gì là lễ nghi phép tắc, hoàn toàn giống như cây dây leo ôm chặt lấy cổ hán quyết không chịu buông tha.

Hai chân tóm lấy vòng eo hán, đầu nhỏ dúi vào trong hõm cổ, nước mắt som đã thấm đẫm vào vạt áo ngủ của Nạp Dương.

Hán cũng không chê cô bẩn, cực kỳ ôn nhu vuốt ve tấm lưng kiều nhỏ của Phùng Phùng.

"Ngoan, vật nhỏ ngoan, nín đi, có ta đây đừng sợ."

Phùng Phùng nghe thấy tiếng nói trầm ấm của Nạp Dương trong lòng đã bình tâm trở lại tuy nhiên vẫn là càng hơn nữa khóc nức lên dữ dội.

Nạp Dương có chút đau lòng cùng tự trách, có phải hơi quá rồi không? Dọa cô sợ tới như vậy rồi.... nhưng mà hấn hưởng thụ thân thể mềm mại trong lòng, cảm giác có một đóa hoa từ từ nở rộ.

Được rồi, lần này coi như không tệ đi ha ha.... Ít nhất cô cũng phụ thuộc hấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Nạp Dương biết cô sợ bóng tối nên càng cố ý chơi xấu nhất định không thấp nển lên.

Phùng Phùng túm lấy vạt áo hấn thủy chung không buông ra, gương mặt ngốc nghếch mếu máo. Nạp Dương cũng không chê cô bẩn, đem khăn sạch sẽ lau đi nước mắt cùng nước mũi dần dựa trên mặt cô.

"Xem kìa có khác gì con mèo nhỏ bẩn thỉu đâu"

Phùng Phùng hiện tại đem ánh mắt hờn dỗi nhìn hấn, vì phòng không có thấp nên cô có chút to gan. Chỉ là cô quá coi thường nam nhân này rồi, hấn căn bản cũng không cần ánh sáng để có thể nhìn cô, chỉ cần dựa vào chút ít ỏi ánh trăng cũng đủ cho hấn ngắm nhìn thiên hạ trong lòng.

Nạp Dương nhìn biểu cảm trên mặt cô, trong lòng đương nhiên nổi lên chút thích thú treu đùa. Thổi khí vào tai Phùng Phùng, giọng nói hấn mờ ám.

"Dám giận dỗi ta liền đem em trả về giường kia, đúng là gan nhỏ"

Đắc ý cảm giác vật nhỏ trong lòng khẽ rung mình một cái rồi càng dùng sức ôm chặt lấy mình, Nạp Dương hấn cực kỳ sùng nịnh đem tay lớn xoa lên hai bánh bao tròn nhỏ của cô.

Phùng Phùng cực kỳ không tình nguyện có ý đẩy thân thể hấn ra, Nạp Dương thấy cô cự tuyệt cũng không vô liêm sỉ như bình thường mà ép buộc cô, ngược lại còn vô cùng nhân từ thả cô ra. Trong đầu Phùng Phùng khẽ đình một cái, không phải hấn muốn bỏ rơi cô à.

"Ủ.....!"

Cô có chút hoảng loạn nhanh chóng tóm chặt lấy bàn tay lớn của hấn nhất quyết không để cho hấn đi.

Tay cô bé tí cùng trắng trẻo, lờ mờ còn trông thấy từng đoạn gân xanh, tóm lấy tay hấn liền tạo ra hình ảnh cực kỳ tương phản, bàn tay hấn to lớn cùng thô ráp, tựa như dùng sức một cái là có thể đem tay Phùng Phùng bé gầy.

"Mới vậy mà đã sợ rồi sao, em không cho ta làm nhưng lại bắt ta ôm em, em muốn hành hạ tiểu đệ của ta sao"

Nạp Dương căn bản trong lòng cũng không có ý định thả cô ra, chỉ là nhòai người lên để châm nển, là do cô quá sợ hãi nên vô tình dâng bản thân lên miệng cạp rồi.

Phùng Phùng rầu rĩ nhưng nhất quyết vẫn không nói lòng lực đạo nắm tay hấn. Nạp Dương cảm nhận cô gắt gao tóm lấy tay mình như vậy cũng không nỡ dọa cô nữa, vật nhỏ hấn nuôi vốn dĩ cực kỳ ngang bướng dù cô có nghe theo lời hấn thì trong lòng cũng vẫn như cũ ngầm phản kháng. Hôm nay như vậy dính lấy hấn thì quả thực là đang vô cùng sợ hãi đi.

Nạp Dương hấn hiện tại biết cách làm như thế nào dụ dỗ cô rồi, vật nhỏ này chính là càng cứng rắn với cô thì cô sẽ càng ngang bướng, nếu như vậy chỉ còn cách làm ngược lại thôi!

Hấn xúc nách cô, đặt Phùng Phùng ngồi lên bụng mình, bản thân hấn thì nằm dựa người về phía sau, tình cảnh vô cùng ám muội. Phùng Phùng mắt đã liền ngả nhào người lên trước, cả thân thể mềm mại dính chặt lấy cơ thể nam nhân cường tráng bên dưới.

Cô có chút giật mình mà nhanh chóng chống ngực hấn ngồi dậy

"Vật nhỏ, ta rất khó chịu, em con sói mặt trắng này" hấn cực kỳ đau lòng nhíu lấy lông mày, bộ dạng có vài điểm giống làm nũng. Gương mặt hấn bình thường luôn lạnh lùng, luôn luôn chỉ có một biểu cảm cực kỳ lạnh nhạt, hiện tại diễn trò liền giống như thành một con người khác làm Phùng Phùng có chút... không quen.

"Hôn ta một cái liền cho em nằm chung"

"a...?"

Phùng Phùng đỏ mặt, người này thật quá đáng a....

"Mau hôn ta, nếu không thả em về giường kia"

Cô có chút miễn cưỡng ghé đầu xuống gần mặt hắn, càng tới gần gương mặt đẹp đẽ kia tim cô càng đập loạn, Phùng Phùng nhanh chóng thom chọt vào má hắn một cái. Như vậy... được rồi chứ? đều là hôn?

"Hôn em bao nhiêu lần em vẫn không biết hôn thế nào sao, ta dạy em"

Nói xong cũng không quan tâm thiên hạ trong lòng cự tuyệt, tay hắn vòng ra đằng sau gáy cô mạnh mẽ ép đầu cô xuống.

Phùng Phùng giật mình, đem tay gầy nhỏ chống lấy lồng ngực nam nhân kia hồng tách mình ra. Chỉ là Nạp dương hắn ngậm môi cô đến nghiện rồi, hắn tham lam cuốn lấy cái lưỡi trơn mềm dây dưa không dứt.

Hắn xấu xa đem không khí trong miệng cô mút lấy. Hôn đến quay cuồng, lúc hắn niệm tình thả cô ra thì Phùng Phùng đã mặt đỏ chân run nằm trong lòng hắn thở hổn hển, bảo chủ thật xấu xa, cô vurun nắm đầm be bé đập một cái thật mạnh lên ngực hắn.

Đối với Nạp dương nắm đầm này bất quá là xoa hắn một cái.

"Nằm im bằng không ta ăn em, nể tình em còn có bệnh"

Phùng Phùng đương nhiên ngoan ngoãn nằm im. Nạp Dương đem cô ôm thật chặt, được rồi đêm nay tha cô, có thể nằm chung giường với cô là tốt rồi, ngàn vạn lần không dọa cô sợ, hắn chính là hiện tại mưa dầm thấm lâu, vật nhỏ ngọc này.

Lâu không được ôm ấp cô, bây giờ cứ nhiên được cục cưng trong lòng sưởi ấm hắn liền có chút rục rịch muốn nhai nuốt cô rồi, chỉ là cực kỳ cực kỳ cố gắng nguyên rủa nơi nào đó đang cứng rắn, mất hắn nhắm lại đem hết công lực ép bản thân chìm vào giấc ngủ, không lâu sau liền phát ra tiếng thở đều đều cùng trầm ổn, hắn cũng quả thực có chút mệt, đều tại cô mà toàn bộ công việc đều dồn thành một núi lớn như vậy.

Trái lại Phùng Phùng nằm trong lòng hắn bỗng dưng không ngủ lại được, thân thể co thành một đoàn ngoan ngoãn nằm sấp trên bụng hắn, nhờ ánh nến mà cô quan sát ngũ quan hắn vô cùng rõ ràng. lông mi hắn thật dài thật cong a, sống mũi cao thẳng, gương mặt tinh tế cùng cứng cỏi. Môi thật đẹp a, bỗng nhiên nhớ lại hắn vừa hôn cô, mặt nhỏ lại lẩn nữa đó ừm.

Trong giấc ngủ hắn nghĩ cái gì mà nhũu mày a? (nghĩ xem ăn chị như thế nào thì ngon nhất) bàn tay be bé dịu dàng chạm vào ấn đường của hắn, ngay lập tức đôi mày giãn ra giống như đang rất thoải mái.

Cô vurun đầu nhỏ tới khẽ kháng áp xuống môi hắn, một cái lướt nhẹ như chuồn chuồn.

A! cô đang làm cái gì vậy! giống như bị kiến cắn liền ngay lập tức co rúm người lại. Tự cắn lấy môi của chính mình, bảo chủ không dành cho cô a, đối với bảo chủ cô chỉ là kỹ nữ, không được mơ tưởng không được mơ tưởng....

Đứa ngọc này hôn người ta xong cũng không để ý tên vô liêm sỉ nào đó hiện tại cũng đang đông cứng thân thể, vật nhỏ.... hôn trộm hắn...?

_ Từ Dục _

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Hồ Tịnh Thủy vô cùng mát mẻ thoáng đãng, nơi này Nạp Dương vô cùng yêu thích, thi thoảng còn nổi hứng thú đem văn kiện tới đây xử lý.

Bàn tròn nhỏ, một bên Nạp Dương nghiêm túc xem thẻ tre, một bên Phùng Phùng ngoan ngoãn cố gắng chăm chỉ mài mực, con mắt nho nhỏ khẽ kháng nhìn về bên phía hắn. Bàn tay Nạp Dương vốn dĩ to lớn không ngờ khi cầm bút lông viết chữ cũng vô cùng đẹp mắt.

Từ hắn tỏa ra một loại khí chất vừa tao nhã cũng vô cùng áp đảo kẻ khác. Nhìn hắn nữ nhân nào cũng bắt gặp có một loại lôi cuốn si mê.

Tuy nhiên Phùng Phùng lại không đem chú ý đặt lên thân thể hắn mà con người đen lấy lại chỉ nhìn theo từng con chữ đầy các nét hỗn thể phức tạp kia, gương mặt nhỏ nhắn có chút tò mò cùng khao khát.

Hồi còn ở Lục gia cô vẫn thường lên lút nghe trộm phu tử dạy Lục tiểu thư học chữ, nhưng mà Lục tiểu thư vốn dĩ không thích thú học lắm vẫn thường xuyên không quan tâm lời khuyên của Lục phu nhân mà bỏ học chạy rong chơi bắt bướm vậy nên cô cũng không có nhiều cơ hội nghe lên.

Lúc phu tử chán nản không còn tới dạy nữa thì cô cũng mới chỉ biết được vài chữ đơn giản, căn bản là không thỏa mãn được ham muốn của mình.

Hiện tại nhìn bảo chủ viết từng chữ rất đẹp để kia, trong lòng cũng âm ỉ khao khát nhỏ nhoi muốn viết chữ. Cô cũng muốn bản thân có học thức a...

Nạp Dương vốn dĩ đang chuyên tâm đọc văn kiện trên thẻ tre bỗng nhiên bất gặp ánh mắt vật nhỏ đang si ngốc nhìn theo nét viết của hắn, liền có ý đùa nghịch dùng bút, đem bút lông hướng về bên mặt non mềm của Phùng Phùng cực kỳ trêu đùa quệt xuống một vết.

"A... "

Cô hiện tại bị giật mình, gương mặt ngơ ngác nhìn hắn.

Ách, là vừa mới viết lên mặt nàng sao? Bộ dạng của Phùng Phùng hiện tại vô cùng tức cười, trên mũi có một vết đen, nổi bật trên gương mặt trắng nõn. Hắn xúc thân thể Phùng Phùng lên đặt ngồi trên đùi mình, có chút sùng sịnh xoa đầu vật nhỏ.

"Nàng muốn học chữ sao?"

Hắn tất nhiên muốn bản thân mình chỉ xử lý văn kiện nhưng là bất quá thiên hạ này đem chủ ý của hắn phân tâm sạch sẽ, muốn không quan tâm nàng cũng không được.

Phùng Phùng nghe tiếng hắn hỏi cũng có chút giật mình, người này quả thực tinh tế a, chỉ là liếc mắt một cái cư nhiên đều hiểu trong lòng nàng muốn gì. (chị chỉ là con vật ngốc, anh í là con sói già, chị quả thực ngốc... hắc hắc)

"Muốn học chữ ta liền dạy nàng"

Hắn đem một lọn tóc mềm mại của Phùng Phùng cuốn lên cổ nàng, Phùng Phùng hiện tại đang không tin vào chính tai mình, hắn nói gì a? Muốn dạy nàng học chữ sao?

Cái đầu quả dưa phản ứng có đôi chút chậm, lúc tiêu hóa hết lời nói của hắn liền vô cùng mừng rỡ, giống như một con mèo nhỏ muốn lấy lòng chủ nhân vô thức ôm chặt lấy tay hắn, mắt hiện lên khát khao vô cùng.

"A... a!!!"

Nạp Dương nhìn nữ nhân đơn giản trong lòng liền cực kỳ vui vẻ.

"Người ta mời phu tử đều trả bạc, nàng được cả gia chủ Nạp gia dạy chữ mà cũng không có thù lao hay sao?"

Ách, hắn muốn nàng trả bạc? Nàng căn bản không có bạc a... nàng vốn dĩ nghèo túng.

Nạp Dương bật cười, xem bộ dạng cô rầu rĩ cần mồi mà có chút không đành lòng. Đầu hắn cúi thấp xuống hướng tới tai nàng thổi khí.

"Mỗi ngày đều chủ động hôn ta một cái liền dạy nàng học chữ, thế nào có phải lần này nàng lười to rồi không?"

Phùng Phùng căn bản quả thực do dự, gương mặt mềm mại dần do suy nghĩ.

Nạp Dương vốn dĩ biết cô chậm chạp, vẫn cố gắng kiên nhẫn chờ nàng nghĩ xong, chỉ là nhìn nàng một cái liền cực kỳ muốn trêu ghẹo.

Bàn tay lớn hướng đến bên mặt Phùng Phùng đem bóp xuống một cái khiến cho miệng cô bị ép tới chu lên, bộ dạng cực kỳ siêu đáng yêu, hắn chấm bút nhanh chóng vẽ ra một cái mặt mèo.

Làm xong, đem gương mặt cô kéo ra xa chút, nhìn một cái liền phì cười.

"Nàng còn không trả lời nhanh ta liền tăng thêm phí đó, ta cũng không dám chắc ta sẽ chọn thêm điều gì đừng đắn đo nữa đâu, nếu bằng lòng thì hôn ta một cái" (mỗi ngày hôn một cái là điều đúng đắn nghe chưa)

Phùng Phùng hoảng loạn, người này vì sao như vậy bá đạo... Mắt thấy hắn có ý tứ mờ lờ liền ngay lập tức chồm người lên hôn hắn một cái ý tứ bịt miệng a, chỉ là vì nóng vội nên hôn sai chỗ, hôn trúng mũi Nạp Dương.

Hắn nhìn nàng đem vài phần bất lực, thiên hạ trong lòng hắn... thật quý hóa quá mà.

Bàn tay lớn vòng đến bên mặt cô, đôi môi mạnh bạo áp xuống thô lỗ cắn nát, lực đạo kinh người làm Phùng Phùng không kịp định thần, hay cả tay non mịn đập lên lưng hắn kháng cự nhưng Nạp Dương cũng mặc kệ.

Tới lúc hắn buông tha hai cánh môi hồng nhuận kia ra thì Phùng Phùng tưởng như ngọt thở, con người hắn thật quá đáng, hôn chết nàng rồi a. Ánh mắt có chút oán trách nhìn hắn, rõ ràng nói là chỉ hôn một cái tại sao còn...

Nạp Dương giống như hiểu được Phùng Phùng nghĩ cái gì, tà lẩn nửa nhào tới thân thể nàng để cho hai ngực xinh xắn kia áp sát lấy người hắn không một kẽ hở, một cái cúi xuống ngậm trọn lấy hai cánh hoa mềm mại dây dưa điên cuồng, trước đây vẫn còn cực kỳ có tâm mà giải thích.

"Vật nhỏ lớn gan, tức giận với ta? Ta có nói mỗi ngày nàng phải hôn ta một cái cũng không có kêu ta không được hôn nàng"

Nói xong liền vô cùng chú tâm nghiên cứu cái lưỡi phẩn nộn của cô mặc kệ oa nữ trong lòng cực kỳ tủi thân, người này quả nhiên không đáng tin a! Thực lưu manh mà!

-từ dục-

Cho xin tý sao đi hay nhĩ -_-

* trái tim di *

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Phùng Phùng ngồi trong thư phòng của Nạp Dương chăm chỉ viết chữ, khổ giấy khá lớn gần như đã đầy đặc những con chữ ngoằn ngoèo, đúng là học viết chữ rất khó a.

Hơn nữa tiểu tử lông trắng này còn cực kỳ nghịch ngợm, một lúc liền phá cô học chữ, cách một đoạn lại tới cắn lấy gấu quần của cô đòi chơi bóng.

Tay nàng vì viết lâu nên mỏi nhừ, gương mặt hiện tại còn có một vết mực khéo dài từ bên miệng xinh xinh tới má non mềm, mực đen còn bị bôi nhem nhuốc tới tận hai ống tay áo, đáng về Phùng Phùng thực vô cùng tức cười.

Nàng có chút bất lực a, nhìn từng con chữ đẹp đẽ ngay ngắn của bảo chủ mà có chút xấu hổ. Nàng tới bao giờ mới có thể viết được thành thạo đây, thực đau lòng.

Cửa chính kết một tiếng bật mở, Phùng Phùng đem gương mặt vui vẻ hướng lên, bảo chủ hiện thời về rồi sao?

Chỉ thực không ngờ người tới lại là Nạp Y Uy.

"Cạch"

Nàng bị dọa giật mình mà làm rơi cả bút lông xuống đất, mực văng tung tóe ra sàn nhà. Nàng sửng lại một cái liền luống cuống nhặt lên cây bút lông rồi làm ra dáng vẻ ta không nhìn thấy gì hết đem tất cả chú ý bắt đầu tiếp tục luyện chữ.

Chỉ đáng tiếc là một mình Phùng Phùng giả mù mà thôi, Nạp Y Uy một bước tiến tới ngồi trước mặt Phùng Phùng, cậu có chút đau lòng, cô như vậy hiện thời vẫn gầy ốm như trước. Huynh trưởng không ngược đãi Tiểu Phùng chứ?

"Tiểu Phùng.. "

Phùng Phùng căn bản vẫn là thủy chung như cũ một dáng vẻ chuyên tâm viết chữ, đối với cậu không chút nào thêm chú ý, nhưng mà Nạp Y Uy nhạy cảm phát hiện tay cầm bút của Phùng Phùng đang run nhẹ nhẹ, thành công bán đứng dáng vẻ căng thẳng của cô rồi.

Cậu tiến tới bên cạnh Phùng Phùng giăng lấy bút lông trong tay cô.

"Tiểu Phùng nét chữ ấy sai rồi phải bắt đầu từ nét này rồi kéo sang đây mới đúng, huynh trưởng không dạy tý sao"

Cậu vừa nói vừa tự nhiên cầm tay Phùng Phùng dạy cô đi nét, bộ dạng giống như đang cực kỳ thân mật, Phùng Phùng còn nghe được cả hơi thở của Nạp Y Uy phả vào gáy mình, có chút buồn buồn ngứa ngứa.

Nhưng mà ngay sau đó nàng nhớ tới chuyện Nạp Y Uy lừa mình như thế nào, sau đó còn sau lưng chế nhạo cô là nữ nhân ngu ngốc khiến cho lòng Phùng Phùng bỗng nhiên ách tắc cực kỳ, khóe mắt đã ươn ướt. Ngay lập tức Phùng Phùng đem sức lực nhỏ bé đẩy Nạp Y Uy khỏi mình.

Nàng không cần người này nữa, có phải hay không trêu đùa người khác như vậy rất vui, Nàng đã rất hạnh phúc, rất vui mừng, những tưởng rằng ít ra bây giờ mình cũng đã có một người để thương yêu.

Nhưng sự thật thì luôn là những điều phũ phàng, hiện tại nàng mặc kệ, nàng chỉ muốn không phải bị tổn thương lần nữa, nàng cũng không muốn tin thêm ai nữa.

Nạp Y Uy thoáng thấy Tiểu Phùng có ý muốn chạy trốn khỏi mình liền ngay lập tức nắm lấy cẳng tay của cô kéo giật lại, đem thân thể gầy gò của cô dễ dàng ôm vào lòng.

"Tiểu Phùng, nghe ta giải thích được không! Huynh trưởng có việc, ta đến dạy tỷ viết chữ, nghe ta giải thích một lần, đều là hiểu lắm!"

Phùng Phùng chính là không muốn nghe cậu giải thích bất cứ điều gì, sức lực nam nữ căn bản chênh lệch rất lớn, nàng vốn dĩ không thể vùng khỏi vòng ôm của Nạp y Uy được, cuối cùng chính là cái miệng nhỏ nhắn không chút lưu tình cắn xuống một cái thật mạnh.

Nạp Y Uy bị đau nhưng cũng không nổi giận, cậu thần thờ nhìn Tiểu Phùng, cậu rất thích Tiểu Phùng nhưng hiện tại làm nàng chán ghét chính mình.

Cậu lóe lòng vòng tay thả Phùng Phùng ra, nàng giống như con vật nhỏ thoát chuồng, bộ dạng nhếch nhác chật vật luống cuống chạy xa khỏi Nạp Y Uy.

.....

Phùng Phùng chạy về phía sảnh chính tìm Nạp Dương.

Nhưng thực không ngờ ngoài ý muốn liền trông thấy... Lục tiểu thư.

Phùng Phùng sững người nhìn bóng dáng Lục Trúc Nhi thướt tha yếu điệu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Nạp Dương, hơn nữa còn có Lục phu nhân một bộ dáng cực kỳ niềm nở.

Nạp Y Uy nói bảo chủ có việc, a, không ngờ chính là việc này, cô cười khổ một tiếng.

Hình như sống cùng bảo chủ làm nàng có một loại ảo tưởng nặng nề rồi.

Haha... chính là bây giờ mới bừng tỉnh, vốn dĩ ngay từ đầu tới cuối bảo chủ vẫn luôn coi mình giống như công cụ ấm giường.

Một kỹ nữ cũng học đòi mơ mộng sao?

Bỗng nhiên nàng cảm thấy tim mình đập thật nhanh quá, cảm giác đau đớn đánh ập xuống lồng ngực nhỏ bé.

Nàng cố gắng tóm chặt lấy lồng ngực mong nó đừng đánh loạn lên lòng mình nữa, đáng lẽ nàng phải vui vẻ chứ.

Lục tiểu thư trở lại, nữ nhân chân chính của Nạp gia đã trở lại, nàng không cần thiết phải miễn cưỡng chịu đựng bảo chủ nữa.

Chỉ là không ngờ nước mắt trào ra dữ dội, nước mắt rơi giống như sương vỡ tan bên khóe mắt, chỉ là cứ như vậy trào ra cũng không khóc nức.

Nàng phải vui vẻ mới đúng! Nhưng tại sao lại đau như vậy? Đau còn hơn cái lần Lục phu nhân mặc kệ cô ở nơi này, mặc kệ cô bị bảo chủ chà đạp, mặc kệ cô bị sỉ nhục là kỹ nữ, mặc kệ cô sống chết không rõ.

Phùng Phùng bước giật lùi, chỉ là không ngờ tiểu tử lông trắng từ bao giờ đã đứng sau lưng cô.

Phùng Phùng đau lòng ôm chặt lấy nó chạy vội đi, nàng tùy tiện trốn trong một góc nhỏ, nước mắt thi nhau rớt xuống.

Nàng cảm thấy bản thân thật vô dụng, đem hết đau đớn tự chuốc vào mình rồi lại chỉ biết trốn chui chồn lủi vào một góc tự gặm nhấm vết thương.

Đáng lẽ nàng phải luôn ghi nhớ mình chỉ là người thay thế Lục tiểu thư mà thôi, đáng lẽ nàng phải tự biết thân biết phận, cơ sao còn ôm mộng tưởng để rồi biến bản thân thành một bộ dạng thảm hại như vậy.

Phùng Phùng co rúm bản thân trong một góc, nàng thích bảo chủ rồi...? Đến bây giờ hình như nàng mới phát hiện ra. Có phải hay không quá muộn?

Hai vai nàng lợi hại run rẩy, nhưng nàng vẫn không phát ra tiếng nức nở được, chỉ có nước mắt lăn luôn mãi.

Tiểu tử nhỏ ngo ngắc nhìn gương mặt Phùng Phùng ướt đẫm, nó cố gắng an ủi cô nhưng nó căn bản chỉ là một con vật nhỏ, nó không thể nói cũng không có cánh tay hay thân thể to lớn để an ủi chủ nhân.

Chỉ có thể vờn đầu lười cố gắng liếm đi nước mắt của nàng.

Mặn chát.

Nhưng là dù có liếm mãi cuối cùng vẫn cứ còn nước mắt, nó thực đau lòng, đem đầu nhỏ dụi dụi vào hõm cổ Phùng Phùng khẽ rên lên.

Phùng Phùng cảm nhận tiểu tử trong lòng hình như muốn an ủi mình, bỗng nhiên lại càng đau buồn hơn, nước mắt cứ lặng lẽ rơi mãi cho tới khi nàng nặng nề thiếp đi.

Đêm nay không cần hầu hạ bảo chủ nữa, nàng chắc rằng, đêm nay bảo chủ sẽ không về.

Nơi này ngay từ đầu vốn dĩ đã không có chỗ dung nạp nàng...

- từ dục-

Chương 17

Dù nàng đau lòng tới mức nào, dù có buồn khổ tới đâu thì ngày mới vẫn đến, chim vẫn hót, hoa vẫn nở, lòng người vẫn thế, dù nàng đau khổ thì mọi thứ vẫn sẽ diễn ra theo quỹ đạo bình thường.

Nàng mệt mỏi lê thân xác về dãy nhà đằng tây, không biết bảo chủ sau này còn cần cô hầu hạ nữa không?

Phùng Phùng giống như con vật nhỏ bị chủ nhân ruồng bỏ một bộ dạng ngẩn ngơ ngồi im lặng trên bậc cửa, tên tiểu tử trong lòng liếm liếm ngón tay nàng.

Nàng khẽ vuốt đầu nó, đói rồi sao? Đợi chút nữa liền cho nó ăn, hiện tại cô cũng không có gì cho nó ăn a.

Nhưng mà Phùng Phùng đợi mãi cũng không thấy bảo chủ đòi cô tới, cô khẽ dựa đầu vào tấm ván nhỏ sau lưng, cảm thấy đầu nặng, mắt cũng mờ rồi. Bảo chủ có phải cũng không cần cô nữa không?

Nàng ngoan ngoãn ôm con chó nhỏ trong lòng, đầu óc tiếp tục ngẩn ngơ, cảm giác thân thể hình như vô lực còn mệt mỏi nữa, ngủ một chút...

--- ---

Nạp Y Uy tìm thấy Phùng Phùng chính là trong một bộ dáng như vậy, vốn dĩ cậu còn không hiểu vì sao con cún nhỏ hàng ngày vẫn cuộn quýt lấy Tiểu Phùng hôm nay cư nhiên lại tìm cậu nhất quyết cắn xé gấu quần thùy chung lòi cậu theo một hướng.

Cậu có chút hoảng loạn ngay lập tức bế xốc thân thể gầy gò kia lên, hành động mạnh mẽ như vậy cô cũng không có tỉnh lại.

"Tiểu Phùng! Tiểu Phùng! Mau mở mắt!!"

Đem nàng chạy như bay hướng về phòng cậu đặt nàng nằm xuống, khẽ đo thân nhiệt trên người Phùng Phùng, thân thể nóng bỏng, cô trúng phong? Không phải cả đêm qua đều ngồi bên ngoài đợi huynh trưởng đi?

Việc kia căn bản cậu cũng không phải không biết, tiểu thư họ Lục kia hình như trở về rồi, mẫu thân của ả còn mặt dày tới đây cầu xin Nạp huynh lần nữa thu nhận Lục tiểu thư này, thực không biết vô liêm sỉ.

Nhưng nếu nói mẹ con ả không biết đúng sai đã đành, hiện tại còn huynh trưởng nữ tâm vút bỏ Tiểu Phùng thành ra nông nổi này sao?

Có phải hiện tại huynh trưởng không cần Tiểu Phùng nữa rồi, có nghĩa cậu cũng có thể cướp về không? Nhưng mà liệu Tiểu Phùng có bằng lòng hay không?

Cậu có chút sầu não, bàn tay dịu dàng hướng tới bên dưới bắt mạch cho cô, chỉ là thực không ngờ... quả thực không ngờ... cô có thai!

--- -----

Nạp Dương có chút khó chịu đẩy nữ nhân giống như rắn nước bò qua bò lại trên thân thể mình ra, có ai không biết nữ nhân này căn bản chơi bên ngoài tới hết bạc chịu không nổi cuộc sống không tiền tài mà mò về chứ.

Nếu không phải Lục gia cùng Nạp gia xưa có chút giao tình thì hẳn căn bản một cái cũng không thềm ngõ qua, hẳn hiện thời đang nhớ nhung vật nhỏ nhà mình, hiện tại có phải nàng đang ngoan ngoãn chăm chỉ luyện chữ hay không?

Nạp dương hẳn chỉ hận không thể đem cô dung nạp vào bản thân mình để ngày ngày có thể đem cô mang theo bên người.

Sau khi sai nha hoàn an bài cho ả một gian phòng riêng liền không quan tâm tới ả nữa, nếu là hẳn trước đây cư nhiên sẽ có ý đồ một chút đùa giỡn thâu đêm, nhưng là hiện tại lòng hẳn chỉ có một người mà thôi.

Bất quá chỉ không ngờ lòng dạ đàn bà vẫn như cũ rắn rết, ả không ở lại phòng mình mà nhất quyết đòi tới phòng hẳn qua đêm.

Hiện tại hẳn trong phòng một chút xem qua sổ sách, cũng đợi Phùng Phùng trở lại liền thấy Lục Trúc Nhi ăn mặc giống như kỹ nữ, thô lỗ mắng chửi người bên ngoài mà xông vào.

Nhanh chóng tiến tới chỗ hẳn hết sức dâm mị mà chà sát, gương mặt trang điểm kỹ lưỡng phóng đại tới, đem chính mình một bộ dạng phóng túng ngả ngón.

Hắn cứ nhiên cảm thấy có một gỗ hương thơm nồng đậm lan tỏa, cả thân thể bất giác mở lung sau đó hắn hoàn toàn không có ký ức nào hết.

Sớm hôm sau thanh tỉnh liền thấy trên bụng mình Lục Trúc Nhi lõa thể, cả người phấn nộn đầy những dấu vết mờ ám, hiện tại hết sức dâm mị đem lòng ngực hắn sờ qua sờ lại.

"Phu quân, đã dậy hay sao? Để em phục vụ chàng!"

Nạp Dương căn bản chỉ nhú đôi lông mày đẹp đẽ, gương mặt tỉnh tề tỏ rõ thái độ ghét bỏ, biểu cảm tựa như nhìn thấy con cá uon thối nát.

"Cút"

Hắn lẫn lộn bao nhiêu lâu nay chả có lẽ đối với từng loại mị hương đều không biết? Nữ nhân ngu ngốc đem cách này ra để dụ dỗ hắn?

Quả thực ngu xuẩn, muốn hắn đem qua cùng ả phát sinh quan hệ hay sao?

Nạp Dương đẩy thân hình tròn trịa của Lục Trúc Nhi khỏi người mình.

Gương mặt nổi lên khinh thường, nhìn đáng vẻ ả hết lòng muốn tiến tới, không ngừng đem hai ngực đẩy đà ma sát lên bắp tay mình.

"Kìa, sao lại như vậy đối xử với ta a~"

Thân thể rắn rết bò lên bụng hắn, hai bắt đùi gang rộng có ý đồ khơi gợi dục vọng của nam nhân, chỉ là không ngờ ả bị Nạp Dương đá văng qua một bên.

Thân thể trần truồng của ả nặng nề rơi xuống đất.

"A....~!!"

"Ta nói lần nữa, mau cút"

Đến bây giờ hắn vẫn còn chóng mặt, tiện nhân này cho hắn hít cái thứ mị hương khôn khiếp.

Lục Trúc Nhi tới bây giờ cơ đồ mới phát hiện điều gì đó không đúng nhưng là vẫn vô cùng uyển chuyển từ dưới đất bò lên, đem xiêm y dưới đất mặc lên người.

"Thực quá đáng nha~ nữ đối xử với ta như vậy" nói xong liền làm một bộ ngúng nguẩy bỏ ra khỏi phòng.

Nạp Dương hắn căn bản không có hứng thú giải thích với Lục Trúc Nhi không biết liêm sỉ này.

Cảm nhận giường chiếu đều ám một mùi hương nồng đậm đến nhức đầu, nhớ tới Phùng Phùng căn bản có chút dị ứng với hương thơm nồng nặc liền cúi gập quặt mắt gia nhân đem chăn cùng nệm vứt bỏ.

Nạp Dương trong lòng lo lắng cùng bất an, cả đêm nàng không trở về phòng?

Nàng ở đâu?

Chỉ là quái đản, còn chưa kịp trở lại tìm người, bên ngoài đã có hô cấp báo, số hàng lần này vận chuyển qua đường thủy bị đánh chiếm, hắn chỉ có thể cười khò.

Tất nhiên không phải hắn không quan tâm Phùng Phùng, chỉ là đã có Nạp Y Uy lo cho nàng, hắn cũng an tâm.

Nhanh chóng thay y kiện nhanh chóng lên ngựa phi nước đại. Kê nào to gan, đến hàng của Nạp gia cũng dám cướp.

Công việc trước mắt sẽ nhanh chóng xử lý, nội trong hôm nay sẽ quay trở về với nàng.

Vật nhỏ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Phùng Phùng lờ mờ tỉnh dậy, mở mắt đều thấy mọi thứ nhập nhèm cũng không trông thấy rõ ràng vật gì.

Khẽ cựa mình một chút, nơi nào a? Thực mệt mỏi... bảo chủ hiện thời đã trở lại hay sao?

Tay chân có chút luống cuống quơ loạn một cái cũng không ngờ trúng chén nước nhỏ nơi đầu giường.

Tiếng choang lớn giống như đánh bật một đòn mạnh vào đầu óc ngốc nghếch trì độn của Phùng Phùng làm nàng có chút hoảng sợ.

Thân thể run lên lẩy bẩy, cư nhiên chỉ có mình cô thôi sao?

Cửa bung mở, một bóng người nhanh chóng bước vào, thân hình cao lớn rắn rỏi tiến đến bên cạnh Phùng Phùng đang mê loạn.

Cánh tay rắn chắc vươn tra đem thân thể gầy yếu ôm chặt vào trong lòng.

"Tiểu Phùng..."

Giọng nói mang theo chút trầm thấp giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào trong tâm trí nàng, trái tim bé nhỏ đương sợ hãi cũng theo đó bình ổn trở lại.

Phùng Phùng giống như đứa trẻ nhỏ khao khát yêu thương, bàn tay nhỏ nhắn bầu vú lầy áo quần nam nhân trước mặt, hương thân thể quen thuộc làm nàng an tâm.

Bảo chủ... nàng rất sợ hãi cùng buồn bã, có thể hay không đừng bỏ mặc nàng, nàng rất nhớ hắn.

Mái đầu nhỏ dụi vào trong lòng Nạp Y Uy, qua một đoạn thời gian liền nghe tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Nạp Y Uy ôm lấy Tiểu Phùng cậu yêu thương trong lòng, thể nhưng lý trí đang rối tung mãnh liệt, cậu muốn khoảng khắc này cứ như vậy mãi mãi kéo dài, nhưng là cô đã có thai với huynh trưởng, hơn nữa cho dù người trong cuộc hai người họ đều một mực chối bỏ không thừa nhận những mọi thứ đều rõ ràng nhận ra Nạp huynh đã có tình ý sâu đậm với Tiểu Phùng.

Cậu hiện tại thừa nước đục thả câu, trong thời khắc này lại lén lút sau lưng huynh trưởng lừa gạt nữ nhân của hắn.

Nạp Y Uy cắn môi, từ ánh trắng mờ ảo ngấm nhìn gương mặt Tiểu Phùng ngoan ngoãn trong lòng câu ngủ say.

Gương mặt có vài phần non nớt cùng mềm mại, nàng như vậy an bình ngủ ngoan có ai hay không biết thân thể bé nhỏ này đã trải qua bao nhiêu truyện.

Nội tâm cậu qua lại giằng xé, Nạp Y Uy cậu thừa nhận xưa nay vốn là kẻ ích kỷ, bất luận là thứ mình muốn đều tìm cách lừa về tay mình, giả như đây không phải nữ nhân của huynh trưởng thì cậu đã không ngại ngần cướp về.

Đáng tiếc, tình cảnh trở trên...

Nhưng là cậu mặc kệ, huynh trưởng yêu nàng thì đã sao? Không phải chính Nạp huynh đã đem nàng mặc kệ một thân thể hai cái mạng nhỏ nàng phơi sương ngoài trời cả đem hay sao?

Nếu không phải trong lòng nàng có ôm theo con chó nhỏ, hai thân thể cùng sưởi ấm thì chỉ sợ hiện tại cô còn nữa cái mạng.

Một thai phụ phơi sương ngoài trời?

Hơn nữa Nạp huynh còn là cùng nữ nhân khác mây mưa(oan anh) Nạp huynh không cho nàng được hạnh phúc chân chính, nhưng mà cậu có thể.

Con trai trưởng của Nạp gia đương nhiên phải chịu trách nhiệm nặng nề, đối với việc chọn chính thất đều phải có gia cảnh môn đăng hộ đối.

Nhưng cậu không cần, cậu cần bản chỉ là con thứ, cậu cũng không có hứng thú tranh đoạt tiềm quyền, cậu đương nhiên đủ cách làm cho Phùng Phùng như vậy sống một cuộc sống an nhàn.

Đứa trẻ này cậu có thể nuôi, Nạp gia thêm người cần bản chỉ là thêm cái bát, cậu có thể yêu thương nó giống con ruột chân chính.

Nạp Y Uy biết mình cực kỳ ích kỷ, nhưng cậu mặc kệ, ngày mai Nạp huynh sẽ về, được! Đối với Nạp huynh mà nói thứ đáng ghê tởm nhất chính là phản bội.

Nạp huynh ruộng bỏ Tiểu Phùng đương nhiên cậu có thể đường hoàng đem cô làm chính thất.

Nạp Y Uy gương mặt đẹp đẽ cũng có chút đau đớn, đem thân thể Phùng Phùng từng đoạn y phục thoát ra.

Ánh trăng bên ngoài mờ mờ ảo ảo tựa như mây như khói, thân thể nữ nhân xinh đẹp kiêu nhỏ trước mắt làm cậu giống như nuốt phải tiên dược.

Nơi nào đó nhanh chóng cứng cõi, khát vọng nam nhân trong đêm khuya điên cuồng ham muốn.

Tiểu Phùng cậu yêu thương chân chính hoàn toàn trần trụi, bàn tay đẹp đẽ dịu dàng lướt qua vùng bụng bằng phẳng của nàng, cánh môi nhẹ nhàng áp

xuống, từng ngum từng ngum đem dấu hôn in đậm lên hai ngực sữa trắng noãn...

Cả một đêm ấy đối với Nạp Y Uy giống như là dài mãi...

Nạp Dương đem kẻ cuối cùng bắt sống được, đủ loại hành hình tra khảo, cư nhiên y một lời cũng không nói ra.

Hắn vốn dĩ càng tức giận gương mặt lại càng băng huyết cùng lạnh nhạt.

"Ta hỏi ngươi lần cuối, ai thao túng các ngươi" giọng hắn rét lạnh.

Dưới đất đều là một chặt vật nam nhân, áo quần rách tả tơi cùng tanh nồng mùi máu.

Thân thể bị trói chặt tới cứng nhắc bề quặt ra đằng sau.

Lô hàng này căn bản là vô cùng kín đáo, vũ khí của triều đình cũng có kẻ muốn tranh đoạt? Mục đích gì?

Trừ phi có nội ứng.

Nhất định thế, những kẻ này căn bản đều cứng rắn không chịu khai, người của Nạp gia bắt sống được thì giống như cùng nhau ngằm trao đổi ngay lập tức rút dao nhọn đồng loạt tự sát, đến cuối cùng chỉ còn một kẻ chưa kịp tự sát đã bị người của hắn một trường đánh ngất.

Đem nước lạnh dội lên mặt y, không qua bao lâu liền thanh tỉnh.

Nhưng là y vẫn ngậm miệng một lời không phun ra.

Được! Hắn chờ xem là rắn rỏi được tới mức nào. Chỉ e là lần này thứ bọn chúng muốn căn bản cũng không đơn giản chỉ là vũ khí.

Nạp gia trong triều đình vốn dĩ là một trong tứ cột trụ, so với quần thần căn bản chính là hạc giữa bầy gà, có tiếng nói cực kỳ lớn, muốn đem Nạp gia bôi bẩn danh tiếng sao? Đúng là ngu xuẩn, phương pháp căn bản chính là hèn hạ.

Hắn đem ống tay áo một cái hất ra, thân thể cao lớn đứng dậy bỏ đi.

"Chuẩn bị xe, hồi phủ" hắn hiện tại nhớ vật nhỏ hắn nuôi rồi.

"Bảo chủ, khởi hành trong đêm sao?" Một thân thủ y phục tối màu quỳ xuống, ánh mặt mang vài nét khó hiểu.

Hiện thời quá muộn, bảo chủ không muốn dừng lại nghỉ ngơi hay sao.

Bất quá đối với lo lắng của thuộc hạ hắn căn bản chỉ là nhún lông mày.

Kẻ này biết ý lơ lửng liền ngay lập tức lần nữa dập đầu.

"Thuộc hạ sai rồi, mong ngài thứ tội" đối với hắn, chỉ có phục tùng.

Cả một ngày không gặp, nàng hay không nhớ nhung hắn đi.

Trong lòng nhớ tới Phùng Phùng đương nhiên đầu óc cũng theo đó nề nhõm, gương mặt lãnh khốc cũng chút ít nổi lên ý cười sâu đậm.

Đêm nay hết sức đánh xe, ngày mai đương nhiên có thể hồi phủ. Ngày mai hắn có thể đem thân thể kia ôm vào lòng rồi.

- tử dục-

Cái đoạn Nạp Y Uy tặng tị với chị dâu là rất cảm ơn DuyenNguyen gợi ý nhé "<<

À mà các nàng đừng lo Nạp Y Uy thân là kẻ chữa bệnh nên biết bà bầu trong ba tháng đầu tuyệt đối không chịch được nên hôn làm màu thế thôi hihi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Phùng Phùng lơ mơ tỉnh dậy, mở mắt đều thấy mọi thứ nhập nhèm cũng không trông thấy rõ ràng vật gì.

Khẽ cựa mình một chút, nơi nào a? Thực mệt mỏi... bảo chủ hiện thời đã trở lại hay sao?

Tay chân có chút luống cuống quơ loạn một cái cũng không ngờ trúng chén nước nhỏ nơi đầu giường.

Tiếng choang lớn giống như đánh bật một đòn mạnh vào đầu óc ngốc nghếch trí độn của Phùng Phùng làm nàng có chút hoảng sợ.

Thân thể run lên lẩy bẩy, cư nhiên chỉ có mình cô thôi sao?

Cửa bung mở, một bóng người nhanh chóng bước vào, thân hình cao lớn rần rờ tiến đến bên cạnh Phùng Phùng đang mê loạn.

Cánh tay rắn chắc vươn tra đem thân thể gầy yếu ôm chặt vào trong lòng.

“Tiểu Phùng...”

Giọng nói mang theo chút trầm thấp giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào trong tâm trí nàng, trái tim bé nhỏ đương sợ hãi cũng theo đó bình ổn trở lại.

Phùng Phùng giống như đứa trẻ nhỏ khao khát yêu thương, bàn tay nhỏ nhắn bầu vú lấy áo quần nam nhân trước mặt, hương thân thể quen thuộc làm nàng an tâm.

Bảo chủ... nàng rất sợ hãi cùng buồn bã, có thể hay không đừng bỏ mặc nàng, nàng rất nhớ hắn.

Mái đầu nhỏ dúi vào trong lòng Nạp Y Uy, qua một đoạn thời gian liền nghe tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Nạp Y Uy ôm lấy Tiểu Phùng cậu yêu thương trong lòng, thể nhưng lý trí đang rối tung mãnh liệt, cậu muốn khoảng khắc này cứ như vậy mãi mãi kéo dài, nhưng là cô đã có thai với huynh trưởng, hơn nữa cho dù người trong cuộc hai người họ đều một mực chối bỏ không thừa nhận những mọi thứ đều rõ ràng nhận ra Nạp huynh đã có tình ý sâu đậm với Tiểu Phùng.

Cậu hiện tại thừa nước đục thả câu, trong thời khắc này lại lén lút sau lưng huynh trưởng lừa gạt nữ nhân của hắn.

Nạp Y Uy cắn môi, từ ánh trắng mờ ảo ngấm nhìn gương mặt Tiểu Phùng ngoan ngoãn trong lòng câu ngủ say.

Gương mặt có vài phần non nớt cùng mềm mại, nàng như vậy an bình ngủ ngoan có ai hay không biết thân thể bé nhỏ này đã trải qua bao nhiêu truyện.

Nội tâm cậu qua lại giằng xé, Nạp Y Uy cậu thừa nhận xưa nay vốn là kẻ ích kỷ, bất luận là thứ mình muốn đều tìm cách lừa về tay mình, giả như đây không phải nữ nhân của huynh trưởng thì cậu đã không ngại ngần cướp về.

Đáng tiếc, tình cảnh trở trêu...

Nhưng là cậu mặc kệ, huynh trưởng yêu nàng thì đã sao? Không phải chính Nạp huynh đã đem nàng mặc kệ một thân thể hai cái mạng nhỏ nàng phơi sương ngoài trời cả đem hay sao?

Nếu không phải trong lòng nàng có ôm theo con chó nhỏ, hai thân thể cùng sưởi ấm thì chỉ sợ hiện tại cô còn nữa cái mạng.

Một thai phụ phơi sương ngoài trời?

Hơn nữa Nạp huynh còn là cùng nữ nhân khác mây mưa(oan anh) Nạp huynh không cho nàng được hạnh phúc chân chính, nhưng mà cậu có thể.

Con trai trưởng của Nạp gia đương nhiên phải chịu trách nhiệm nặng nề, đối với việc chọn chính thất đều phải có gia cảnh môn đăng hộ đối.

Nhưng cậu không cần, cậu căn bản chỉ là con thứ, cậu cũng không có hứng thú tranh đoạt tiếm quyền, cậu đương nhiên đủ cách làm cho Phùng Phùng như vậy sống một cuộc sống an nhàn.

Đứa trẻ này cậu có thể nuôi, Nạp gia thêm người căn bản chỉ là thêm cái bát, cậu có thể yêu thương nó giống con ruột chân chính.

Nạp Y Uy biết mình cực kỳ ích kỷ, nhưng cậu mặc kệ, ngày mai Nạp huynh sẽ về, được! Đối với Nạp huynh mà nói thứ đáng ghê tởm nhất chính là phản bội.

Nạp huynh ruộng bỏ Tiểu Phùng đương nhiên cậu có thể đường hoàng đem cô làm chính thất.

Nạp Y Uy gương mặt đẹp đẽ cũng có chút đau đớn, đem thân thể Phùng Phùng từng đoạn y phục thoát ra.

Ánh trắng bên ngoài mờ mờ ảo ảo tựa như mây như khói, thân thể nữ nhân xinh đẹp kiều nhỏ trước mắt làm cậu giống như nuốt phải tiên dược.

Nơi nào đó nhanh chóng cứng cõi, khát vọng nam nhân trong đêm khuya điên cuồng ham muốn.

Tiểu Phùng cậu yêu thương chân chính hoàn toàn trần trụi, bàn tay đẹp đẽ dịu dàng lướt qua vùng bụng bằng phẳng của nàng, cánh môi nhẹ nhàng áp xuống, từng ngậm từng ngậm đem dấu hôn in đậm lên hai ngực sữa trắng nõn...

Cả một đêm ấy đối với Nạp Y Uy giống như là dài mãi...

--- -----

Nạp Dương đem kẻ cuối cùng bắt sống được, đủ loại hành hình tra khảo, cư nhiên y một lời cũng không nói ra.

Hắn vốn dĩ càng tức giận gương mặt lại càng băng huyết cùng lạnh nhạt.

“Ta hỏi ngươi lần cuối, ai thao túng các ngươi” giọng hắn rét lạnh.

Dưới đất đều là một chặt vật nam nhân, áo quần rách tả tơi cùng tanh nồng mùi máu.

Thân thể bị trói chặt tới cứng nhắc bề quạt ra đằng sau.

Lô hàng này căn bản là vô cùng kín đáo, vũ khí của triều đình cũng có kẻ muốn tranh đoạt? Mục đích gì?

Trừ phi có nội ứng.

Nhất định thế, những kẻ này căn bản đều cứng rắn không chịu khai, người của Nạp gia bắt sống được thì giống như cùng nhau ngằm trao đổi ngay lập tức rút dao nhọn đồng loạt tự sát, đến cuối cùng chỉ còn một kẻ chưa kịp tự sát đã bị người của hắn một trường đánh ngất.

Đem nước lạnh dội lên mặt y, không qua bao lâu liền thanh tỉnh.

Nhưng là y vẫn ngậm miệng một lời không phun ra.

Được! Hắn chờ xem là rắn rỏi được tới mức nào. Chỉ e là lần này thứ bọn chúng muốn căn bản cũng không đơn giản chỉ là vũ khí.

Nạp gia trong triều đình vốn dĩ là một trong tứ cột trụ, so với quần thần căn bản chính là hạc giữa bầy gà, có tiếng nói cực kỳ lớn, muốn đem Nạp gia bôi bẩn danh tiếng sao? Đúng là ngu xuẩn, phương pháp căn bản chính là hèn hạ.

Hắn đem ống tay áo một cái hất ra, thân thể cao lớn đứng dậy bỏ đi.

“Chuẩn bị xe, hồi phủ” hắn hiện tại nhớ vật nhỏ hắn nuôi rồi.

“Bảo chủ, khởi hành trong đêm sao?” Một thân thù y phục tối màu quỳ xuống, ánh mắt mang vài nét khó hiểu.

Hiện thời quá muộn, bảo chủ không muốn dừng lại nghỉ ngơi hay sao.

Bất quá đối với lo lắng của thuộc hạ hắn căn bản chỉ là nhún lông mày.

Kẻ này biết ý lơ lửng liền ngay lập tức lần nữa dập đầu.

“Thuộc hạ sai rồi, mong ngài thứ tội” đối với hắn, chỉ có phục tùng.

Cả một ngày không gặp, nàng hay không nhớ nhung hắn đi.

Trong lòng nhớ tới Phùng Phùng đương nhiên đầu óc cũng theo đó nề nhõm, gương mặt lãnh khốc cũng chút ít nổi lên ý cười sâu đậm.

Đêm nay hết sức đánh xe, ngày mai đương nhiên có thể hồi phủ. Ngày mai hắn có thể đem thân thể kia ôm vào lòng rồi.

- tử dục-

Cái đoạn Nạp Y Uy tặng tị với chị dâu là rất cảm ơn DuyenNguyen gợi ý nhé ="

À mà các nàng đừng lo Nạp Y Uy thân là kẻ chữa bệnh nên biết bà bầu trong ba tháng đầu tuyệt đối không chịch được nên hôn làm màu thể thôi hihi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Hắn một bụng cuồng nộ, cũng chưa có ai làm hắn như vậy thành công tức giận.

Mặc kệ ánh mắt khúm núm cùng soi mói của người hầu trong Nạp phủ, đem nữ nhân trong lòng đơn giản cuốn trong một lớp chăn mỏng mà hướng về phòng mình.

Hắn cũng không để ý thấy sau vách, gương mặt ghen tuông đến méo mó của Lục Trúc Nhi hiện tại thế nào khó coi đi.

Nạp bảo chủ cư nhiên bài xích thân thể của ả? Cái này vẫn là thứ làm Lục Trúc Nhi căn bản khó chấp nhận cùng bất lực!

Không phải người này vô cùng phóng khoáng trong chuyện chăn gối hay sao?

Chỉ cần là nữ nhân xinh đẹp cùng đầy đặn, một đêm thăng hoa cùng hắn chính là thiên đường, còn chưa kể tới bảo chủ này xưa nay luôn hào phóng, tung tay rất thoải mái, giống như vàng bạc đều không phải vấn đề gì.

Nhưng không ngờ lại là đi tham luyến thân thể con tiện nhân kia sao?

Khoan đã không phải đó chính là con nha đầu Phùng Phùng sao? Ngày trước chính là hầu cận của ả?

Đúng là tưởng quyến rũ được bảo chủ một bước thành phượng hoàng? Đúng là tiện nhân ngu ngốc! Xem ả thế nào dạy dỗ đi.

Chỉ là hiện tại chỉ có thể ở nơi này lén giận dữ mà nghiền răng thôi.

.....

Nạp Dương đem thân thể run rẩy trong lòng không chút nhẹ nhàng mà ném lên giường.

Phùng Phùng bị dọa bất ngờ, cái đầu nhỏ bị va chạm mạnh vào thành giường khiến nàng tới cơ rúm.

Phùng Phùng đem ánh mắt mơ hồ nhìn bảo chủ. Chỉ là nàng không biết Nạp Dương hiện tại chính là nhìn biểu cảm của nàng liền thấy chán ghét cùng khinh miệt.

Hắn còn chưa rời phủ đến hai ngày liền đã leo lên giường nam nhân khác hay sao?

Nhanh chóng đem lớp chăn mỏng trên người nàng ném qua một bên, thân thể nàng không có thứ gì che đậy vì xấu hổ mà nổi lên một hồi hồng hào.

Phùng Phùng giống như bưng tỉnh điều gì đó, nàng đang có mang! Hơn nữa bảo chủ chưa có biết a, nếu như hắn quá hung hãn chẳng phải đem nàng trực tiếp giết đi?

Nhớ tới thứ bé nhỏ trong bụng hiện tại chưa có đủ hình hài nhưng bản năng làm mẹ trong lòng nàng trời đất dậy mạnh mẽ.

Nàng cực kỳ khẩn trương khi a nhi a với hắn, nhưng Nạp Dương hiện tại, bất cứ thứ gì cũng không có khả năng cản trở ham muốn của hắn.

Phùng Phùng tái mét, nhìn Nạp Dương bên trên giống như mãnh thú mà lao tới, ngoại trừ điên cuồng cùng tức giận tuyệt nhiên không có nửa điểm ôn nhu.

"Kỹ nữ, mới như vậy đã muốn rồi sao"

Hắn đem tiết khí chính mình coi bỏ, thân thể cường tráng cùng khỏe mạnh nhưng là trong mắt nàng hắn không khác gì một hung thần bạo chúa.

Nạp Dương lao tới đè lên thân thể nàng, thân hình nhỏ bé gầy gò bên dưới cực kỳ bài xích hắn.

Không có màn dạo đầu cũng không có nửa điểm dịu dàng, Nạp Dương cứ như vậy đem nam căn bành trướng thô bạo nhồi vào khẩu huyết khô khốc.

Phùng Phùng tựa như bị điểm chỉ, thân thể càng tê dại, bàn tay gầy gò vô lực nắm lên lưng hắn từng cái đầy tuyệt vọng, nàng không muốn!

Thân thể gãy dựa điên cuồng.

"Kỹ nữ, làm sao, chẳng phải thêm khát đàn ông đến vậy sao, ta vừa rời đi đã nhanh chóng leo lên giường cùng đàn ông khác, nhìn xem cơ thể này thực bản thủ!"

Nói rồi hắn liền đem bàn tay thô bạo bóp xuống bên ngực đầy dầu mỡ của Nạp Y Uy cơ hồ muốn đem tất cả dấu vết kia xóa đi.

Nàng bị hắn làm đau tới độ khóc ngất, từng tiếng kêu đau đớn truyền tới tai hắn cơ hồ lại thành tiếng rên rỉ đủ âm điệu.

Nàng muốn hét lên, nàng muốn giải thích, muốn nói với hắn nàng không có, muốn nói với hắn rằng đừng giết con của nàng, muốn hắn đừng làm tiểu hài tử trong bụng nàng đau!

Nhưng mà căn bản nàng là một người câm, ngoại trừ kêu lên những lời vô nghĩa thì hoàn toàn không có cách nào phát ra tiếng nói.

"A...."

"Ngươi không chuyên tâm? Nào đừng nhìn ta với ánh mắt như thế, ánh mắt cầu ta chà đạp ngươi sao, đúng là trời sinh loài hạ đẳng, ta còn chưa chơi chán, nhanh như vậy đã muốn tìm người thác loạn"

"Sao ta so với đệ đệ ta ai mạnh hơn, một mình ta chưa đủ đáp ứng nhu cầu của ngươi hay sao, mở mắt ra, nhìn xem hiện tại là ai đang làm ngươi, ghi nhớ xem ai mới là chủ nhân của ngươi"

"Cẩn môi sao, rên rỉ cho ta nghe xem ngươi trên giường nam nhân như thế nào dâm loạn, còn khóc sao, cầu ta mạnh hơn nữa hay sao. Ngươi thật bẩn thỉu"

"Kỹ nữ này, nhìn xem ai hiện tại khai mở tiểu cục của ngươi, hiện tại biết cầu xin ta rồi sao? Không phải ta đang làm người rất thỏa mãn hay sao, khóc cái gì"

Hắn điên cuồng đâm chiếm, một lần so với một lần đâm vào đều tựa như mạnh mẽ muốn đoạt hồn nàng.

Thân thể theo từng nhịp hắn đâm xuống đều giật nảy lên, hoàn toàn chỉ có đau đớn. Mà Phùng Phùng sớm không còn hơi sức mà giãy dụa, chỉ có đôi mắt như cũ mở to nhìn lên, bộ dạng si ngốc.

.....

Hắn cứ như vậy giống như mãnh thú một ngày một đêm chà đạp nàng.

Đợi tới lúc Nạp Dương buông tha Phùng Phùng thì cũng không biết nàng đã lần thứ bao nhiêu bị hắn dày vò tới bất tỉnh.

Thân thể gầy gò co rúm lại thành một đoàn, nàng nằm im giống như một cái xác chết, hai tay buông thõng trên giường, mà hai bắp chân cũng vô lực không động đậy.

Tóc nàng tán loạn trên giường lớn, cả thân thể thảm thương không nỡ nhìn, Nạp Dương tựa như phát điên dày vò nàng không chút lưu tình.

Trên ngực dày đặc xanh tím cùng chồng chéo các vết thương, hắn muốn nàng ở khắp nơi trong căn phòng này. Hiện tại một đoạn thừng vẫn còn như cũ trôi gò tay nàng vào thành giường.

Hắn ngay sau đó buông tha nàng đã nhanh chóng bỏ đi, cũng không nhìn qua nữ nhân dưới thân sớm chỉ còn nửa cái mạng, từ bên mép đùi một trận máu chảy ra thấm xuống ga giường trắng tựa như một đóa hoa chói mắt nở rộ.

Bụng Phùng Phùng quặn lên từng cơn đau thất kinh người, mắt nàng hiện tại vẫn mở to, đầu óc vẫn cảm nhận được từng đoạn máu đang chậm rãi từ trên đùi chảy xuống, nhưng là không cách nào cầu cứu ai.

Con của nàng vẫn đang khỏe mạnh chứ?

Máu tươi vẫn như cũ từ cả tiểu huyết cùng cục đạo chảy ra cùng với dịch trắng. Hiện tại nàng phải hay không sắp chết đi?

Ai đó cứu con của nàng với...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nàng tỉnh tỉnh mê mê, nằm im không thể động đậy nổi, van xin ai đó làm ơn cứu con nàng đi.... Nạp Y Uy đâu, chẳng phải người đó biết nàng đang có thai hay sao, có gì để mặc Nạp Dương chà đạp nàng như vậy.

Phùng Phùng tri độn thống khổ, trong lúc mí mắt nặng nề nhắm lại lơ mơ nhìn thấy một bóng hình lao vào, tà áo lay động tung bay. Ánh mắt mờ đục của nàng có điểm tỉnh táo, cánh tay gầy gò đem hết sức lực tóm lấy ga giường lê thân thể lên một chút.

Đuôi mắt mang theo nét van lơn tuyệt vọng, bàn tay giờ ra nắm lấy không khí, cuối cùng cũng chính là nặng nề gục xuống bên giường, một chút cũng không có động đậy.

Nạp Y Uy ngồi bên trên giường, vẫn còn khẽ ghéech lên khóe miệng cười, gương mặt đem vài phần lười biếng. Cậu khẽ khàng xoay xoay ly rượu trong

tay.

Nạp huynh vừa mang Tiểu Phùng của cậu đi rồi, chỉ cần một chút nữa thôi là nàng sẽ bị hư thai, nàng sẽ vô cùng hận huynh trưởng, lúc ấy cậu sẽ tự tay chữa bệnh cho nàng.

Rượu cậu càng uống vào lại càng tỉnh táo, từng giọt chảy xuống bên khóe miệng, chảy tràn xuống cả vòm ngực cường tráng.

Hiện tại có phải hay không huynh trưởng đang hành hạ nàng dã man đi, cậu đương nhiên không muốn người con gái mình yêu nằm dưới thân thể nam nhân khác mà rên rỉ, nhưng là mặc kệ... chỉ cần sau này nàng sẽ hoàn toàn thuộc về Nạp Y Uy này thì cậu sẵn sàng chịu đánh đổi.

Nạp Y uy đương nhiên từng ngậm đem rượu bỏng rất nốc vào trong cổ họng vừa cay vừa đắng ngắt, nhưng là tâm trí cậu hoàn toàn không chút nào say nôi.

Cậu nhớ tới dáng vẻ nàng bắt lực, đầu đón, ngoại trừ im lặng trốn vào một góc tự khóc một mình thì không biết làm gì khác, đáng về nhu nhược mà điềm đạm đáng yêu.

Hình như nàng rất ít khi cười, khoảng thời gian nàng ở bên cạnh Nạp huynh đều là nước mắt buồn tủi, cho đến khi cậu đem vài lời dối trá lừa lấy tình yêu thương của nàng, lừa được vài nụ cười của nàng liền có cảm giác từ trong đáy lòng nở rộ một bông hoa đỏ thắm.

Nhưng mà thực không ngờ Tiểu Phùng lại tự chính tai nghe được lời cậu khinh bỉ cùng chế giễu nàng, thời khắc ấy cậu có cảm giác như bị ai đó ác độc đem dao cứa vào một cái, cậu muốn tìm nàng giải thích nhưng Tiểu Phùng nhìn thấy cậu liền ngay lập tức lần trốn, cậu nhìn ra nàng sợ hãi cũng nghi ngờ, cậu nhìn ra nàng bài xích cậu.

Tiểu Phùng một lần nữa trở về lại vòng kiểm soát của Nạp huynh, cậu nhìn Tiểu Phùng hiện tại cười với huynh trưởng, trong vô thức có cảm giác ghen tị, bản chất nam nhân cùng độc chiếm trong lòng giống như lửa bén gỗ, bùng cháy dữ dội.

Nhưng mà cậu đem cái mong ước đó cùng ai mà thổ lộ đây? Chẳng há chính là cho thiên hạ chê cười hai cái nam nhân vì một người đàn bà mà giành giật hay sao?

Không thể đem họ chia cắt vậy thì hãy để tự mình nàng tiến tới chia ly đi, cậu lần nữa gương mặt tuần mĩ nhí nhếch lên nụ cười còn khó coi hơn khóc. Nhưng là tựa như trong giấc chiêm bao tỉnh lại, bàn tay lớn cầm ly rượu nhạt một cái ném choang vào tường.

Cậu phát điên cái gì vậy chứ? Cậu lại muốn để nàng rơi vào hố sâu vực thẳm bi ai? Rõ ràng khoảnh khắc cậu để cho nàng biết trong bụng nàng hiện tại có thêm một cái mệnh nhỏ, biểu cảm của nàng từ dờ dẩn tới hạnh phúc tột cùng.

Nạp Y Uy biết nàng coi trọng cái thai trong bụng, cho dù cậu tự nhủ với bản thân là sau này chính tay cậu có thể nuôi nấng giống như con ruột của mình, nhưng là lòng ích kỷ cùng độc chiếm cố hữu trong máu liền xui khiến cậu để mặc Tiểu Phùng bị Nạp huynh bắt đi.

Đem y kiện rơi vãi trên đất với tốc độ nhanh nhất có thể mặc lại vào người, thứ Nạp Y Uy đây xưa nay coi trọng há không phải chính là hình tượng hay sao. Hôm nay cư nhiên một dáng vẻ lười thôi lếch thếch cùng gương mặt thất sắc thống khổ chạy về chính gia.

Tiểu Phùng, nàng nhất định phải mạnh mẽ chống đỡ đợi cậu, sức khỏe Tiểu Phùng căn bản vẫn luôn yếu ớt, thân thể nàng mang sẵn hàn khí, bình thường đã gầy gò, từ khi có thêm cái thai kia, nó lại càng giống như đem hết tinh hoa trong cơ thể nàng hút đến cạn kiệt.

Cậu đã gây ra cái họa gì đây? Chính bản thân đã đem người con gái mình trân quý đẩy xuống đáy địa ngục.

Một chân đạp bay của chính, trong phòng hiện tại so với vừa có một con bão cuốn qua cũng không khác nhau là mấy, trong phòng tới một mảnh động tĩnh cũng không có, nhưng thân là kẻ sĩ chưa bệnh lâu nay, Nạp Y Uy nhạy cảm từ trong không khí ngửi ra màu máu tanh nồng đậm.

"Tiểu Phùng!" giọng cậu khàn đặc cùng đau đớn, mày ngài nhíu lại, bộ dạng giống như trông thấy quỷ.

Trên giường lớn một thân thể nữ nhân lửa thể co quắp, Tiểu Phùng còn một nửa cái mạng tri độn, mắt mở lớn.

Đáy mắt nàng trầm đục, mà từ bên mép mũi máu hiện tại không ngừng chảy ra thấm đẫm một mảng chói mắt. Nàng trông thấy Nạp Y Uy tựa như người sắp chết đuối vớ được khúc gỗ, nhưng chỉ là ngay sau đó im lặng mà mất đi tri giác.

"Tiểu Phùng" lần này tiếng cậu gầm lên giống như muốn đem cả thiên hạ này đạp đổ, tốc độ khủng khiếp nhanh chóng tiến tới bên cạnh thân thể co rúm của Phùng Phùng bế nàng lên nhanh chóng mang ra ngoài.

Nạp huynh con người kia, đem nàng dày vò thành cái dạng này rồi không thấy bóng dáng đâu...

Chỉ là ai cũng không biết Nạp Dương hiện tại bỏ tới từ lâu, đáng về anh tuần diên đảo nữ nhân, mặc cho các ả quyến luyến thân thể đều giống như hòa thượng mà mặc kệ.

Chỉ thủy chung đem chén tiêu sầu, hấn đối với nàng như vậy thô bạo, nhưng là không phải có đệ đệ lo lắng chiếu cố nàng hay sao.

Hiện tại không bỏ đi hẳn cũng không biết bản thân rốt cục sẽ làm ra cái loại chuyện gì nữa.

- tử dục -

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Nạp Y Uy ngồi bên cạnh nàng từng cái muống nhỏ mớm cho Phùng Phùng.

Tuy nhiên nước chảy vào khóe miệng nàng nhưng Phùng Phùng nhất quyết một chút cũng không chịu nuốt vào, từng giọt theo nhau thấm xuống gối.

Nàng nằm ngửa, mắt mở to nhìn lên trần nhà, ngoan ngoãn giống như một con búp bê thủy tinh, không cười không nói, từ đầu tới cuối đều y nguyên duy trì một cái biểu cảm.

Cậu có chút thống khổ, nàng từ lúc tỉnh lại một chút cũng không ăn cái gì, cách một đoạn lại đem bàn tay gầy gò xanh xao xoa xoa vào vùng bụng cùng mình.

Mà bên ngoài kia một thân nam nhân lãnh huyết vô tình đứng lặng im trong mưa, từng giọt mưa nặng hạt quất vào gương mặt hắc, hình như có chút đau rất.

.....

Hắn căn bản không biết, ngày ấy trong tửu quán hắn uống rượu giống như uống nước lã, càng uống gương mặt nàng càng hiện rõ ràng tựa như nhạo báng hắn, bàn tay lớn vòng ra đằng trước đem một cái nữ tử ôm vào lòng, hắn cúi xuống ngậm lấy đôi môi xinh đẹp kia...

Bàn tay lớn thô bạo đem áo quần nàng ta từng lớp xé bỏ, mà nữ nhân này giống như cực kỳ khuyến khích hắn, miệng không ngừng rên lên kích thích.

Ngắm thân thể trắng nõn trước mặt, bầu ngực hồng căng mọng ả ả hiện hiện không một cái vết, nhưng là hắn liền nhớ tới thân thể vật nhỏ kia, nàng gầy gò xanh xao, tại sao nuôi mãi nàng cũng không có mập ra?

Thân thể nàng lúc nào cũng chẳng chút xanh tím, hình như từ thời điểm nàng bị chuyển vào Nạp phủ cũng chưa có hôm nào khỏe mạnh, sức khỏe kém cỏi còn thường xuyên bị hắn cao hứng đè ra cắn gặm một trận.

Hắn hiện tại trong lòng ôm nữ nhân mà còn nhớ tới con sói mặt trắng vô lương tâm kia sao? Hắn cười khổ đem cái nữ tử trong lòng ném qua một bên tiếp tục đem rượu tu lấy, bộ dạng tiêu sái phóng khoáng không chịu được, mà cái nữ nhân kia hình như cũng không có nghe qua cái gì là liêm sỉ.

Thân thể núng niếng thom tho lần nữa nhào tới bên cạnh hắn mà chà sát, Nạp bảo chủ này a! Trong thành có ai không biết tới quý danh đi, đối với cái chuyện chăn gối tiền bạc vô cùng hào phóng, một đêm làm đàn bà của hắn chính là nửa đời sau đủ tiền tiêu sài đi.

Hắn đã có hôn sự mà vẫn còn ra ngoài tìm rượu tìm gái hắn hôn nhân không được thuận lợi, kẻ ngu mới không biết thời cơ mà quyến rũ hắn đi, nàng ta nhiệt tình như lửa cuốn lấy hắn giống dây leo.

"Cút"

Hắn chính là chán ghét loại nữ nhân này đi, cũng không hiểu sao ngày trước còn có vài phần ham thích, hiện tại chỉ một mực nghĩ tới Phùng Phùng, nàng nếu như có một phần đối với hắn nhiệt tình như vậy thì tốt biết bao, hắn có điểm nào không tốt?

(Chính là bây giờ vẫn không biết cái gì là tỏ tình đó anh - _-, anh ngu quá, tổn hại ta đem chất xám nặn ra anh - _-)

Nữ nhân muốn gả vào phủ hắn không đủ để nàng cảm thấy bản thân may mắn hay sao...

Chén qua chén lại rốt cục cũng gục bên bàn rượu đầy chai rỗng, đem đầy hắn không có hồi phủ, chỉ là không ngờ ngày hôm sau có gia nhân tới cấp báo... nàng hiện tại sảy thai...? Nàng từ bao giờ đã mang thai.

Không phải chính hắn đêm đó mặc kệ nàng van xin mà muốn nàng một ngày một đêm hay sao? Đầu óc tuy đã tỉnh hơi men nhưng vẫn không cách nào đem cái kia sự thật nuốt xuống.

Hắn lòng giống như có lửa hùng hực cháy, một thân thể nóng nực hơi rượu trong mưa điên cuồng đem ngửa điên cuồng trở lại Nạp gia.

Không khí phi thường im ắng, tâm tình Nạp Y Uy không tốt, kẻ hầu người hạ trong phủ cũng bị lây nhiễm mà sợ tới đi đứng cũng phải nhón chân.

Hắn đem đệ đệ hắn thân cận ra điên cuồng đánh đập, hai kẻ sức lực ngang nhau giống như hổ báo ngựa long đánh đập điên cuồng, dựa vào y thuật của đệ đệ, hắn tin tưởng không có chuyện cùng nhau một đêm chung chăn gối mà không phát hiện ra. Nạp Y Uy với hắn tuy là không cùng một mẹ sinh ra

nhưng tình như thủ túc, ta với người tuy hai mà như một. Trong lòng có cái gì đều hận không thể đem ra cùng nhau đồng cam cộng khổ.

Nhưng là bất luận thế nào cũng không thể đem nữ nhân mình yêu thương san sẻ.

Hai kẻ phát điên quần nhau trên sân của Nạp gia, không có kẻ nào ngu mà tới ngăn cản hai con mãnh thú đánh đấm nhau, bất luận có bao nhiêu bồn cây, có bao nhiêu cái gốc quý cũng bị hấn cùng đệ đệ đem nhỏ bằng sạch.

Gia nhân cùng mấy kẻ thường ngày chăm cây như chăm con chỉ biết đứng một bên khóc không ra nước mắt, hai vị chủ tử này muốn đánh nhau cũng có cần phải khoa trương thế không, hận không thể đập đầu xuống đất hướng linh cữu Nạp lão gia mà gào thét.

Hai kẻ đem tâm sự trong lòng phát tiết xong liền nằm vật ra sân, mặc kệ cái thứ quái quỷ hình tượng gì đó mà thờ đống, máu cùng hồ môi hòa cùng nước mưa nhân nhật loang ra.

"Người cũng chưa có động qua thân thể vật nhỏ đi" hấn tuy là ghen điên cuồng nhưng giờ phút này bình tâm trở lại, đệ đệ hấn không có khả năng ra tay với nàng trong cái hoàn cảnh như vậy đi.

"Vẫn là huynh sáng suốt, hôn mấy cái đối với huynh cũng chưa được coi là động chạm đi" Nạp Y Uy trong lòng cười khổ một tiếng.

"Khốn khiếp!" Hấn lần đầu hướng đệ đệ buông lời nặng nề.

Đối lại Nạp Y Uy không giận mà còn cười.

Nạp gia hôm ấy có một cảnh náo nhiệt, hai vị chủ tử giống như hai con khỉ, thân thể bản thiêu không chịu nổi đè nhau ra đánh đập, thứ nào có thể vỡ trong phạm vi mấy chục thước đều tan tành.

Còn nghe có tên phu sai nói, cũng chưa có biết thật hay giả, chính hấn tận mắt chứng kiến cảnh con chim trông thấy hai vị đánh nhau mà bị giật mình sợ tới độ đẻ rơi cả trứng.

Bỏ đi, cái vấn đề cuối cùng chính là Nạp bảo chủ lớn gương mặt đẹp trai bị đánh tới thành giống cái mông lợn, đệ đệ thân thích là Nạp Y Uy hàng ngày vẫn mang cái bộ dạng hận thiên hạ không có ai đẹp hơn mình thành một cái nam tử thọt, đi lại cà nhắc tức cười muốn chết, đương nhiên là cũng không có kẻ nào muốn chết mà cười.

Việc này truyền ra, người khen si tình kẻ bảo thần kinh.

Cho dù thiên hạ có nghĩ sao thì thân làm tác giả như ta đây cũng chỉ trách não ta phát triển theo lối tư duy không lành mạnh nên mới biến các anh thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Hai kẻ điên đập nhau thành một cái bộ dạng cha mẹ không nhận ra xong liền giống như phát bệnh ngày đêm túc trực cạnh Phùng Phùng.

Nạp bảo chủ sau ba ngày đêm đắp thuốc lên mặt, chính là khen y thuật của đệ đệ hấn tài giỏi, ngoại trừ trên trán vẫn như cũ cuốn một lớp băng gạc thì hoàn toàn khôi phục diện mạo khuynh thành.

Chỉ tiếc dao sắc không gọt được chuôi, Nạp Y Uy cắn răng chịu nhục ngày đêm đi lại cà nhắc với bên chân què, mỗi khi nhìn thấy huynh trưởng, biểu cảm giống như hận bản thân đã đánh quá nhẹ tay.

Ngày Phùng Phùng tỉnh lại cũng là vào một ngày mưa lớn, nàng trong con mê man, ngẩn ngơ mở mắt.

Bên khố mi hiện tại vẫn còn vương nước mắt mặn chát, nàng mộng thấy trong tiềm thức nàng có một đứa con, hình dạng nó như thế nào thì nàng căn bản không nhớ rõ.

Nhưng là con của nàng rất đáng yêu, bất quá sau đó có rất nhiều máu, máu nhuộm đỏ cả thân thể tiểu hài tử nhỏ bé, Phùng Phùng nghe tiếng trẻ nhỏ khóc...

Lộp độp....

Lộp độp....

Nước mưa từng giọt âm thầm đập xuống phen cửa sổ, lòng nàng hiện tại trong sương khói dần dần lấy lại được ý thức.

Con của nàng mất rồi....

Phùng Phùng bàn tay khẽ khàng cử động, nàng cười trào phúng, từ bao giờ bản thân lại vô dụng như vậy, ngày còn ở Lục gia, tuy rằng Lục tiểu thư cực kỳ khó tính, còn thường xuyên trách móc nàng, nhưng là nàng vui vẻ chấp nhận.

Còn bây giờ, không chỉ thể xác ngày đêm bị vui đập còn có tâm trí cũng chết lặng, con của nàng....

Khó khăn đem tay sờ sờ lên bụng mình, từ đáy lòng trào lên cảm giác trống rỗng, cư nhiên muốn đem tiếng nói phát ra, nàng muốn đem oán trách trút hết ra nhưng không thể. Nàng là một cái câ nhà hoàn.

Phùng Phùng nằm lặng thinh trên giường, trần nhà một mảng xám xịt. Bàn tay như cũ xoa lên bụng, nàng vẫn biết bản thân mình vốn dĩ thân phận hèn kém, cái mạng này căn bản so với cỏ rác cũng không bằng.

Như vậy đã qua tay hai cái nam nhân, đến một người bạn cũng không có, căn bản ai sẽ nguyện cùng một đứa câ như nàng kết giao bạn bè đi? Hơ nữa còn là loại kỹ nữ vô liêm sỉ.

Đến chút tôn nghiêm cuối cùng trong lòng cũng chẳng còn, Phùng Phùng cay đắng tự hỏi, nàng vì cái gì mà đến bây giờ vẫn tiếp tục sống?

Lộp độp....

Mưa vẫn rơi mãi....

Hình như nàng cũng không có để ý qua có hai người này giờ vẫn bên cạnh nàng, đem hết tâm tư lay gọi, nhưng mà Phùng Phùng giống như chìm đắm vào không gian riêng của bản thân, đối với mọi tiếng động bên ngoài đều không ảnh hưởng tới nàng.

Nạp Dương nhẹ nhàng bế Phùng Phùng lên, khỏe mắt hần có chút sầu bi nhưng là nét mặt vẫn vô cùng băng lãnh.

"Hôm nay trời đẹp, cùng với ta đi ra ngoài ngắm hoa đi"

Nàng từ lúc tỉnh dậy ngoại trừ nằm im bất động giống như một con rối không tri giác thì hoàn toàn không đi đâu, nếu không phải thi thoảng nàng lại chạm khẽ tay lên bụng mình hần còn tưởng nàng căn bản hoàn toàn không còn ý thức.

Phùng Phùng không có cự tuyệt cũng chẳng bộc lộ một chút nào quan tâm tới lời hần nói.

Nạp bảo chủ hần đây lần đầu tiên có kẻ phớt lờ lời hần ban, nhưng mà cũng không có tức giận, trước ánh mắt trợn ngược của gia nhân trong phủ liền đem nàng cực kỳ ôn nhu mà bế ra ngoài.

Cảm giác thân thể thơm tho trong lòng mềm nhũn như bông, Phùng Phùng đầu nhỏ trượt ngã lên vai hần rồi cứ như vậy giữ nguyên không thêm động tác nào cả, tứ chi buông thõng, hai mắt tri độn vẫn đương thần thờ nhìn vào nơi vô định.

Hần ngồi yên vị trên ngựa, trong lòng như cũ ôm lấy lấy hình hài bé nhỏ.

Vóc dáng Phùng Phùng căn bản trời sinh gầy gò cùng nhỏ nhắn, có lẽ do vốn dĩ nàng ăn uống, sống kham khổ trong thời gian lâu nên cho dù được hần bao bọc nuôi nấng thì nàng vẫn cứ mãi một dáng vẻ, đáng buồn thay là còn càng nuôi càng yếu ớt, càng bao bọc càng nặng nề tổn thương.

Mùa xuân tươi mát, vạn vật sinh sôi, chợ hiện tại chính là một cảnh phồn hoa náo nhiệt, vốn dĩ người ta nói, muốn biết mảnh đất này vương thịnh hay giông thì hãy xem chợ nơi ấy bán những thứ gì.

Quả thực đủ màu sắc, từ quán bán đồ chơi cho tới những sạp bán quạt.... ồn ào cũng đông đúc, nhưng đều cùng có một loại không khí đó chính là vui vẻ.

Hần bình thường vốn dĩ du sơn ngoạn thủy tứ phương duy chỉ có chợ thành An này là căn bản không thèm ngó ngang tới. Nếu không phải hôm nay tình cờ nghe hai tiểu nha hoàn cùng nhau bàn chuyện phiếm cái gì đó chợ hoa thành An năm nay có hội cực kỳ đẹp để thì hần cũng không nghĩ ra nơi nào có thể cho nàng một chút thay đổi hoàn cảnh.

Quả thực không ngờ... đẹp như vậy! Chỉ là không tính tới phương diện tìm không ra chợ hoa nơi nào mà thôi.

Hần thả ngựa đi khá chậm nên vật nhỏ trong lòng Nạp Dương cũng không khách khí mà sớm ngủ say trong lòng hần tự bao giờ.

Nàng gần đây căn bản cực kỳ thích ngủ, có nhiều lúc hần trong lòng có một loại hoảng sợ nàng không thanh tỉnh lại, hốt hoảng ghé sát thân thể Phùng Phùng vào người mình cho tới khi cảm nhận được nàng khẽ khàng thở đều mới an lòng.

Hần đặc biệt đem nàng ra ngoài mong muốn nàng đem chút sinh khí hồi lại, hần quả thực không chịu nổi cảnh vật nhỏ ngày ngày rũ rượi không nửa cái

biểu cảm chôn bản thân trong góc phòng lạnh lẽo mãi. Còn nữa Nạp Dương muốn giải thích với nàng, đứa con kia hẳn hoàn toàn không hề hay biết...

Có thể hay không đừng như vậy ngày ngày dờ dẩn, hẳn luôn muốn nàng vui vẻ.

Nhưng mà nếu Phùng Phùng cứ tiếp tục ngủ như vậy, thì có khác nào lúc ở Nạp gia đâu? Hắn đem toàn bộ công việc gác lại để dành cho nàng chẳng hóa công cốc đi?

Đem nàng cẩn thận ôm xuống ngựa, không biết từ đâu hai cái nam nhân một thân hắc y tiến tới đem con tuấn mã cao lớn kia dắt đi.

Hắn bế nàng tới bên một quán trà trông có vẻ sạch sẽ, gương mặt hắn căn bản lạnh lùng toát lên phong thái vương giả cùng đẹp đẽ vô cùng, trái với lẽ thường lại ngang nhiên ôm ấp một nữ nhân trông lỏng, thành công kéo theo chú ý của cả đám kẻ hiếu kỳ.

Nhưng là hắn khẽ đảo đôi mắt, đám dân đen chạm phải tia lửa trong con ngươi kia đều bất giác mà run lên, hẳn là người có địa vị đi... thật đáng sợ, mau giải tán, giải tán! Giống như muốn đem người ta đi lãng tri vậy.

Nạp Dương ôn nhu đem lực đạo lay tỉnh nữ nhân trong lòng, Phùng Phùng ngồi trên đùi hắn, mái đầu vẫn đang ngả vào lồng ngực rộng lớn, bộ dạng lười biếng si ngốc.

"Vật nhỏ, thanh tỉnh đi, một chút đưa nàng đi chơi nhé, còn ngủ nữa liền thành con heo đó"

Phùng Phùng bị lay liền lơ mơ tỉnh lại, làn da trắng xanh yếu ớt, bộ dạng ngái ngủ có vài phần đáng yêu.

Nạp Dương bất giác cúi xuống thơm nhẹ vào má nàng, dịu dàng vuốt lại mái tóc.

"Ngoan!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tiểu nhị căn bản là một kẻ tức thời, thấy người này vào quán đã nhanh chóng mang một bộ dạng xum xoe xu nịnh, hiện tại đã đem mấy món ngon đơn giản bày biện lên bàn.

“Vật nhỏ, mau thức dậy ăn no liền mang nàng đi ngắm chợ hoa, chịu không?”

Phùng Phùng không bằng lòng tỉnh giấc, bộ dạng giống con chim sẻ nhỏ nép vào trong lòng hắn vốn là thứ gì cũng không làm Phùng Phùng chú ý tới.

Thân thể nàng mềm rũ rượi như bông, tâm trí u mê mặc kệ hắn đưa tới thứ gì bên miệng cũng không quan tâm, đơn giản chính là mở miệng nhận lấy.

Nàng vốn dĩ quen với những hành động vượt qua khuôn khổ của hắn tự lâu rồi.

Chỉ là người này quả thực quá gian xảo, nhìn hắn ngày ngày chăm chút cho nàng như vậy, ngoài ý muốn lại trêu ghẹo mớm cho nàng một cái.... lát chanh chua.

Phùng Phùng cắn phải miếng chanh, bộ dạng ngay lập tức nhăn nhúm, ngũ quan trên gương mặt ngốc nghếch cơ hồ co lại về một chỗ, giống như khi nhai phải ớt.

Nàng kịch liệt biểu cảm, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, thân thể còn không tự chủ được một cái rùng mình, nước mắt chảy cả ra.

Giống như là một cái xúc lại tinh thần, nàng đem gương mặt mếu máo hương tới Nạp Dương oán trách, miếng chanh này chua quá a!

Hắn thích ý cười vang một tiếng, Phùng Phùng lâu ngày đối với mọi thứ xung quanh đều không có phản ứng, hiện tại nhờ một cái miếng chanh mà giật nảy mình làm Nạp Dương đắc ý, tới nỗi quên cả việc nhân cơ hội giải thích với nàng về đứa con đã mất kia....

Hắn đem hai ngón tay xâm nhập vào khoang miệng nàng đem miếng chanh kia cảm ra, ngón tay thô ráp ma sát với cái miệng mềm mại ẩm ướt làm hắn trong khoảnh khắc nổi lên rục rịch trong lòng.

“Ăn thôi!”

Hắn muốn tự dứt cho nàng ăn nhưng Phùng Phùng giống như ngộ ra, nhất quyết không chịu nhận lấy thứ hắn đưa tới bên miệng nữa. Ngoan ngoãn giống như đứa trẻ nhỏ tự tay yếu ớt cầm lấy thìa từng ngậm xúc cháo ăn lấy.

Chợ thành An tập nập cực kỳ, kẻ ra người vào, tuy nhiên vẫn là nổi bật một cái vóc dáng nam nhân y phục xanh biếc, mà người này hiện tại dắt theo một cái cô nương nhỏ nhắn bên mình.

Phùng Phùng dù sao cũng là lần đầu được đi hội, bộ dạng ngơ ngẩn, hai con mắt ngây ngô nhìn tứ phía nhưng mà dù sao cũng vẫn sợ hãi, nắm tay bé nhỏ níu chặt lấy ống tay áo rộng thùng thình của Nạp Dương.

Bây giờ nàng mới biết hóa ra thiên hạ có nhiều người như vậy....

Hiện tại nơi kia có biểu diễn võ nghệ, một cái y phục xám nam nhân đang đem khúc côn trong tay vô cùng điệu nghệ mà múa may, từng tiếng vút vút như xé gió phát ra tựa như cào toạc không khí.

“Lợi hại, lợi hại quá a!!!!!!...”

Tiếng đám đông vỗ tay reo hò rất nhanh đem chú ý của nàng hướng tới.

Phùng Phùng thân thể gầy gò kiêu nhỏ có chút tò mò, mọi người vỗ tay rất lớn như vậy, nàng cũng muốn xem.

Nhưng mà đối với bảo chủ đang bên cạnh lại sợ hãi, trước khi đi hẳn có nói, ngàn vạn lần cầm tay áo hẳn không được buông ra, bằng không sẽ phạt nàng ăn chanh chua.

Nàng đem biểu cảm rụt rè cùng tò mò có ý hơi rướn chân hông xuyên qua đám đông xem cảnh náo nhiệt, nhưng mà vóc dáng nàng thật thấp cùng gầy gò, có cố gắng như thế nào cũng chỉ có ngó thấy đỉnh đầu người ta.

Tuy nhiên hành động này căn bản cũng không lọt qua được mắt nhìn của Nạp Dương, hẳn thả bước chậm lại.

“Muốn xem hay sao?”

Nàng ừ ừ cúi đầu, nàng chán ghét hẳn.... hận hẳn... Nhưng mà phận làm một cái nha hoàn thông phòng nàng lấy tư cách gì đòi lại? Mạng nhỏ của nàng tùy cơ hẳn đều có khả năng lấy đi giống như giết con kiến dưới chân.

Hắn cũng không để nàng trả lời, đem nàng tới nơi náo nhiệt kia, đám đông cảm nhận khí thế lạnh nhạt cùng sát người của hắn đều tự động tránh xa.

.....

“Trong các vị đây có ai có can đảm lên sàn cùng hảo hán này đấu một ván, có thể thắng liền có thưởng a!! Có ai đủ can đảm không a!!” Kẻ này ra sức đem giọng mà gào lớn.

Nạp Dương một bên nhìn dáng vẻ người kia múa kiếm, múa đao sớm đã không thuận mắt, nếu không phải vật nhỏ có hứng thú thì hẳn đã bỏ đi từ lâu, đường múa đao vừa không chắc chắn vừa nặng nề, múa kiếm thì chẳng đủ tinh tế cùng nhanh nhẹn, vật nhỏ ngốc này có gì lại hâm mộ hẳn như vậy chứ?

“Đứng đây đợi ta” hẳn hướng Phùng Phùng đang si mê bên cạnh nói một tiếng.

Bản thân hẳn thì tiến lên một bước, tiêu soái cùng lãnh khốc đem bộ dạng kiêu ngạo tay không khiêu chiến.

Kẻ kia nhìn qua Nạp Dương cũng biết hẳn là kẻ học võ, nhưng là lời thách thức đã ra nên không có cách nào thoái đành đem hết sức lực xông lên mà đánh.

Nạp Dương căn bản là cười nhạo, đáy mắt hiện lên vẻ ghét bỏ khó nhận ra, hẳn đánh với người này khá lâu nhưng đều là giống như mèo vờn chuột.

Tất cả đường chém tới đều dễ dàng né đi, ngược tại kẻ kia cầm kiếm không chắc bị hẳn đạp qua một bên.

“Hảo!!!! Hảo!!! “

Dân đen vốn là đám người thích náo nhiệt, ngắm hai kẻ lạ mặt đánh nhau khung cảnh mãn nhãn như vậy liền càng kéo về xúm xít lại đông hơn. Tiếng vỗ tay reo hò ầm ĩ cả một góc chợ, lão già hôi nẩy hô khiêu chiến hiện tại cười đến không khép được miệng đi một vòng xin tiền đã nặng một bị.

Hắn có chút đắc ý lần nữa quay sang bên Phùng Phùng muốn nhìn cô.

Ngoài ý muốn lại thấy có hai kẻ nam nhân lạ mặt đang dùng sức cầm cổ tay nàng lôi đi, mà bộ dạng nàng chặt vật van xin làm hẳn chân chính nổi giận.

Chân lớn một đạp đá bay người cầm kiếm bên này, y đã một tới đứt hơi một cái bắt ngờ này hoàn toàn không kịp chống đỡ, thân thể văng ra xa mồm hộc lên một cái ngụm máu.

“Mau biến”

Hắn một phi thân giống như hổ báo tới bên cạnh Phùng Phùng, hai cái nhấc chân đã đem lũ kia đạp ngã ra đất.

Nạp Dương đầy mắt nổi giận cực kỳ, mắt thấy Phùng Phùng sắp ngã liền nhanh chóng bế nàng lên khỏi mặt đất mà ôm lấy.

Chân dài xoay người bỏ đi đến cái phần thưởng kia cũng không cần.

Phùng Phùng sợ tới tái mặt, thân hình run rẩy, hai cái nắm tay nho nhỏ tóm lấy cổ áo hắn không chịu buông, đầu nhỏ rúc vào hõm vai, cuối cùng không chịu được mà chảy nước mắt.

“Đừng sợ, thực xin lỗi”

Hắn nhìn qua cổ tay nàng hiện tại còn nòng đậm một cái dấu tay, cổ áo bị kéo lệch ra lộ cả phần ngực trắng nõn.

Hai tên này mặc áo quần một loại xa xỉ, eo còn đeo ngọc bội, hẳn là đám con cháu trong thành, mặc kệ con cháu hay là ai bất luận như thế nào hẳn cũng có cách trừng trị, ánh mắt lạnh lùng quét qua hai hắc y phục trên mái nhà kia, dùng khẩu hình ra lệnh.

Hai bóng đen ngay ập tức rời đi.

- tử dục-

Có hơi lan man quá không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nuông Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nạp Dương vuốt vuốt tóc Phùng Phùng, hắn quả thực tự trách bản thân, đã bỏ mặc nàng như vậy đứng một mình, sau này bất luận như thế nàng cũng không rời xa nàng nửa bước.

Phùng Phùng trong lòng hắn đau buồn một hồi liền bình tâm trở lại, nàng cảm thấy bản thân thật vô dụng, nhưng mà những kẻ kia vô cùng hung hãn, bất luận nàng dấy dựa như thế nào đều không buông tha. Những người khác cũng không có giúp đỡ nàng, còn có kẻ nhìn với ánh mắt thích thú.

Nàng ngồi ngẩn ngơ trong lòng hắn, hai cái nắm tay vẫn như cũ tóm lấy vạt áo người nam nhân, lúc ấy có một đứa trẻ con chạy qua bên nàng, theo sau là một lão bà trung niên.

"Mua kẹo cho con a!" đứa con gái mũm mĩm tiến tới bên cạnh lão bà hết sức làm nũng, tiểu hài tử này vùng vằng đem vạt áo bà lão dùng dằng, đu qua bên nọ rồi bên kia.

Lão bà cơ hồ tan chảy bởi vẻ ngoài nũng nịu của đứa cháu liền mua một lúc mấy cái kẹo hồ lô lớn.

Phùng Phùng bị vẻ ngoài đáng yêu của đứa trẻ hút mất hồn. Nếu con nàng bây giờ còn sống có phải hay không cũng sẽ đáng yêu như vậy a?

Nàng ngẩn ngơ dõi theo đứa trẻ, bất khác lại tự xoa lên bụng mình, nàng hiện tại không bảo vệ tốt con của bản thân.

Nạp Dương trông thấy tầm mắt nàng dõi theo đứa trẻ kia liền có vài phần u ám tâm mắt, nàng nghĩ cái gì? Đau lòng? Tại sao không hướng tới hắn?

"Muốn ăn kẹo phải không?" Hắn dặt tay nàng tới xe kẹo, hắn biết nàng không phải nhìn kẹo hồ lô trong tay tiểu hài tử nhỏ kia nhưng mà cố ý không hiểu, đem bạc lớn mua một cái kẹo hồ lô, người bán hàng nhìn bạc vụn mà bối rối cùng nuốt nước miếng đánh ực một cái.

"Vị thiếu gia này, ta cũng không đủ tiền trả tiền thôi a...!"

"Cứ giữ lại đi"

Nàng cũng là nữ tử, mà nữ tử thường thích ăn đồ ngọt, hơn nữa loại kẹo này đối với một kẻ luôn ăn bánh bao chay như nàng chính là... lạ mắt.

Chỉ cần Phùng Phùng một chút vui vẻ lên là được. Phùng Phùng cầm kẹo hồ lô ngốc nghếch đứng một chỗ, đem đầu lưỡi phẩn nộn vuron ra liếm liếm lấy cây kẹo ngọt ngào kia, tâm trạng ngay lập tức có chút phấn chấn... thật ngon quá.....

Nhưng mà lại nhanh chóng tụt xuống thậm tệ, nàng căn bản chỉ là một cái hèn kém nha hoàn, thứ mỹ vị hàng ngày Nạp bảo chủ cho nàng dùng qua đều cảm giác vô vị cùng không có ngon miệng cư nhiên đối với loại đồ ăn bình dân rẻ tiền này lại sinh ra yêu thích.

Nàng cười khổ, quả thật chim trĩ thì mãi chỉ là chim trĩ mà thôi, có đắp thêm lông công cũng không thành xinh đẹp được.

Nạp Dương ngắm nhìn gương mặt si ngốc cùng có chút yêu thích hiếm thấy của Phùng Phùng liền không có cách nào mở lời, hắn cũng không muốn phá bỏ bầu không khí hiếm hoi như thế này.

Hỏi Nạp phủ.

Cả thành An đều biết bảo chủ Nạp gia hiện tại xưng tụng một cái nha hoàn thông phòng.

Hơn nữa còn chính là vô cùng yêu thương cũng bảo vệ, nghe nói còn vì nàng mà không màng cường quyền đem mấy kẻ to gan trêu chọc nha hoàn này chính đồn một trận.

Nhưng là thành An này cũng không coi là chuyện dễ bàn tán lâu dài, có được sủng nịnh của hắn thì cùng nhanh mắt đi sự sủng nịnh ấy mà thôi.

Nữ nhân ấy mà, chơi chán tàn tạ rồi ném đi, chuyện đời không thiếu.

Nhưng mà trong chính Nạp gia lại không có kẻ nào nghĩ như vậy, nhất là Lục tiểu thư- Lục Trúc Nhi, nữ nhân trên danh nghĩa hợp pháp của Nạp bảo chủ.

Bất quá còn chưa có được cái điềm phúc được leo lên giường hắn mà ân ái mây mưa.

Vậy nên đối với Lục Trúc Nhi, Phùng Phùng đương nhiên là một cái gai trong mắt, không sớm nhỏ đi thì sau này lại càng tai hại

.....

Bên việc lần bị đánh cắp vũ khí phía Nạp gia có thêm tin tức có lợi mới.

Hắn theo đó cùng bận rộn lên, thường một ngày đầu tắt mặt tối, ngoại trừ đêm về có chút thời gian thì Phùng Phùng đã ngủ say, sáng sớm hắn rời đi thì nàng còn chưa tỉnh giấc.

Đương nhiên đây là cơ hội tốt nhất của Lục Trúc Nhi.

Phùng Phùng bây giờ căn bản thời gian là thứ mà nàng thừa thãi nhất, Nạp bảo chủ không bắt nàng lao động cực nhọc mà cũng không có kẻ nào dám giao công việc cho nàng.

Buồn bã ngồi chờ dẫn bên hồ Tịnh Thủy, nàng không có bạn, cũng không có ai đối với nàng quan tâm, ngoại trừ Nạp Y Uy, nhưng mà nàng bây giờ đối với người kia chính là hãi hùng cùng kinh sợ, nàng không muốn đối mặt, giống như con rùa rút cổ mà lẩn trốn.

Mọi người đều lờ mờ đoán ra Nạp bảo chủ hiện tại đối xử với nàng như vậy vì cái gì nhưng mà Phùng Phùng sinh ra đã ngốc nghếch, sống trong môi trường này lại càng tự co rúm bản thân lại. Trì hoãn tới mức đem tất cả ý tốt của Nạp Dương quy về một thứ.... lợi dụng.

Hắn muốn chiếm tiện nghi của nàng cũng không cần thiết phải đem nàng bảo vệ như vậy, nhưng mà nàng trong lòng khắc sâu một loại đau đớn, cho dù hắn có cố gắng như thế nào thì nàng vẫn thủy chung kiên định, nàng căn bản không có tương lai.

"Tiểu Phùng, em ở đây sao!"

Phùng Phùng bất ngờ bị giật mình, u u mê mê quay đầu lại, không ngờ người tới lại là... tiểu thư. Lục Trúc Nhi một bộ dạng tươi tỉnh cùng hoạt bát đi tới bên cạnh Phùng Phùng, theo sau nàng ta còn là một cái nha hoàn ngoan ngoãn.

Phùng Phùng sống ở Lục gia khá lâu đủ để hình thành thói quen quỳ lạy Lục Trúc Nhi bất luận nàng ta tức giận hay không.

"A! Tiểu Lục hiện giờ không còn là nha hoàn của Lục gia nữa đương nhiên lạy này của em ta nhận không nổi, em hiện tại làm nha hoàn thị tẩm của Nạp gia đương nhiên chính là không cùng một loại người so với trước kia nha!"

Ả miệng nói, tay lôi kéo bàn tay gầy gò của Phùng Phùng. Lục Trúc Nhi tinh ý nhận thấy nàng hiện tại cứng đờ trước lời ả nói, gương mặt vừa thân thiện vừa không che dấu khinh bỉ.

Phùng Phùng căn bản từ nhỏ chính là nhìn sắc mặt Lục Trúc Nhi mà sống, đối với khinh bỉ không che dấu của nàng ta đương nhiên biết được. Giống như có tật giật mình liền bất giác mà thất sắc.

"Tiểu Phùng à! ta đưa em tới nơi này chơi, ta mới biết có một nơi này rất đẹp nha, nhưng mà em ngàn vạn lần đừng nói với ai đó nơi này ta mới khám phá ra cũng chưa có ai biết tới!"

Phùng Phùng sống khép kín, nàng không ưa thích đám đông, đối với náo nhiệt vừa tò mò vừa e sợ, nàng có ý tứ từ chối Lục Trúc Nhi, tiểu thư từ bao giờ thay đổi tính nết trở nên thân thiện như vậy?

Hơn nữa Nạp bảo chủ chắc chắn không cho phép nàng rời đi a.

Nhưng mà căn bản chưa dễ dàng kịp phân trần Lục Trúc Nhi đã co kéo Phùng Phùng đi theo mình.

Nàng có thể nói là sống ở đây lâu hơn Lục tiểu thư nhưng chính là bây giờ mới biết Nạp gia hóa ra còn có một cái cửa sau. Lục Trúc Nhi cơ đồ với phụ gác cửa là chỗ quen biết, cũng không có nói năng gì mà cứ như vậy hất mặt bước qua.

Ba người cùng nhau đi lên đồi, tiến vào trong rừng tre.

"Nói cho em biết nơi này rất đẹp nha, nhưng mà đáng tiếc cũng khá heo lánh, ta vẫn thường tới đây rong chơi, quả thực chính là cực kỳ đẹp đó! Tin tưởng ta, hoàn toàn chỉ có chúng ta dưới một bầu trời nha! Không có ai phát hiện hoặc làm phiền đâu" Miệng ả vui vẻ giống như con chim nhỏ.

Gương mặt Lục Trúc Nhi tí mỉ trang điểm xinh đẹp cười lên đến là cực kỳ đẹp đẽ, bàn tay như cũ tóm chặt lấy cẳng tay gầy của Phùng Phùng không buông tha, mặc kệ Phùng Phùng ừ ừ cùng dò hỏi nhưng mà ả cũng không có nói lung lực đạo

Gương mặt Lục Trúc Nhi cười xinh đẹp, trong lòng ả còn cười tươi đẹp hơn, đúng vậy nơi này rất đẹp, nơi đây để một người yên nghỉ thì quả rất là đẹp, nơi đây cũng heo lánh như vậy, dù cái cây có thành bộ cái bộ xương thối rữa thì cũng không có ai phát hiện ha ha....

Phùng Phùng sức lực của một cái nữ nhân mới sảy thai thì được bao nhiêu? Đối với ả ta ngày ngày ăn sung mặc sướng hoàn toàn không có sức chống cự, hơn nữa kẻ sau còn có một cái nha hoàn nầy giờ vẫn luôn im lặng, một bộ dáng nhu thuận nghe lời chủ nhân, nhất cử nhất động của Phùng Phùng đều không để lọt.

Trong lòng nàng tuy rằng có chút hoài nghi nhưng mà một cái đứa cầm như nàng còn có thể làm gì? Hơn nữa tâm địa nàng vốn thiện lương, Lục gia có ơn đối với nàng thì nàng sẽ hết sức báo đáp, còn cả việc nàng theo hầu Lục tiểu thư như vậy, nàng cũng không có hơn kém tranh đoạt gì với tiểu thư, có lẽ do nàng nghĩ nhiều đi... Nếu như trở về sớm một chút thì Nạp bảo chủ cũng không phát hiện nhỉ?

Chỉ là nàng ngàn vạn lần không biết, nàng quả thực đặt niềm tin sai chỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Đường đi lên đồi khá dốc, ba người đi qua một hai canh giờ rốt cục cũng tới nơi.

Phùng Phùng căn bản vì gần đây ít vận động, đi tới đỉnh đồi trán đã lấm tấm từng giọt mồ hôi. Nàng thở gấp đầy mệt mỏi.

Mà Lục Trúc Nhi vẫn như cũ sức lực, dọc đường vẫn không ngừng tự nói tự cười một mình.

Lục tiểu thư căn bản cũng không có lừa Phùng Phùng, quả thực khung cảnh trên đỉnh đồi tre này cực kỳ đẹp đẽ, không khí thoáng đãng vô cùng.

Gần ngay đây có một cây đại thụ lớn ước chừng mấy chục thước, thảm cỏ xanh non mượt mát, thực vật phổ nói phong phú vô cùng.

Phùng Phùng tuy rằng có chút kỳ lạ, chẳng phải trên đường đi đều là tre trúc mọc đầy rẫy hay sao? Cư nhiên trên đỉnh đồi lại có một thảm thực vật đẹp đẽ như vậy?

Nhưng mà cũng không có nghĩ được nhiều, nàng đã thấm mệt, tùy tiện ngồi lên một cái đoạn thân cây gỗ lớn mà nghỉ ngơi, hai bắt chân vừa đau vừa nhức, nắn bóp một hồi cơ hồ có khá hơn.

"Tiểu Phùng a! Em thật yếu ớt qua nha! Mới chỉ đi một đoạn đường nhỏ, ngày trước ở Lục gia vẫn thấy em cực kỳ siêng năng đó, chả lẽ làm nha hoàn thì tâm ở Nạp gia lại trở nên yếu ớt như vậy a!"

Trái ngược với gương mặt xinh đẹp của ả, lời nói lại tùy hứng cùng thô tục, đối với tôn ti gia giáo con nhà quyền quý ả được dạy bảo dường như chẳng còn chút nào lưu lại.

Phùng Phùng phút giây ngẩn ngơ cùng xấu hổ nhưng là đều chỉ biết cúi đầu mà im lặng, đối với công kích, chế nhạo không che giấu của Lục tiểu thư đều không chút nào phản bác.

Nàng căn bản chính là như vậy đi, Lục tiểu thư xưa nay lần luôn như vậy thẳng tính, nàng khề cần mồi dưới cuối cùng vẫn là cố gắng nặn ra một nụ cười yếu ớt.

Lục Trúc Nhi tâm cơ xấu xa, đối việc việc ả đem lời quá đáng công kích Phùng Phùng rốt cục chỉ nhận lại một nụ cười câu nệ cùng qua loa làm ả cực kỳ cáu gắt.

Con tiện tỳ này, ả vốn quen với cảnh đem Phùng Phùng bắt ép quý lạy dưới chân, tùy ý muốn mà hành hạ nàng làm vui, sống ở Nạp gia đã lâu cư nhiên gan cũng to hơn hay sao! Bất quá vẫn chỉ là cái loại tiện tỳ thông phòng, vậy mà đã muốn một bước làm phượng hoàng a!

Thực không nghĩ ra Nạp bảo chủ thể nào mà nhìn trúng con tiện tỳ này! Ả coi như thay Nạp bảo chủ của ả nhỏ đi một cái gai trưởng tại gai mắt đi!

Dù hôm nay ả không ra tay, sớm muộn gì rồi cũng có kẻ khác churóng mắt mà thôi!

Lục Trúc Nhi nhảy chân sáo tới bên bờ vực vui vẻ hướng vách núi mà cười xinh đẹp, bên dưới có một đoạn thác lớn, từng đợt nước chảy xiết, sủi tung bọt trắng, tiếng nước âm âm giống như muốn hung hãn đâm thủng vào vách núi.

Hơn nữa bờ vực này so với thác lớn kia lại quá cao, thanh âm va đập vào các phiến đá âm âm truyền tới tai người nghe giống như gầm gừ đòi mạng.

"Tiểu Phùng! Em mau mau qua đây nhìn xem có hoa lạ nha! Mau qua xem!"

Phùng Phùng hiện thời còn đang có chút mệt mỏi nhưng mà bộ dạng tiểu thư như vậy hưng phấn liền nhanh chóng tiến tới bên cạnh Lục Trúc Nhi.

Lục Trúc Nhi cười tươi tắn, hiện thời môi vẫn y vẹn một cái cười hiền lành chỉ là trong lòng vẫn đang không ngừng tính toán, như thế nào đẩy con tiện tỳ này xuống thác kia mà rơi xuống phiến đá lớn bên dưới, sao cho chết ngay đi.... Tránh cho đêm dài lắm mộng.

Thác này cao như vậy rơi xuống thì xác định chính là bước một chân vào chỗ chết.

Con tiện tỳ này căn bản không biết bơi, cho dù có may mắn lên được bờ thì tại chốn rừng thiêng nước độc này, không lạc đường tới chết thì cũng không thiếu thú dữ đói khát...

Bất quá không ngờ tới bản thân trong lòng vì tính toán quý kẻ đã mưu lại tự đem chính mình một bước hụt chân ra đằng sau.

Một thân váy hồng phần mắt đã trượt chân tụt xuống vách mấy ngàn trượng.

"A!!!!!!!"

"Tiểu thư!!!"

Hai giọng nói đồng thời cùng một lúc hét lên, nha hoàn của Lục Trúc Nhi bị cảnh tượng chủ tử trước mắt bị hụt chân xuống sớm đã sợ tới xanh mắt, cả người dân dòn đứng yên một chỗ giống như mất hồn vía.

Chỉ là trong lúc ấy cái bóng trắng giống như một con gió nhanh chóng lao qua trước mặt tựa như bay tới chỗ Lục Trúc Nhi.

Phùng Phùng sức lực không đủ, trong thời khắc thấy Lục tiểu thư chao đảo đã tái mặt giống như tên bắt lao tới bên cạnh ả, căng tay nàng gầy gò nhanh nhẹn bắt được bàn tay Lục Trúc Nhi.

Mà ả hiện tại thân thể bị một cái lực đạo khủng khiếp kéo giật lên, cả người bị đập vào vách đá đau tới độ thét lên như bị quỷ nhập.

"A! Cứu ta! Cứu ta! Ta chưa muốn chết! Cứu ta! A.... a.....!!!"

Ả một miệng thét một miệng nắm chặt lấy bàn tay Phùng Phùng.

"Đừng bỏ tay ta!! A!! Đừng bỏ tay ta!! Ta chưa muốn chết! Tiểu Phùng cứu ta"

Giọng Lục Trúc Nhi tựa như đang rít lên, hoàn toàn không còn chút nào phong thái của tiểu thư khuê các. Mà nước mắt hốt hoảng theo đó chảy dài xuống hai bên má, phần cùng kẻ mắt của ả hiện tại nhoe nhoét bẩn thỉu.

Khoảnh khắc Phùng Phùng lúc tóm được tay tiểu thư thì nàng cũng theo đó đập cả ngực xuống đất, gần như đầu tới nghệt thờ, sắc mặt tái mét.

Bàn tay dùng sức quá lớn cơ hồ muốn gãy ra, từng cái khớp xương trắng bệch.

"A!" Nàng hướng ánh mắt tới bên nha hoàn của Lục Trúc Nhi mà cầu cứu.

Hiện tại cái thân thể cứng nhắc của nha hoàn kia mới vớt được hồn về.

Nhanh chóng tiến tới bên cạnh, cùng với Phùng Phùng hợp sức đem Lục Trúc Nhi đang khóc thét kia kéo lên.

Đem được Lục tiểu thư an toàn thì thân thể nàng cũng rã rời nhưng mà vẫn không dám nghỉ ngơi, tiểu thư hình như vẫn còn cực độ sợ hãi.

Y phục vì phải lăn lộn trên đất sớm đã nhăn nhoe cùng bẩn thỉu, Lục Trúc Nhi cũng không khá hơn là bao, bộ dạng thảm hại.

Bất quá, hiện tại ả cũng chưa có quên mục đích hôm nay dụ Phùng Phùng lên đây làm gì.....

Ả sau một hồi liên nín khóc, đem ống tay áo bẩn thỉu lau nước mắt, thân thể như cũ đang ngồi phệt trên đất, mà Phùng Phùng vẻ mặt lo lắng đứng bên

cạnh, cũng không biết an ủi.

"Tiểu Phùng! Em cứu ta a! Đời này ta mang ơn em...hu hu..."

Chỉ là ngàn vạn lần không ngờ tới hành động tiếp theo của ả, ngay giây phút còn đang nức nở mếu máo, Lục Trúc Nhi đem hết sức lực hung hãn đá vào cổ chân Phùng Phùng bên cạnh.

Thân thể Phùng Phùng từ độ cao mấy vạn trượng mất thăng bằng ngã lộn một vòng ra đằng sau, một phần đất đá cũng theo nàng rơi xuống.

Lục Trúc Nhi trong cơn mất sợ hãi cùng trùng lớn của nha hoàn bên cạnh hiện tại là nở một nụ cười tươi rói. Giống như cái nữ nhân khóc lóc hồi nãy không cùng một người.

Từ bên trên vách cao ngất ngưỡng nhìn xuống, đến nửa cái bóng dáng Tiểu Phùng căn bản mất hút, đem bông hoa màu trắng xinh đẹp bên cạnh theo đó ném xuống vực.

"Tiểu Phùng ơi Tiểu Phùng! Hôm nay em hoàn thành tâm nguyện của bản thân rồi nha! Em trả một cái ơn cho Lục gia rồi nha! Em cứ thanh thản mà yên nghỉ ha ha.... Bất quá bông hoa này thật đẹp! Tiếc là em không có phúc ngắm mà thôi! A thực sợ hãi! Chút nữa thì ta đã vui đập tằm thân xinh đẹp này tại đây a!"

Ả cười hiền lành, đứng dậy tự chỉnh đốn thân thể, ngay lập tức trở về một Lục tiểu thư danh giá.

"Chuyện ngày hôm nay có trời biết đất biết, ta biết người biết! Cần thận miệng lưỡi của người!"

"Vâng... tiểu thư..."

Cái nha hoàn chính là vẫn chưa hề tin cảnh tượng trước mắt, Lục tiểu thư này thật đáng sợ... lấy oán báo ân.... cho dù nàng ta vốn dĩ quen với tính cách kệnh kiệu cùng một bụng dao găm của Lục Trúc Nhi nhưng vẫn là bị dọa tới mất mật.

Thực khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nạp Dương một mặt lạnh lùng, chỉ là hành động hiện tại thành công bán đứng tâm tình hắn. Phùng Phùng lần trước hình như rất thích ăn thứ kẹo này, hắn hiện lại lâu ngày mới trở về phủ, người đầu tiên muốn gặp nhất đương nhiên là nàng.

Chỉ là trước đó còn đặc biệt mua rất nhiều kẹo hồ lô cho nàng. Kẹo hồ lô bọc trong giấy, hắn cẩn thận bảo vệ, nhớ tới dáng vẻ nàng vui vẻ ăn kẹo trong lòng theo đó cũng chảy ra một chút ấm áp.

"Phùng Phùng!" Đem cửa mở ra, hắn cất giọng lớn tiếng gọi, đáp lại hắn chỉ có một mảng tĩnh mịch.

Nạp Dương có chút mất kiên nhẫn lục tìm từng góc trong Nạp phủ, bất luận là những nơi Phùng Phùng hay tới đều cẩn thận tìm qua, tất cả nô gia trong phủ đều trăm miệng một lời, căn bản không biết Phùng cô nương đi đâu.

Hắn nhíu mày, gương mặt ẩn hiện lo lắng, Nạp gia hắn đã chỉ thị qua chính là Chúc Phùng Phùng tuyệt đối không thể ra ngoài, vật nhỏ căn bản ngốc nghếch đương nhiên không có khả năng bỏ trốn.

Qua mấy canh giờ, gia nô trong phủ bị thái độ Nạp bảo chủ dọa sợ tới lắm tấm mồ hôi, trôi về khuya mà vẫn điên cuồng thấp đầu tìm người, chỉ là không biết hiện tại Phùng Phùng không còn trong Nạp gia nữa.

"Nạp huynh, Tiểu Phùng không thấy đâu?" Nạp Y Uy nghe một trận âm ỉ bên ngoài có túm lấy một nô gia hỏi chuyện, ngoài ý muốn lại nghe được tin tức không tốt.

Hắn dậm chiêu, bàn tay lớn vẫn như cũ giữ chặt kẹo hồ lô, nàng thân thể không tốt có thể đi tới đâu?

Hơn nữa nàng không thông thuộc đường xá, đối với bên ngoài còn ẩn hiện sợ hãi, tất cả đồ đạc tùy thân hiện tại y nguyên trong phòng, vậy chỉ còn một loại phán đoán có người lừa nàng đi?

Nhưng là ai lừa nàng đi? Vật nhỏ căn bản chưa từng gây gổ với ai.

Trong lúc ấy không ngờ từ trong đêm tối một trận sột soạt, ngay sau đó một cái bóng trắng lao tới bên cạnh Nạp Dương điên cuồng sửa lớn, nó nhả ra

trước mặt Nạp Dương một vật, còn không ngừng cắn gặm ống quần hắn.

Nàng hiện tại gặp nguy hiểm hay sao? Hắn nhớ cái trâm này nàng vẫn luôn rất giữ gìn, tính nàng vốn cẩn thận như vậy, đương nhiên không có khả năng vứt bừa bãi, trừ phi nàng không thể nhịn lại.

Nạp Dương nhíu mi tâm, không phải tiểu tử luôn bên cạnh Phùng Phùng sao? Rõ ràng thường ngày vẫn luôn bám sát nàng không rời?

Hắn cúi người xách cổ tên tiểu tử đang điên cuồng kêu lớn lên, dưới ánh đuốc thấy thân hình trắng trẻo mập mạp của nó hiện giờ dính bám đầy bùn đất bẩn thỉu không chịu được, thậm chí trên lông còn dính một cái lá trúc.

Tại sao lại là lá trúc?

Nạp gia không trông trúc? Vậy vật này ở đâu mà có? Mắt thấy tên tiểu tử này càng cuồng nộ kêu ầm ĩ, tứ chi ngán ngùn dựa tuyệt vọng.

"Quanh đây rồi nào có trúc?" Hắn cất giọng lạnh lùng hỏi.

"Đệ nhớ ngay sau Nạp phủ có một đồi tre trúc, chỉ là nơi ấy ít người lui tới, hơn nữa địa hình khá hiểm trở, đường đi lên không sao nhưng lúc đi xuống khá dốc" Nạp Y Uy ngưng một lát rồi giống như bừng tỉnh ra điều gì "Huynh nghỉ ngơi Tiểu Phùng đi lên đồi trúc!"

"Đi"

.....

Tên tiểu tử trắng vurun bốn cái mẩu chân ngắn cũn, đem hết sức lực mà phi lên phía trước, còn không ngừng sủa lớn giống như điếm chỉ.

Nô gia trong phủ theo chân con chó nhỏ, hết sức đuổi kịp tốc độ của nó, từ hành động của Nạp bảo chủ kẻ ngu cũng phán đoán ra hắn đối với nữ nô này có mờ ám, hơn nữa chính là có tình cảm sâu đậm đối với nữ nô này đi.

Hắn khó hiểu, con chó nhỏ này chạy xa như vậy, chẳng lẽ... Sau đó chính là quả thực chứng minh cho suy nghĩ của hắn, tiểu tử trắng muốt đứng trên nơi cao nhất điên cuồng sủa hướng bên dưới vực.

"Đuốc! Mau mang đuốc ra đây!!"

Xế chiều muộn mà nhà nhém tối gần như không thấy đường, nhưng là hắn vẫn tinh mắt nhận ra vết xô sát rõ ràng, hơn nữa nơi ấy còn vài điểm đất cát bị cây lên cùng vài ngọn cỏ bị dẫm nát.

Không... nàng không có khả năng hiện tại ở dưới kia đi... Vật nhỏ của hắn, Nạp Dương đỡ đỡ, gói kẹo hồ lô sớm bị hắn đánh rơi xuống đất.

Tên tiểu tử trắng ngốc nghếch điên cuồng hướng vách vực mấy ngàn trượng mà sủa lớn, chiều nay nó chính là nhìn thấy chủ nhân từ trên này mà ngã xuống, đáng tiếc nó thân hình nhỏ bé cùng ngắn ngủn, đợi tới lúc nó kịp chạy ra thì hai người đi cùng sớm đã đi mất, mà chủ nhân không thấy đâu.

Cả chiều nay tìm kiếm đánh hơi chủ nhân ngoài ý muốn lại đi lên tận nơi xa như vậy, nó tự nhiên phải rình lúc phu gác cổng không để ý mà chuồn êm qua.

Thấy Nạp Dương hình như không có để ý lời tố cáo của mình liền đem hết sức lực cắn xé ống quần của hắn rồi lại hướng xuống vực mà sủa lớn. Nó hiện tại chỉ hận bản thân không biết nói tiếng người, mau cứu chủ nhân, nó nghe dưới kia sâu như vậy mà vẫn mòn mỏi rõ ràng tiếng thác nước chảy âm âm như muốn nuốt chửng tất thấy.

Nạp Dương cười mỉm một cái căn bản không chấp nhận sự thật là Phùng Phùng hiện tại đang dưới vực sâu.

"Chúng ta mau trở về! Phùng Phùng chắc hẳn rong chơi đâu đó, ngày mai nàng tự khắc trở về" hắn đem thân thể cúi xuống nhặt lên gói kẹo hồ lô "Nàng còn chưa ăn kẹo hồ lô ta mang về"

"Huynh trưởng, có máu, Nạp huynh! Khốn Kiếp, Tiểu Phùng bị huynh hại chết rồi!!" Nạp Y Uy này giờ đứng một bên chết lặng hiện tại lao tới cạnh Nạp Dương một cước mạnh mẽ giáng một đám điên cuồng lên một bên mặt hắn.

"Mẹ kiếp, huynh không bảo vệ tốt nàng ấy! Mẹ kiếp! Huynh bỏ rơi nàng ấy!"

Nạp Y Uy một cái nữa đem một đám nhảm vào nơi cũ mà đánh xuống, lần này Nạp Dương lãnh trọn đám này, đầu nghiêng về một bên, thân thể chao đảo, miệng phun ra một ngụm máu. Nhưng đối với quyền cước này của Nạp Y Uy cũng không có tránh né hay chống trả.

Nô gia xung quanh hốt hoảng không biết làm gì, nhưng ngay sau đó từ trong tối bất ngờ nhào ra mấy hắc y phục nam nhân, mỗi một kẻ tóm lấy thân thể cường tráng điên cuồng của Nạp y Uy, chỉ là cố sức mà giữ lấy cậu mà không dám dả thương thân thể.

Nạp Dương gạt tay hai kẻ tiến tới bên mình ra, tự bản thân đem máu bên khóe miệng lau đi, đem kẹo hồ lô bảo vệ thật tốt. Một tay lớn tóm lấy con chó nhỏ vẫn không ngừng hướng vách vực gầm gừ kia lên.

Tứ chi nó không chạm đất nên càng điên cuồng giãy đạp. Người này làm gì vậy! Sao không có cứu chủ nhân lên!!?

"Mau về thôi, hiện tại muộn rồi, nàng ngày mai sẽ trở về"

Chỉ là giọng hần không lạnh nhạt như thường ngày, bất cứ ai cũng phát hiện ra nó đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Phùng Phùng nghĩ bản thân thực sự lần này chết rồi, vài cái tích tắc ngắn ngủi trong khoảnh khắc rơi xuống vực nàng nhắm mắt, một cái giọt nước mắt lớn chảy ra. Cả đời này nàng đã khóc nhiều rồi, nàng bất hạnh đủ rồi.

Có phải hay không lần này thực sự nàng mãi mãi siêu thoát? Nàng sau này không cảm thấy thù hận cũng không thấy đau đớn gì nữa? Phùng Phùng cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, nàng dịu dàng nhắm mắt lại, môi khó khăn nở một nụ cười đẹp đẽ, đã lâu rồi nàng không cười, hiện tại nụ cười này thực có vài phần cứng nhắc.

Nụ cười này đánh dấu một trang mới trong cuộc đời nàng chăng? Phùng Phùng trong khoảnh khắc ấy đem tất cả ký ức tua lại trong tiềm thức.

Mẫu thân, phụ thân, con trở về cùng người đoàn tụ. Người có biết nơi thân thể con cũng từng có một cái sinh mệnh ấp ủ không? Con gái bất hiếu, lưu lạc nhân gian bao nhiêu năm nay, phần mộ người con cũng chưa một lần thăm lại...

Con bây giờ cảm thấy thoải mái lắm, con cảm thấy nhẹ nhõm lắm, con nguyện đem hận thù kiếp này quên hết, con chỉ cần có một cuộc sống bình thường mà thôi.... Liệu ước muốn nhỏ nhoi này của con có thực hiện được không?

Nàng cảm thấy trong lồng ngực vào đúng thời điểm thân thể đập xuống nước không khí dường như bị rút hết đi.

Đau.

Nàng cười yếu ớt, lúc sống nàng không thể hạnh phúc, chết đi cũng đau đớn như vậy sao?

Tri giác dần dần mất đi, nàng cũng không có theo bản năng dẫy dụa, nàng mệt mỏi rồi, Phùng Phùng cảm nhận tiếng thác ầm ầm đổ xuống bên tai, nàng cảm nhận những con nước lớn đang điên cuồng quật vào người nàng bông rạt.

Phùng Phùng lơ mơ thấy bản thân bị nước cuốn lên cao rồi lại ném thẳng xuống, lênh đênh vô định.

Sau đó tuyệt nhiên thân thể không còn chút nào cảm nhận nào nữa.

Nạp Dương ba ngày tràn ngập trong rượu, căn phòng không nửa cái ánh sáng, hần như cũ vẫn vẽ cây trâm gỗ đơn giản trong tay.

Phùng Phùng...

Nàng bao giờ trở về với ta? Hần điên cuồng tìm kiếm dưới vực, mặc kệ gia nhân cản trở hần trên dưới trăm lần điên cuồng ngụp lặn, trong phạm vi mấy trăm dặm nơi nào có thể lũng súc hần đều không bỏ qua.

Tất cả âm vệ âm thầm xưa nay chưa từng xuất hiện vẫn luôn âm thầm bảo vệ Nạp gia đều ngày đêm ngụp lặn tìm kiếm, chỉ là vẫn cứ không thấy nàng nơi nào.

Chết phải thấy xác, hần vẫn chưa trông thấy thi thể nàng, hần đương nhiên không tin nàng đã chết, nhưng mà dường như tất cả kết quả tìm kiếm đều cười nhạo hần, cười nhạo kẻ luôn cao ngạo như hần.

Rõ ràng mấy tháng trời người vẫn chưa tìm thấy, cuối cùng chỉ vớt tìm được một cái hài vải màu vàng nhỏ nhắn đã cũ sòn của nàng, hần nhận ra đôi hài này, từ khi sống trong Nạp phủ vinh hoa phú quý hần vẫn chưa chút nào cho nàng hưởng thụ, nhưng mà cay đắng tủi nhục dường như đã đem nàng đẩy xuống tận cùng bất hạnh.

Nạp Dương bắt đầu tuyệt vọng, hần bắt đầu uống rượu. Hần trên giường ôm chặt lấy bộ xiêm áo của Phùng Phùng, dường như vẫn còn chút nào đó còn hơi thở xinh đẹp của nàng vương vấn, hần hình như vẫn nhận ra nàng đang ngoan ngoãn nằm bên cạnh mình, hình như nàng vẫn đang ngốc nghếch y nha y nha cho hần nghe.

Hần hiểu nàng hiện tại muốn truyền đạt cái gì, hần biết đọc khẩu âm của nàng, nhưng mà bộ dạng nàng bất lực cùng đáng yêu như vậy khiến hần cảm thấy ham luyện si mê, khiến hần không nở buông tay, khiến hần thích thú, nhưng mà bản thân lại không chấp nhận.

Nàng bất quá chỉ là một cái tiện tỳ cho hấn đùa giỡn, nàng không đủ tư cách cùng hấn nảy sinh quan hệ nghiêm túc, nàng chỉ là để cho hấn để dưới thân phát tiết dục vọng mà thôi.

Hấn tự lý giải yêu thích đối với nàng bởi vì thân thể nàng mê người, nhưng mà hấn không có nghĩ tới thân thể nữ nhân đối với hấn nếu xét về độ xinh đẹp nàng căn bản bản không thể nào là người mẫu lý tưởng để hấn chung đụng.

Cho đến khi ngộ ra hấn trong lòng căn bản không thể thiếu nàng thì đã muộn, khi ấy hấn đã thành công đem nàng vui xuống tội cùng khôn khổ.

Hấn trong lòng tự hứa sẽ bảo vệ nàng thật tốt, hấn muốn bù đắp cho nàng nhưng mà kết quả, thậm chí còn không bảo vệ được nàng.

Thác Hoàng Tuyền, con thác này đã nuốt chửng không biết bao nhiêu cái mạng người, con thác này dân thành An có ai không biết tới? Ngàn vạn lần Nạp Dương không biết nó còn cướp cả nữ nhân hấn yêu.

Hấn tìm nàng không thấy, cũng chưa thể truy ra kẻ nào hãm hại nàng, nhưng chỉ có thể là người trong phủ này mà thôi.

Nạp gia không phải muốn vào thì vào muốn ra thì ra, hấn không thiếu kẻ thù nhưng mà dám khẳng định trò này chỉ có thể là do nữ nhân gây nên.

Nạp Dương đem rượu nặng nguyên cả vò mà dốc vào cổ họng, cảm giác hoa mắt, mặt đất lồi lõm, mọi thứ trong mắt hấn bị bẻ cong, hấn từu lượng đệ nhất thành An hôm nay lại say?

Bỗng nhiên trông thấy bóng dáng nàng trước mắt, hấn cuống quýt bắt lấy, đáng tiếc là ảo ảnh, thân thể cao lớn đổ sụp xuống đất, bàn tay vẫn như cũ tóm chặt lấy y kiện của Phùng Phùng.

Gân xanh trên trán hấn dữ tợn nổi lên...

Phùng Phùng, ta nhớ nàng, ta nhớ nàng, đừng bỏ rơi ta...

"Phùng Phùng...!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chù! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Dưới gốc đa già một cái thân thể nữ nhân mảnh mai đang miệt mài múa kiếm, từng đường múa điêu luyện lại đẹp đẽ.

Nàng nhún chân di chuyển, thân thể nhẹ nhàng nhịp bước, mái tóc sau gáy cũng theo đó bông bênh bay. Ánh mắt nàng dịu dàng di chuyển theo đường kiếm, ở nàng không phải một nhan sắc mỹ miều, bất quá chính là khí chất, từ thân thể tỏa ra âm áp dễ chịu cùng ôn nhu như nước, nhưng mà bất luận thể nào đều đầu đó ám ảnh sâu bi.

Xa xa cách đó có một cái đám nam nhân đang lau kiếm, kiểm tra binh khí,... bộ dạng nhàn nhã nhưng mà bất luận là kẻ nào đều không dưới một lần nhìn về phía nàng.

Thật đẹp.

Ba năm trước bọn hấn tìm thấy nàng, lúc ấy Phùng Phùng chỉ còn nửa cái mạng, nàng bị mắc vào tấm lưới đánh cá họ chuẩn bị sẵn.

Mới đầu còn tưởng là một cái xác chết, lúc phát hiện ra ở cổ vẫn còn nhịp đập liền nhanh chóng đem nàng tới chữa trị.

Nàng thân thể bất cứ nơi nào đều bầm tím cùng từng mảng đen, xương sườn bị gãy, bên tay trái do bị va đập mạnh gần như da đã bị dày vò tới nát. Nhưng mà nghiêm trọng nhất là phần đầu, hình như trong lúc bị thác đánh tới đầu bị đánh đập mạnh vào đá, hình thành máu ứ đọng trong não.

Quả thật nàng hiện tại còn sống là một kỳ tích...

Lão phu nhân nói đầu nàng sẽ có di chứng. Quả thật, Phùng Phùng nằm liệt giường liệt chiếu tỉnh dậy mới biết nàng hiện tại liền không chút nào ký ức.

Họ gọi nàng là A Cầm.

Ban đầu đối với mọi thứ nàng co rúm lại, bất chấp ai lân la tới gần nàng đều bắt giác xua đuổi cùng sợ hãi.

Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi A Cầm rất ngoan ngoãn cùng nghe lời, bất luận chuyện gì nàng đều tới giúp đỡ.

Lão phu nhân cùng lão đại nhân nhận nàng làm con nuôi, đối với đứa trẻ đáng thương như nàng vô cùng yêu thương, hai người con của họ đều đã chết trong binh lửa.

Nhưng không ai ngờ một nữ nhân yếu ớt như nàng lại học đòi binh đao! Ban đầu bọn hắc còn e dè nhưng sau này mới phát hiện nàng căn bản vô cùng chăm chỉ, ban đầu chính là một bộ dạng cầm kiếm cũng không nâng nổi, qua một đoạn thời gian liền thành thạo, hơn nữa đường kiếm còn đẹp đẽ như vậy.

Thân thể nàng cũng theo đó phục hồi, sức lực còn vài phần tăng lên, mãi nữa thành một người linh hoạt khỏe mạnh, một A Cam yếu ớt cũng không còn thấy động lại.

.....

Thành An dưới trướng hoàng đế hiện tại thành một cái bộ dạng nát như, xã hội phân hóa giai cấp mạnh mẽ.

Kẻ ngày ngày đem của người bóc lột, người đói chết khô bên vệ đường cũng không ai quản, hoàng đế ăn chơi xa đọa, sống cuộc sống phóng túng thác loạn, nơi kinh thành phồn tạp, bên ngoài một dạng bóng bẩy nhưng mà trong đã mục rữa thối nát.

Bất luận nơi nào có nữ nhân đẹp đều bằng mọi cách bắt về để ân ái thâu đêm suốt sáng, chính cung từ trong ra ngoài một bộ dạng dâm loạn, Hoàng Đế đem vàng mà dân đen ề cồ làm ra để xây cung điện cho người đẹp, bắt các huyện hàng năm cúng nạp sản vật cùng nữ nhân...

Triều đình từ trên xuống dưới chỉ cần là kẻ giỏi nịnh hót cùng biết ve vuốt cái bản chất của Hoàng Đế đều được người trọng dụng.

Quan văn liêm khiết trong triều không có đường sống, luôn luôn là đối tượng bị chèn ép, không phải bị liên lụy, vu oan đính họa thì cũng là con cái bị người bắt về làm phi tần thông phòng.

Hoàng Đế không quan tâm muôn dân nhưng lại thích mở mang bờ cõi, đem nhân dân sống yên ổn bằng mọi giá đi đánh chiếm các thành trì lân cận.

Mặc cho đao kiếm vô tình máu nhuộm đỏ sông, chỉ cần còn giang sơn, còn người đẹp, còn tiền tài thì đều đổ về kinh thành phục vụ hoàng đế thác loạn.

Chiến tranh liên miên, vàng bạc người đem nuôi phi tần, con dân người mặc chết đói, đâu đâu cũng thấy cảnh lâm than cơ cực, tiếng khóc thấu trời xuyên đất.

Dần dà những quan văn quan võ còn chút lý trí theo nhau cáo lui lấy cớ tuổi tác mà chạy khỏi triều đình về quê nhà những mong sống cuộc đời không phải luôn cúi nịnh nọt.

Đáng tiếc, chính là trong lòng không can tâm nhìn vạn dân chết chìm trong lửa hận triều đình, đem danh tiếng thoái lui lên núi lại thành một cái sơn trại, ngày đêm miệt mài rèn rửa không ngừng chiêu mộ binh lính chờ ngày lật đổ triều đại thối nát này.....

Triều đình có Tứ cột trụ là Lục gia, Hầu gia, Triệu gia và Nạp gia. Tứ gia từ ngày hoàng đế sinh thác loạn hiện tại chia năm xẻ bảy, không ngừng đấu đá lẫn nhau hòng tiềm quyền đoạt ngôi vị, đất nước nội chiến liên miên gây ra cảnh lâm than khổn khổ.

Bất quá là Triệu gia đã rời khỏi kinh đô giống như mai danh ẩn tích, kỳ thực là lên núi chờ ngày khởi nghĩa mà thôi.

Mà Hoàng Đế người vẫn ngày đêm chìm trong hoa rượu, ngày ngày ngụp lặn trong nhóp nhúa, nhưng mà người trong lòng chưa bao giờ hết đa nghi thiên hạ, bất kể là kẻ nào có ý tứ nhắm tới ngôi vị của người đều chỉ còn một kết cục, chém. Chu di tam tộc, chính là một loại thù giết nhảm còn hơn bỏ sót.

Bất quá người không biết bên mình hiện giờ không còn một ai để tin tưởng.

Nơi nào cũng một cảnh cá lớn nuốt cá bé, liệu rằng những kẻ muốn đem lại thái bình có tồn tại được chăng?....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Phòng tối lạnh lẽo chỉ có một cái nam nhân say sưa, thân thể cao lớn nằm dài trên giường, trong tay hiện tại mân mê tà áo cũ.

"Phùng Phùng, hôm nay ta rất mệt, ngày hôm nay ta phải đối phó với rất nhiều người, em nói xem, ta có phải sau này sẽ không chống đỡ được nữa hay không? Ta thực mệt mỏi, em ở đâu...?"

Giọng nói trầm khàn đem theo buồn thương da diết, đau khổ cùng quẫn quai, bàn tay lớn gât gao tóm chặt lấy manh áo cũ mà hít hà hương thơm còn vương vấn.

Hình như nàng vẫn còn ngay ở đây bên cạnh hắn...

Phùng Phùng cứ như vậy biến mất, hắn không tin nàng đã chết, nhưng mà đã qua bao lâu như vậy, dường như tất cả khát vọng hoài trông cũng trở nên vô nghĩa.

Nàng tàn nhẫn như vậy, nàng bỏ lại cho hắn một con chó nhỏ cùng chiếc trâm gỗ kia mà biệt tích.

Vẫn còn nhớ ngày hôm ấy khi hắn còn đang miệt mài vùi đầu vào văn án, hắn muốn quên đi tất thảy, chỉ cần công việc và công việc mà thôi, không ngờ lại có một vị khách không mời mà tới, thật ra hắn hình như cũng quên trong phủ hắn này còn tồn tại một Lục Trúc Nhi.

À ăn mặc hở hang, một bên vai áo còn lộ trễ xuống tận ngực, lơ mờ nhìn thấy đôi nhũ phong cao vút, hắn lại miên man nghĩ tới nàng, Phùng Phùng của hắn nhất định không bao giờ mặc loại trang phục lăng lợ như vậy đi.

Nàng hình như lúc nào cũng hận không thể đem thân thể bó kín cùng cơ rúm lại thành con sâu nhỏ vậy.

Bất giác đôi môi cũng nở một nụ cười hiếm hoi, Phùng Phùng của hắn thật ra không cần ăn mặc lộ liễu vốn cũng đã đẹp rồi!

Chỉ là nụ cười của hắn lại khiến cho Lục Trúc Nhi hiểu lầm, ả tưởng rằng Nạp bảo chủ động lòng đối với thân thể ả đi.

Ngay lập tức cơ thể giống như rắn nước mà sấp tới bên cạnh hắn, đem bên ngực lộ liễu kia mạnh mẽ ma sát vào bắp tay nam nhân, hành động tự nhiên không biết xấu hổ.

Mùi nước hoa nồng nặc xâm nhập vào hơi thở của hắn làm Nạp Dương ngay lập tức nhăn mặt, bàn tay lớn đem thân thể rắn rết kia đẩy ra xa.

Thật thối.

"A! Bảo chủ!..."

Ả bị bất ngờ, không phải hồi nãy vẫn còn một loại ánh mắt si mê hay sao? Cưng nhiên thay đổi nhanh như vậy!

Ả lần nữa không chút liêm sỉ có ý định tiến tới bên cạnh hắn, những ngàn vạn lần không ngờ rằng từ đằng sau tấm bình phong nhào ra một cái bóng trắng lớn, tiêu tử kia qua bao nhiêu thời gian hiện tại lớn phồng lên trông thấy, thân thể săn chắc cùng đẹp đẽ, nhưng mà hiện tại đang ầm gừ lớn tiếng kêu, hướng tới bên cạnh ả mà xua đuổi cùng tỏ rõ tức giận, ghét bỏ.

"Tiểu Bạch lùi lại, không thể cản người bừa cho dù là kẻ không phẩm hạnh"

Nạp Dương nhướng mi không che giấu khó chịu, bất quá Lục Trúc Nhi học thức kém cỏi, đối với mĩa mai này của hắn không có thấm vào đâu.

"Bảo chủ, dù sao em cũng là thê của chàng, thân thể này em nguyện chi để phục vụ chàng a!!!"

"A Thạch" hắn cũng không có ngẩng đầu lên, lười biếng gọi một tiếng.

Từ bên ngoài nhanh nhẹn một cái nam nhân diện áo xám, bộ dạng cung kính nhưng cũng cao ngạo.

"Lục tiểu thư, mời tiểu thư ra ngoài cho bảo chủ xử lý công văn"

Nàng ta nhanh chóng bày ra bộ dạng ủy khuất, thân thể ưỡn ẹo tiến về phía Nạp Dương, tốc độ uyển chuyển nhanh chóng như rắn nước, thân thể là loi không chút phép tắc phục bỏ trên nền đất, hai bàn tay trắng mềm cuốn lấy ống quần hắn, giọng nói muôn phần nũng nịu

"Làm ơn đừng đối xử với em lạnh lùng như vậy! Cho em đêm nay hầu hạ ngài a!"

Ả ta cũng không có ngại ngần có người lạ ở đây mà nói ra lời lẽ dâm tục.

Nạp Dương cuối cùng chính là nở một nụ cười, đem khăn tay trên bàn lót vào tay mình sau đó mới gỡ ra từng ngón tay của Lục Trúc Nhi, sức lực muốn đem từng ngón tay ngọc ngà kia mà bẻ nát.

"Thỉnh tự trọng, Lục tiểu thư"

"Không! Chàng có thể cùng loại tiện tỳ A Phùng kia lên giường cơ sao ta không thể cùng chàng ở một chỗ, ta có gì không bằng tiện tỳ kia a! Ta là Lục Trúc Nhi con gái cưng Lục gia! Chúng ta chẳng phải muốn liên thông hai nhà Lục, Nạp hay sao, Phùng Phùng chỉ là con tiện tỳ thấp kém căn bản không thể giúp chàng thăng tiến a!!!"

Nàng ta giống như phát điên, bộ dạng rũ rượi không khác gì loại phụ nữ chanh chua, miệng găm thét lên những lời tục tĩu, ả căn bản chỉ muốn nói cho thỏa cái miệng tanh tưởi của bản thân mà không thấy vẻ mặt của nam nhân đã tối xầm cũng hiện hữu tức giận.

Đáy mắt bùng lên một ngọn lửa giận khôn cùng, ngũ quan bình thường vốn dĩ luôn tỏ một vẻ lạnh nhạt hiện tại tựa như bị đánh thức.

Tiện tỳ là để người nói hay sao?

Không một lời báo trước Nạp Dương đem bàn tay bẩn thỉu kia vẫn đang bám trên gấu quần mình đơn giản bẻ một cái.

Trong không gian chỉ có duy nhất một tiếng rắc giòn tan, băng đi một vài tích tắc, cảm giác lúc ấy cả thế giới ngừng thờ, chỉ là ngay sau đó từ phòng Nạp bảo chủ người người đều nghe thấy một tiếng đàn bà rú lên như bị chọc tiết....

.....

Nạp Dương đem khăn tay ném xuống đất, ánh mắt ghét bỏ. Đáy mắt cũng không thèm nhìn bộ dạng chất vật của Lục Trúc Nhi lúc bị gia nhân đem ra ngoài.

Cái A Thạch này làm việc thực không hiểu quả mà.

Tiểu Bạch một bên không ngừng tới bên cạnh Nạp Dương mà gặm gừ, tiếng kêu đầy bất lực.

Nạp Dương trong lòng thấy có điều gì không đúng, Tiểu Bạch xưa nay chưa bao giờ như vậy kích động đi?

"Có điều gì?"

Tiểu Bạch nhanh chóng tha tới trước mặt Nạp Dương một cái tấm vải.

Hắn nhanh chóng cầm lên.

Là áo của Phùng Phùng, hắn thở dài, đem bàn tay to lớn xoa đầu Tiểu Bạch.

"Ta cũng rất nhớ nàng, ta sẽ mau chóng tìm thấy nàng thôi!"

Tiểu Bạch dường như rất khản trương, nó kích động chồm lên, tại sao người không hiểu ý nó vậy! Thực tức chết!!!

Tiểu Bạch sủa lớn lần nữa đem chiếc hài của Phùng Phùng tha tới trước mặt Nạp Dương.

Hắn nhú mày đẹp, bàn tay trân trọng cùng cẩn thận đỡ lấy đôi hài be bé xinh xinh kia. Giọng nói có chút tức giận.

"Ai cho người cắn mạnh như vậy!"

Khoan đã, Tiểu Bạch rất thông minh, nó muốn nói gì?

"Người đơn giản muốn nhắc tới Tiểu Phùng?"

Lần này Tiểu Bạch hưng phấn sủa lên một tiếng, sau đó nhanh chóng nằm vật ra đất không động đậy.

"Nàng mất tích...?"

Cảm nhận Nạp Dương bắt đầu suy luận đúng hướng, Tiểu Bạch thích ý sủa một lần nữa. Tiếp theo đem chiếc khăn tay hắn vừa ném xuống đất đập đập.

"Lục Trúc Nhi?" Hắn dùng ba giây đem tất cả lòng ghép vào nhau "Tiểu Phùng mất tích có liên quan tới nàng ta?"

Tiểu Bạch trình trọng vẫy đuôi, bộ dạng vui mừng khôn tả, thân thể nó vốn dĩ to lớn lại chắc đẹp, bộ lông dài trắng muốt mượt mà, cái đuôi ve vẩy đặc ý.

Chủ nhân, người thông minh quá đi!! Mau đem nữ chủ nhân về a! Nó cắn bản cực kỳ nhớ mỗi lần được dụi đầu vào ngực nàng đó!!

-từ dục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

"A Cẩm, em làm gì ở đây!"

Bánh Chí thấy một cái bóng dáng cô liêu lạnh lẽo đang ngẩn ngơ ngồi ngấm thác chầy liền biết ngay chính là nàng.

Bánh Chí đối với A Cẩm chính là cực kỳ quý mến.

Nàng bên trên bãi cỏ, nương nhờ ánh trăng yếu ớt mà ngắm từng cái đợt sóng cuộn trào, tiếng thác đổ ầm ầm từ trên cao tựa như một con rồng lớn mất đà đâm thẳng xuống nhân gian.

Nàng nghe nói nàng được tìm thấy ở đây... Còn nói rằng nàng còn sống là một kỳ tích, nhưng mà bản thân hiện tại đối với quá khứ không chút nào ký ức.

Bất quá nàng bằng lòng sống thế này, nàng có người để yêu thương.

Bành Chí thấy dưới ánh trăng nụ cười nữ nhân hiện tại đẹp mê hồn. Phút chốc không kiềm chế được mà đỏ mặt, thật may ánh sáng ở đây không đủ bằng không đã ngại chết mất thôi.

"Nghe nói em nhận lệnh ám sát bảo chủ nhà Nạp trong đêm nay?"

Phùng Phùng gật đầu.

Hai người dường như chìm vào khoảng lặng khá lâu.

"Bao lâu nữa tới giờ?"

Nàng đem một ngón tay ra dẫu, còn một canh giờ nữa tới thời điểm xuất phát. Võ công của nàng không phải là cao nghệ nhất, nhưng mà bất quá chính là vô cùng nhanh nhẹn cùng dứt khoát, hơn nữa nàng cực kỳ thích học tập ám khí.

Đối với các loại kim độc đã dùng đến điều luyện, dù sao cũng là do một tay được mẫu thân nàng dạy bảo, thiên hạ có ai không biết tiếng tăm Thiên Danh Âm Độc từng lấy một thời của người.

Cho tới hiện tại hình như cũng chưa có kẻ nào trên thiên hạ biết được giới tính hay độ tuổi vị này, bất quá chính là ra tay tàn độc, một khi đã nhắm tới ai thì kẻ đó xác định chỉ còn một đường chết.

Tuy nhiên chính là sau một thời gian liền biến mất không nữa tung tích tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

Cho dù cả hai vợ chồng Triệu gia chính là kịch liệt phản đối nàng đêm nay xuất hành, nhưng mà trong lòng nàng chưa bao giờ muốn làm một gánh nặng cho mọi người.

Nàng cho dù tính tình ôn nhu nhưng cũng vô cùng ngang bướng, việc nàng đã quyết, nàng đem đủ loại mè nheo sách nhiễu cùng mếu máo làm nũng, thế thốt nàng sẽ trở về an toàn rốt cục Triệu bà cũng đồng ý cho nàng khởi hành.

Trước đó còn dặn dò kỹ càng đủ điều, ngàn vạn lần không được ham chiến, thấy tình hình bất lợi phải ngay lập tức rút về.

Đêm nay cũng không phải Triệu gia chỉ đột kích Nạp phủ, còn âm thầm cử người ám sát Tứ đại nhân, hẳn đêm nay đã biết trước sẽ tới Thúy lâu chơi gái, hơn nữa vì là lên lút bí mật đi nên cũng không mang theo cao thủ bên mình.

"Em có muốn ta cùng đi?" Bành Chí đem theo chút khăn trang cũng van nài trong lời nói, bất quá chính là khó phát hiện.

Phùng Phùng lắc đầu, ba tháng nay nàng đã âm thầm theo dõi Nạp bảo chủ, kẻ này thật bê tha, ngày đêm chìm đắm trong say sưa, không phải nói rằng Nạp gia đối với ngôi vị gia chính là một lòng muốn đoạt hay sao? Vậy mà thường ngày không hôm nào thấy hắn giống như tính toán cho việc lớn.

Là hắn quá tự tin với phòng thủ sẵn có hay danh tiếng Nạp gia trên giang hồ căn bản chỉ là hữu danh vô thực? Còn nghe nói hắn vì một cái nữ nhân mà trở thành như vậy bệ rạc.

Thực vô dụng.

Nàng không tin đối với người như vậy nàng cũng đối phó không xong.

.....

Đường xa mới biết ngựa tốt, nàng một thân y phục đen tuyền cười một cái Bạch mã, hình ảnh trong đêm cực kỳ tương phản. Dáng vẻ đẹp mắt cực kỳ.

Thành An về đêm cũng vẫn như cũ nhộn nhịp, bất quá chỉ là kẻ ăn xin ăn mày cũng với thương gia giàu có cũng không thấy chênh lệch la bao.

Xã hội này hiện tại phân chia cấp bậc cũng đủ cùng cực đi, người ăn không hết kẻ lần chẳng ra.

Nàng bên vệ đường tùy tiện uống một bát trà hoa cúc, đi quá sớm hiện tại chưa tới giờ, lần đầu tiên trong bóng tối hành xử, đương nhiên không tránh khỏi trong lòng nôn nao cùng với căng thẳng.

Đem chè thơm ngâm nhĩ, dường như cũng phần nào phiên muộn vui bớt. Nàng đem bạc lẻ mua mấy cái bánh bao.

Vừa đi vừa cắn từng miếng nhỏ, liền tiện tay cho một đứa trẻ trong góc tường bẩn thỉu đang giương đôi mắt thèm khát nhìn nàng.

Phùng Phùng có chút đau lòng, cha mẹ nó hiện tại nơi nào? Nhìn bộ dạng đứa trẻ tựa như hổ đói ngấu nghiến đem bánh nhai nuốt tới sắp phát ngẹn mà không khỏi buồn bã, cho dù nàng có lòng cũng không thể bỏ thí cho tất cả người trong thiên hạ được, trong tâm trí càng kiên định một loại khát khao muốn đem Hoàng Đế đi giết.

Người hiện tại hẳn là đang uống rượu ôm mĩ nhân đi?

Đối với bách tính chút nào quan tâm?

.....

Đêm tối tĩnh mịch, không ai nhìn thấy một bóng dáng yêu kiều hòa mình trong bóng đêm. Tung mình vào trong u ám, với mọi cản trở đều dễ dàng vượt qua.

Nàng theo lối cũ đột nhập vào Nạp phủ, không khí thoáng đãng cùng mát mẻ.

Thân thể nhanh nhẹn trèo lên mái nhà, bước đi uyển chuyển như mèo, trong bóng tối di chuyển không một tiếng động, thần không biết quỷ không hay.

Đem hai kẻ gác cổng bên ngoài đơn giản bắn ra hai cây kim có nọc, nọc rắn này đủ giết một con mãnh thú, nàng cười khỏ, có khác gì đem dao mổ trâu đi chặt gà?

Triệu mẫu thân quá lo lắng cuối cùng lại đem tồn thất đi, thứ này là nọc cực phẩm, quá hoang phí.

Đem cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra, bước chân cẩn trọng tiến vào, hẳn có phải hay không đã uống tới say mềm rồi?

Nàng nương nhờ ánh nến yếu ớt mà tiến sâu vào trong, bên trên giường lớn gò lên, hẳn là đang ngủ đi?

Đem kiếm lớn giơ lên nhằm thẳng khối nệm trên giường mà chém xuống...

Mẹ nó, giường này không có người?

Vậy...?

Nàng còn chưa nghĩ xong từ sau lưng đã xông ra một luồng khí áp chế mạnh mẽ.

Nạp Dương hẳn đêm nay căn bản đã có tình báo sẽ có thích khách, cũng không sao, lâu này chưa có động thủ qua, thân thể cũng sớm rệu rã đi. Coi như đề vận động một chút.

Hắn cũng muốn xem xem kẻ nào to gan, muốn lấy mạng hắn còn phải nhìn xem có bao nhiêu đường khí đi. Quả cũng không vừa, thân thể nhanh nhẹn như vậy, tích tắc đã đem hai phế vật bên ngoài giết chết không nửa tiếng động.

Đường kiếm đâm xuống dứt khoát rõ ràng, không phải chính là đâm vào lồng ngực hay sao.

Quả là đáng để đánh một trận. Nhưng mà hắn từ nhỏ lớn lên cùng đao kiếm, ngày hôm nay căn bản là một chút trêu đùa.

Cũng là thích khách Triệu gia đưa tới chẳng há không nếm tiếp đón nồng nhiệt một chút?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"Triệu phu nhân, người an tâm để nàng như vậy đi một mình sao? Cho dù là cực kỳ có tiến bộ vượt bậc nhưng nàng căn bản không thể là đối thủ của hắn...!"

Triệu phu nhân ngồi im lặng, bàn tay cẩn thận từng chút một đem kim nhọn trong cốc nhúng vào bát máu loãng.

Bà im lặng một hồi rồi thở dài.

"A Cẩm ngọc rất nóng lòng còn tự tin như vậy, dù có ngăn cản nó hôm nay thì ngày mai sẽ vẫn lén lút sau lưng ta đi khiêu khích kẻ khác, chính là đưa ngọc không đâm đầu vào ngõ cụt thì không chịu quay lại, ta sống với nó không lâu nhưng cũng đủ hiểu tính tình nó, Nạp bảo chủ kia để một cái a đầu ngọc đánh bại thì thế giới này loạn mất!" Triệu phu nhân ngập ngừng một chút rồi tiếp lời "Mặc dù ta đã chuẩn bị tốt cho nó nhưng mà có lẽ vẫn phải phiền người đi đón nó một phen, trong lòng ta cũng không an tâm"

Bà nhìn bóng dáng tuấn lãng của Bành Chí bước vào bóng tối mà cười nhẹ nhàng, chàng trai này có ý tứ với ngốc nữ bà nuôi a!

Con gái bà cho dù sẵn kết quả thua thảm bại nhưng mà cũng không tới độ cần kẻ khác giúp đỡ.

Bất quá bà là thuận nước đẩy thuyền a! Bà là bà ưng đứa con rể này rồi!

.....

Nạp Dương đang vẽ áo quần không chỉnh tề, hần căn bản vừa định thay áo thì phát hiện có người đột nhập vào phòng, cũng không ngờ tới sớm như vậy đi!

Triệu gia khinh hần sao. Cử thích khách tới cư nhiên lại là một kẻ ngốc như vậy, cho dù có võ nghệ tốt một chút thì cũng sơ hở đầy mình, không phải muốn ám sát thì nên lắng nghe tiếng thở đầu tiên hay sao, từ đó mới phán đoán kẻ cần giết đã ngủ hay còn thức.

Bất quá hần cũng vẫn rất tiếp đón nồng nhiệt.

Thân trên dễ trần, từng bắp thịt màu đồng sắt chắc dưới ánh nệm hiện lên mê người.

Phùng Phùng thất sắc, mẹ nó chứ, tên khốn này có cần lựa ngày không uống rượu trùng hợp như vậy không, thực tức chết.

Còn không mặc áo nữa chứ!! A a!!

Bên dưới tấm khăn đen mặt nàng dường như đã đỏ bừng, kẻ này quả thực không phép tắc.

Mặc kệ hần cho dù là toàn thân không có nội y thì nàng cũng quyết đêm nay đập hần một trận. Bao nhiêu ngày cực khổ tập luyện đêm nay coi như có đất dùng.

Kiểm đao vô tình, nàng đem tất cả khí lực xông lên, tất cả công phu lao tới chém xuống đáng vẻ uyển chuyển mà nhanh nhẹn.

Bất quá nàng quá khinh địch rồi, nếu nàng nhanh nhẹn tựa như con sóc con thì hần chính là báo lớn.

Nàng sắp tức tới phát khóc, hần là tay không địch lại nàng, nhưng mà căn bản giống như mèo vờn chuột, hai ba lần nàng tiến tới đều bị hần dễ dàng tránh khỏi, hơn nữa lực đạo người này cực kỳ không nhỏ, tùy tiện đánh lên thân thể nàng đau tới nhần mắt.

Phùng Phùng tức giận, lần này đem hết sức lực lao tới, kiểm thẳng một đường có ý định đâm lên ngực hần, nhưng mà có dù nàng nhanh một thì hần nhanh mười đối với hết sức của nàng đơn giản né người tránh được, sức lực nữ nhân trời sinh yếu ớt.

Lần này đâm tới chính là bị hụt, thân thể mất đà lao lên về phía trước, nàng thảm than lần này chắc hần không xong rồi nhưng mà ngàn vạn lần không ngờ Nạp Dương đem bàn tay lớn đỡ lấy ngực nàng, tránh cho thân thể kia lao xuống đất.

Nhưng mà chính là ngược trong ngược, ngực nam nhân từ bao giờ lại mềm mại như vậy đi....

Nhanh chóng đem nàng đẩy lên rồi ngay lập tức rút tay về, gương mặt lạnh lùng hiện lên một nụ cười tám phần giễu cợt.

"Triệu gia nghèo tới độ cử một nữ nhân ám sát ta chơi sao?"

Phùng Phùng bị ăn đậu hủ, xấu hổ cùng uất ức tới độ, đem lọ hoa trên bàn ném về phía hần, Nạp Dương nhanh nhẹn né đi, vừa xong liền thấy bóng đen nho nhỏ kia tấn công tới như vũ bão, dường như là cực kỳ tức giận, như vậy để lại một đường tơ máu lên cổ hần.

Hừ, Nạp Dương đẩy đánh một cô nương thì còn mặt mũi nào nữa.

Mắt thấy nàng dường như có ý định chơi xấu muốn dùng độc liền ngay lập tức đem một bên vai áo của nàng xé rách.

Nữ nhân đương nhiên dễ xấu hổ, hần làm thế đương nhiên làm cho nàng sợ hãi mà tự rút lui, hần cũng không muốn bắt nạt một nữ nhân.

Nạp Dương tự trách bản thân, hần yêu Phùng Phùng nhiều như vậy có sao hôm nay lại nổi sinh yêu thích đối với nữ nhân khác....?

Nhưng mà ngoài dự đoán lại nhìn thấy bên vai nàng lở mò có một vết sẹo... chính là một cái dấu răng...

Vết sẹo này hình như hần từng trông thấy cả trăm lần, chẳng phải chính là hần đã từng lưu lại trên cơ thể vậy nhỏ một cái dấu răng sao?

Hần ngay lập tức tiến tới, ba chiêu liền đem nàng áp chế lên giường lớn, đem kiếm của nàng nhanh chóng đoạt lấy ném qua một bên.

Bàn tay không nhanh không chậm đem mạng che mặt của nàng giật xuống.....

Bất quá trong thời khắc ấy từ bên cửa sổ một cái bóng lớn đập tung vách mà lao vào, Nạp Dương không có phòng bị mà bị trúng một nhát chém dài kéo từ lưng xuống.

Bóng đèn ném vào phòng một cái quả pháo khói, Nạp Dương ngay lập tức tầm mắt mịt mù.

Hắn biết hiện tại kẻ kia đã đem nữ nhân hung hăng kia giải cứu, từ trang phục liền biết là người cùng một phe....

Bất quá thân thể nam nhân như cũ sững sờ, máu từ sau lưng thấm đẫm một mảng nhưng dường như cũng không có thấy đau. Bàn tay vẫn đang tóm chặt tấm khăn đen.

Hắn dám thề, ba tích tắc kia hắn hoàn toàn tỉnh táo, hắn không có nhìn lầm...

Gương mặt ấy, đường nét mà hắn bao đêm mơ thấy, hoàn toàn không phải là giả....

Phùng Phùng, em còn sống?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Phùng Phùng bị Bành Họa Tử vác lên vai mà đi, thân thể nam nhân trắng kiện vác một cái nữ tử lại nhẹ nhàng tựa như xách con thỏ nhỏ.

Phùng Phùng cúi giận tức tối y nha gầm thét, đem hết công phu mèo cào của bản thân tấn công lên tấm lưng rắn chắc của hắn.

Đáng tiếc để tránh nàng không ngoan ai đó đã nhanh chóng đem tứ chi của nàng cột chặt cứng lại rồi.

Phùng Phùng trong thâm tâm cúi giận, nàng tức tối kêu lên những tiếng vô nghĩa những muốn nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm chặt chẽ của Bành Họa Tử.

Nàng không can tâm a!! Nàng thực không can tâm, chỉ ít nàng cũng muốn đánh với kẻ kia tới cùng!!

Họa Tử này cư nhiên xông ra phá hỏng việc tốt của nàng. Thực tức giận! Nhờ đâu tình thế đảo lộn, nàng sẽ đập cho tên vênh váo kia đến cha mẹ cũng không nhận ra!!

Bành Họa Tử thấy trẻ nhỏ trên người không ngoan liền cực kỳ không hài lòng, bàn tay lớn hướng móng nhỏ của nàng mà đánh xuống.

"A!" Phùng Phùng bị giật mình mà co rúm lại. Người này cư nhiên như vậy dám động chạm thân thể nàng!

"A Cầm em mau một chút yên vị, ta cúi giận liền đánh em!"

Nàng quả nhiên thân lừa ưa nặng, không đánh liền không chữa, hiện tại được giáo huấn liền nhanh chóng khôi phục bộ dạng ngoan ngoãn cùng mở to hai mắt làm nũng.

"Nàng quả thật bị Triệu phu nhân chiều tới sinh hư rồi, ta tuyệt đối với nàng không có động lòng, ngoan ngoãn đi"

Còn phải nói thêm Phùng Phùng sống trong đùm bọc cùng nghiêm khắc của Triệu gia không chỉ trở nên mập mạp khỏe mạnh, tính ngang bướng cũng được nuôi lớn lên không ít.

Còn nữa không biết nha đầu này học đâu ra thói làm nũng, ngày đêm trong doanh trại gây họa đuổi chó đánh mèo, thậm chí tới chim bồ câu đưa thư cũng đem ra bắt nó bỏ giết.

Bất quá mỗi khi người lớn đem roi muốn phạt liền nhanh chóng đem móng vuốt thu về, bộ dạng ôn nhu đáng thương cùng với hai mắt ầng ậc nước, nàng nói không được liền biểu cảm cực kỳ phong phú.

Gương mặt giống như đang trách cứ cả thiên hạ, nàng bây giờ chỉ là một đứa trẻ cần đáng thương, kẻ nào xuống tay với nàng không bằng cảm thú, nàng đau lòng là lệ tuông rơi, không chiếu cố nàng thì còn chiếu cố ai a!

Công phu biến giả thành thật của nàng xếp thứ hai thì không kẻ nào dám xếp thứ nhất.

Đây là còn chưa có nói qua việc nàng nữ giả nam trang đi khắp nơi giả làm công tử phong lưu tán tỉnh con gái nhà lành, mấy bận còn đập bàn thách nam nhân uống rượu, chuốc say người ta liền liền tay đem túi bạc cầm hộ, đem tiền mua hết bánh bao trong thành An, còn việc đem bánh bao đi đâu thì chỉ có đám ăn mày là rõ nhất....

Xuống tay với nàng thực không phải chuyện dễ đi.

Đừng tưởng những lúc nàng ngoan ngoãn một chỗ đem tầm mắt đưa về nơi xa là đang chiêm nghiệm cuộc đời, có trời biết được hiện tại nàng đang tính toán xem làm sao dứt lông đuôi ngựa của Tiểu Hoắc để xâu vòng hay đang muốn vật lông đuôi gà của thím Trương để chế cầu đá...

Triệu phu nhân có lúc thờ dài vì đánh không được mà để cũng chẳng xong, bà chỉ sợ con gái nhỏ hôm nào đó nổi hứng thú liền đi lên rừng bẫy hổ lột da chơi....

.....

Nạp Dương đem bông băng trong tráp thành thạo tự băng bó vết thương khá dài trên cổ mình.

Gương mặt hướng ra ngoài đêm đen, một câu phân phó.

"Điều tra xem nữ nhân hôm nay tới hành thích ta là ai"

Nói xong liền từ bên ngoài gọi nhân phu vào dọn dẹp phòng lớn. Trước con mắt kinh ngạc của hầu gia khi nhìn bãi chiến trường sứt mẻ tựa như vừa có bão tố tràn qua hẳn nhanh chóng bỏ ra ngoài.

Đúng là nàng rồi, vật nhỏ nhắn ngày đêm yêu thương, đích thị là nàng, bất quá sao ánh mắt nàng nhìn hẳn lại xa lạ tựa như chưa từng quen biết như vậy? Nàng hận hẳn đến vậy sao?

Ngần ấy năm nàng đều sống ở Triệu sơn sao? Hèn chi bao nhiêu tháng trời tìm kiếm tung tích nàng tuyệt nhiên không có nửa dấu vết.

Nhưng mà Nạp Dương ngồi bên hồ Tịnh Thủy đem chén trà thơm từng ngụm nhỏ nhấp nhĩ, nhớ tới xúc cảm mềm mại trên tay bắt giác khoe môi nở một nụ cười tà, hẳn cứ như vậy cả đêm ngồi yên không nhúc nhích, nghe ám vệ truyền tai nhau đoạn thông tin rằng, bảo chủ cả một đêm uống trà, ngót mười canh giờ không hết một bình trà nhỏ, bàn tay còn vân về cây trầm gỗ không nở buông ra, kinh khủng hơn nữa là ngài cả đêm cười giống một... tên ngốc, miệng còn lẩm bẩm tựa như bị ma nhập.

Nghe thông tin đúng là sáng hôm sau Nạp bảo chủ trúng phong hàn, lên cơn mê sảng, lúc ngự y tới khám bệnh vẫn thấy người cười mỉm, hơn nữa còn không biết đúng hay sai rằng Nạp bảo chủ còn vô lấy tay ngự y vuốt ve không rời làm lão phu trán chảy đầy mồ hôi sợ tới mức suýt quên thờ...

Thiên hạ lắc đầu ngán ngẫm, Nạp gia hiện tại càng ngày càng vô pháp, chuyện phi thực tế như vậy cũng đem ra nói láo được. Bất quá không ai biết rằng, lão ngự y sáng hôm ấy khám bệnh cho bảo chủ lúc trở về tựa như có lửa đốt sau mông đã vội vàng khăn gói đem vợ cùng năm người con gái lạng lẽ chuẩn em về quê mẹ đẻ....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chuyện nàng xuống núi tìm đánh Nạp bảo chủ chỉ có Triệu phu nhân cùng Bạch Họa Tử biết, vậy nên thanh danh bấy giờ không được còn mất nắm thóc cũng không có ai chế nhạo nàng...

Bất quá A Cẩm hàng ngày luôn làm ra vẻ ngoan ngoãn ôn nhu hiện tại đang điên cuồng tấn công cây cọc gỗ.

Nàng tựa như cáu tức không nói lên lời, trên trán lấm tấm mồ hôi, hai má đỏ hồng như ăn phải ớt, hàm răng trắng xừ xinh xinh gặt gao cắn lấy môi dưới. Thân thể điên cuồng xông lên phía trước, coi cọc gỗ đáng thương kia thành Nạp bảo chủ vô liêm sỉ hôm qua mà đánh đập.

Tên khốn này bóp ngực nàng này!

"Bóp!"

Tên khốn này dám đoạt tiểu hồng kiếm bảo bối của nàng này!

"Bóp!"

Tên khốn này si nhục Triệu sơn này!

"Bóp!"

Tên khốn này dám đè nàng ra giường này!

"Rắc!!!"

Dường như cốc gỗ dưới nắm đấm điên cuồng của nàng cũng trụ không lại nổi nữa, trước giây phút lâm trung còn vui vẻ rắc một tiếng, sau đó, không có sau đó nữa.

Nàng tức giận còn chưa hả xong mà dám gây rồi a!

Phùng Phùng cúi giận mà không nói lên lời, nắm đấm trên tay vẫn run run, hiện tại nàng thật sự cần chỗ phát tiết.

Vừa lúc ấy từ sau lưng nghe tiếng cười của một nam nhân, không nhìn cũng biết là Bạch Họa Từ, nàng nhanh chóng quay về phía sau, đáy mắt là mười phần lửa đỏ.

Con mèo nhỏ giả ngoan ngoãn thường ngày hiện tại lộ răng nanh cùng móng vuốt cực kỳ hung hăng xông tới bên trước mặt hắn.

Bãi sân tập bụi bay đầy trời, cỏ non đáng thương bị cày xéo không còn nhìn ra hình dạng, mà hai bóng dáng đẹp đẽ kia không ngừng quấn nhau.

Nói đúng ra không phải là hai người so đo quyền cước, chỉ đơn giản nữ tử áo đen điên cuồng tung chưởng đánh tới, nam nhân áo xanh cười mỉm né đi, tùy thời cơ mà phản đòn lại nàng, bất quá mỗi lần đều vô cùng dịu dàng, nếu không phải như vậy chắc A Cẩm đáng thương hiện tại thâm tím đầy người rồi.

"Được rồi A Cẩm ngốc! Em đánh không lại ta, còn đánh nữa liền kiệt sức đó"

Bạch Họa Từ miệng cười trêu chọc, thân thể vẫn không ngừng né tránh đòn xông tới của cái nắm đấm be bé kia.

Ai da! Trẻ nhỏ khó bảo mà!

Phùng Phùng tức giận, nàng thật mất mặt, quá mất mặt! Hai gò má nàng đỏ gay, trông không khác quả ớt chín sắp nổ là bao.

Nàng muốn đánh người!! Đánh chết thì thôi!!

Bất quá một canh giờ sau, trên đỉnh Thiên Hương có hai người ngồi ngắm trời đất.

Chỉ là nữ tử ngốc nghếch một tay cầm đuôi gà, miệng nhỏ điên cuồng cắn xé tựa như muốn đem hết giận dữ trút xuống cái đuôi đáng thương kia.

"A Cẩm ngốc, ăn chậm một chút, không ai tranh với em!"

Nàng cũng không có nghe lời, miệng nhỏ vẫn tham lam đem thịt nhồi vào, bất quá đuôi gà này rất lớn, dù nàng phòng mồm tròn mắt cố gắng nhai cắn cũng không thể nuốt trôi toàn bộ.

"Ta biết em không phục Nạp bảo chủ kia, nhưng em còn non nớt như vậy, thua hắn không có gì là lạ! Phát tiết cũng phát tiết rồi, ăn uống từ tốn tránh tổn hại bản thân"

Phùng Phùng lần này quả thật không tự chủ được nữa, đuôi gà trên tay cũng ném đi, một cái ô ô khóc òa như tiểu hài tử, lao đầu vào lòng Bạch Họa Từ không ngừng đau lòng.

Hắn thờ dãi xoa đầu nàng, nhìn xem có giống một tiểu thư không! Cứ nhiên dám ôm một nam nhân mà khóc lóc như vậy! Hắn đối với nàng chính là hết cách đi.

"Đồ ngốc này, mỡ gà toàn bộ cũng lau hết lên y phục ta rồi, lần sau không bắt gà cho em nữa....." từ dục

.....

Triệu đại nhân trên bàn gỗ yên vị đọc thư án, đối với mọi vật xung quanh là không quan tâm, bất quá cứ nhiên bên ngoài có cấp báo.

Kẻ này cũng chính là có vài phần khó hiểu.

"Triệu đại nhân, bên ngoài có một vị tự xưng là Nạp bảo chủ thành An muốn gặp mặt..."

Triệu đại nhân giống như không tin vào tai mình, bút lông cầm trên tay cũng theo đó dừng lại giữa không trung, ước chừng hết ba giây mới như cũ trở lại bình thường, ngay lập tức khôi phục bộ dạng điềm tĩnh vốn có thường ngày

"Mau mời vào"

Nam nhân trước mặt khí chất thanh nhã, bất quá nhìn qua cũng là ẩn chứa chút ít một vẻ ngạo mạn, dù sao đối với Triệu đại nhân cũng vô cùng đúng phép tắc, không biểu lộ cao ngạo, dường như còn có tôn kính.....

.....

Phùng Phùng trên đỉnh Thiên Hương một hồi khóc nháo, cuối cùng cũng chính là không chịu nổi mỗi một mà ngủ trong lòng Bạch Họa Từ, bộ dạng đáng

yêu này so với con mèo hoang không ngoan lúc chiều tựa như hai người khác nhau.

Bạch Họa Tử cười dịu dàng, đem sợi tóc trước trán nàng vén về sau tai, đứa nhỏ này thực hiểu thắng, qua từng ấy thời gian rồi vẫn một bụng ảm ức như vậy.

Hiện tại còn không chút quy củ lười biếng trong lòng nam nhân ngủ say.

Nàng đối với hắn tin tưởng như vậy sao? Nàng không sợ hắn nhân cơ hội mà giờ trò xấu sao?

Bạch Họa Tử khẽ khàng áp đôi môi ấm áp một cái phớt nhẹ như bông lên môi nàng.

Đứa ngọc này, tới bao giờ mới chịu lớn một chút, bao giờ nàng mới chịu ngoảnh mặt lại nhìn xem vẫn luôn có một người âm thầm lặng lẽ dõi theo nàng, quan tâm nàng, nguyện cả đời chăm sóc nàng...

Bờ môi hồng hồng của Phùng Phùng nhẹ chu lên, mếu máo, khóe mi vẫn vương nước mắt tủi thân.

Hắn mỉm cười dịu dàng vô cùng, tựa như trong lòng đang ôm lấy một bảo vật vô giá, đem thân thể mềm mại ấm áp của ai kia bế lên, đầu nàng trượt một cái rồi cố định trong lòng hắn, hai ba nhịp lại như cũ thờ ơ đều đều

"Ừ..."

Bàn tay cũng vô thức nắm lấy cổ áo hắn, Bạch Họa Tử nhìn nắm tay bé nhỏ nắm lấy cổ áo mình mà cảm giác như trong lòng một gổ nước ấm áp chảy ào ra tưới tắm cho bông hoa trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sáng hôm sau, trời vừa hừng nắng đã có người làm phiền A Cẩm nhỏ.

"Tiểu thư mau tỉnh dậy đi! Lão gia có việc tìm tiểu thư a!"

Phùng Phùng mắt nhắm mắt mở, nằm trên giường lười biếng, cơ hồ nửa cái cũng không muốn động dậy, đầu óc nhỏ chứa một đống loạn xạ bát nháo, lão gia là ai? Nàng không quen, nghĩ xong liền xoay người ngủ tiếp.

Ba giây sau liền giống như bị điện giật mà bật ngồi dậy. Triệu đại nhân gọi nàng?

Thực ra đối với Triệu đại nhân nàng cũng không có nhiều lắm tiếp xúc gần gũi, muốn nhận nàng làm con nuôi căn bản cũng chính là chủ ý Triệu phu nhân, Triệu đại nhân vốn dĩ chỉ là chiều vợ mà thôi.

Hiện tại đối với vị này nàng cũng chỉ có nhớ qua loa dáng hình lạnh nhạt, hình như đối với nàng cũng chưa bao giờ quan tâm, nói chính ra cũng giống kẻ xa lạ, cũng không trách được, hàng ngày công việc ngập đầu, đứa nhỏ như nàng làm sao để người chú ý?

Hôm nay Triệu phu nhân lên chùa dâng lễ liền không có ở Triệu gia, Triệu đại nhân lại có việc đòi nàng, chẳng lẽ có việc gì sao? Bất quá nàng thì có thể làm cái gì? Xuất ngày chỉ biết dong chơi phá phách chọc chọc đánh mèo, nàng hoàn toàn không có khả năng nhúng tay vào việc lớn.

Nhanh chóng đem bản thân ăn mặc sao cho giống một nữ nhân, dù sao nàng cũng không thích họa tiết rườm rà, tóc đơn giản vẫn lên để lộ phần có trắng mịn màng cũng không đem theo trang sức cầu kỳ chỉ duy nhất một chiếc trâm bạc mà Triệu phu nhân tặng cho, còn y phục nàng màu tím nhạt thướt tha.

Chỉ là nha hoàn này quả thực đáng ghét, không dung cư nhiên dè nàng ra trát lên mặt nàng một đồng thư béo nhều phần son gì đó làm nàng mặt muốn chết.

Bản thân ra mặt làm biểu cảm tức giận cũng khó chịu nhưng nàng ta cũng nửa cái không có chút quan tâm.

.....

Nàng đi tới trước, thân thể kiều nhỏ ngoan ngoãn vái lạy một lạy Triệu đại nhân.

"Con mau đứng dậy" Triệu đại nhân đơn giản một câu không lạnh cũng không nhạt.

Điện chính Triệu gia hôm nay cư nhiên như vậy nhiều người? Dù sao nàng cũng không quan tâm, chỉ là với mấy hòm gỗ màu son đẹp đẽ kia lại có chút tò mò, trông thật giống như đi lạy vợ vậy nha. Bất quá hôm nay Triệu gia có hôn sự? Của ai nhỉ, có sao nàng không biết?

Nàng có chút buồn chán ngược đời mắt nai ngẩng lên, bình thường vốn dĩ không thích lễ tiết quý lạ vô vị này, hôm nay cứ nhiên lại thực sự trải nghiệm quả thực không tránh được chán ghét.

Ngoài ý muốn lại trông thấy một bóng hình quen mắt...

Nạp bảo chủ thành An....!?

Nạp Dương dáng vẻ thanh nhã nhấp một ngụm trà nóng, bộ dạng cực kỳ hưởng thụ nhìn gương mặt thất sắc của ai kia. Lâu như vậy mới gặp lại nàng, quả thực không ngờ lại thay đổi tới như vậy.

Đúng là không nhìn ra một Phùng Phùng ba năm về trước còn chút nào lưu lại trên nàng.

Hôm nay ôn nhu như vậy, khí thế muốn giết hán hôm trước đâu mất sạch sẽ a? Vật nhỏ dễ dọa!

Hán ngay khi có thông tin về nàng trong lòng chính là cực kỳ khâm trọng, hưng phấn tới độ bất tri bất giác bẻ gãy bút lông cầm trên tay.....

Vật nhỏ, ta tìm thấy nàng rồi! Ván đường hồng lần nữa thoát khỏi ta! Nàng với ta chơi trốn tìm lâu như vậy, có phải nên phạt nàng không hả?

Bất quá tâm tư này của hán không chút nào bộc lộ ra bên ngoài, đơn giản vẫn là khôi phục một dáng vẻ điềm tĩnh ban đầu, bất quá khóe môi vẫn không tự chủ được mà cong lên cười.

Hán đối với Lục gia trong bảy đêm cắt bỏ mọi quan hệ, xưa nay vốn dĩ cũng chính là chưa bao giờ có sâu đậm ân tình, đều là Lục gia phụ thuộc cùng nhờ vả Nạp gia, nếu như không có ân tình năm xưa thì đường hồng hán để lợi lộc này chảy ra bên ngoài.

Hiện tại Nạp gia Triệu gia liên thông, mà hán đối với việc này không những hao tổn tiền bạc còn phí hoài không ít tâm cơ. Hán nguyên đem một phần tư binh mã tặng lại cho Triệu gia, một ngày trời bàn bạc liên kết, tất cả chung quy lại đều là lợi lộc vào tay Triệu gia duy nhất chỉ có một điều kiện, Phùng Phùng phải là của hán.

Triệu đại nhân trong lòng kinh ngạc, ông trải đời nhiều năm, vốn dĩ đây chính là lần đầu gặp một nam nhân nào si tình như vậy, cho dù Nạp Dương nửa câu cũng không hé lộ, nhưng mục đích chính đã quá rõ ràng, hán muốn đưa con gái nuôi này?

Cũng không biết nên nghĩ hán là si tình hay ngu đần nữa, chỉ vì một nữ nhân mà nguyện... thôi bỏ đi không phải chính bản thân mình năm xưa cũng chỉ vì một nữ nhân mà đắc tội với cả gia tộc đó hay sao?

Vụ làm ăn hồi như vậy Triệu gia đương nhiên không để vụt mất, cũng không muốn mang danh bán con, đem che mắt thiên hạ bằng một màn dầu hôn như vậy.

Thời gian gấp gáp hán không chuẩn bị cho nàng được một hôn sự đầy đủ, coi như nợ nàng đi, ai bảo nàng trốn kỹ như vậy làm hán bao tâm cơ tìm không thấy người, hôm nay quả là khâm trọng, hán nhanh chóng khoác lên nàng danh nghĩa Nạp phu nhân để xem nàng còn trốn được đi đâu.

Bất quá vẫn chính là cảnh tượng một nữ nhân nhỏ nhắn ôn nhu như nước trong giây phút bị cưỡng chế bắt ép lên kiệu hoa điên cuồng giãy dụa, nửa điểm không chút nào tự nguyện, đem toàn bộ đám người cưỡng ép kia đánh tới ngã bò lăn lết, bất quá cuối cùng vẫn bị một nam tử không tốn nhiều công sức đã thoải mái xách nàng ném vào kiệu hoa.

Trước đó còn cực kỳ dịu dàng đem dây thừng lớn chế trụ chặt hai nắm tay nhỏ hung hăng không an phận của nàng. Từ dục

Trong lúc trời không biết quý không hay đem đôi môi nàng gât gao mút lấy, thì thầm bên tai nàng.

"Nương tử~"

Lời này thành công khiến Phùng Phùng hóa đá tại chỗ, nương tử.... là gọi nàng sao?

Khoan đã?

Hôn sự này là của nàng sao....?

Sau cùng nhân kia nở một nụ cười đắc ý cùng đẹp đẽ, đem khăn tay nhét vào miệng nàng, hán không muốn nàng dùng răng cắn đứt dây thừng rồi bỏ trốn đâu!

Sau đó bản thân vô cùng tiêu soái một cái nhảy lên lưng ngựa, bộ dạng phóng khoáng tiến về Nạp gia.

Phùng Phùng chờ đợi..... mẫu thân, cứu con! Con còn không muốn gả.....!!! A!!!

-từ Sáng hôm sau, trời vừa hừng nắng đã có người làm phiền A Cẩm nhỏ.

"Tiểu thư mau tỉnh dậy đi! Lão gia có việc tìm tiểu thư a!"

Phùng Phùng mắt nhắm mắt mở, nằm trên giường lười biếng, cơ hồ nửa cái cũng không muốn động dậy, đầu óc nhỏ chứa một đống loạn xạ bát nháo, lão gia là ai? Nàng không quen, nghĩ xong liền xoay người ngủ tiếp.

Ba giây sau liền giống như bị điện giật mà bật ngồi dậy. Triệu đại nhân gọi nàng?

Thực ra đối với Triệu đại nhân nàng cũng không có nhiều lắm tiếp xúc gần gũi, muốn nhận nàng làm con nuôi căn bản cũng chính là chủ ý Triệu phu nhân, Triệu đại nhân vốn dĩ chỉ là chiều vợ mà thôi.

Hiện tại đối với vị này nàng cũng chỉ có nhớ qua loa dáng hình lạnh nhạt, hình như đối với nàng cũng chưa bao giờ quan tâm, nói chính ra cũng giống kẻ xa lạ, cũng không trách được, hàng ngày công việc ngập đầu, đũa nhỏ như nàng làm sao để người chú ý?

Hôm nay Triệu phu nhân lên chùa dâng lễ liền không có ở Triệu gia, Triệu đại nhân lại có việc đòi nàng, chẳng lẽ có việc gì sao? Bất quá nàng thì có thể làm cái gì? Xuất ngày chỉ biết dong chơi phá phách chọc chó đánh mèo, nàng hoàn toàn không có khả năng nhúng tay vào việc lớn.

Nhanh chóng đem bản thân ăn mặc sao cho giống một nữ nhân, dù sao nàng cũng không thích họa tiết rườm rà, tóc đơn giản vấn lên để lộ phần cổ trắng mịn màng cũng không đem theo trang sức cầu kỳ chỉ duy nhất một chiếc trâm bạc mà Triệu phu nhân tặng cho, còn y phục nàng màu tím nhạt thướt tha.

Chỉ là nha hoàn này quả thực đáng ghét, không dung cư nhiên đề nàng ra trát lên mặt nàng một đống thư báo nhào phần son gì đó làm nàng mặt muốn chết.

Bản thân ra mặt làm biểu cảm tức giận cùng khó chịu nhưng nàng ta cũng nửa cái không có chút quan tâm.

.....

Nàng đi tới trước, thân thể kiều nhỏ ngoan ngoãn cúi lạy một lạy Triệu đại nhân.

"Con mau đứng dậy" Triệu đại nhân đơn giản một câu không lạnh cũng không nhạt.

Điện chính Triệu gia hôm nay cư nhiên như vậy nhiều người? Dù sao nàng cũng không quan tâm, chỉ là với mấy hòm gỗ màu son đẹp đẽ kia lại có chút tò mò, trông thật giống như đi lấy vợ vậy nha. Bất quá hôm nay Triệu gia có hôn sự? Của ai nhi, có sao nàng không biết?

Nàng có chút buồn chán ngược đời mắt nai ngẩng lên, bình thường vốn dĩ không thích lễ tiết quý lạy vô vị này, hôm nay cư nhiên lại thực sự trải nghiệm quả thực không tránh được chán ghét.

Ngoài ý muốn lại trông thấy một bóng hình quen mắt...

Nạp bảo chủ thành An....!?

Nạp Dương dáng vẻ thanh nhã nhấp một ngụm trà nóng, bộ dạng cực kỳ hưởng thụ nhìn gương mặt thất sắc của ai kia. Lâu như vậy mới gặp lại nàng, quả thực không ngờ lại thay đổi tới như vậy.

Đúng là không nhìn ra một Phùng Phùng ba năm về trước còn chút nào lưu lại trên nàng.

Hôm nay ôn nhu như vậy, khí thế muốn giết hấn hôm trước đâu mất sạch sẽ a? Vật nhỏ dễ dọa!

Hắn ngay khi có thông tin về nàng trong lòng chính là cực kỳ khâm trọng, hưng phấn tới độ bất tri bất giác bẻ gãy bút lông cầm trên tay.....

Vật nhỏ, ta tìm thấy nàng rồi! Ván đừng hồng lần nữa thoát khỏi ta! Nàng với ta chơi trốn tìm lâu như vậy, có phải nên phạt nàng không hả?

Bất quá tâm tư này của hắn không chút nào bộc lộ ra bên ngoài, đơn giản vẫn là khôi phục một dáng vẻ điềm tĩnh ban đầu, bất quá khóe môi vẫn không tự chủ được mà cong lên cười.

Hắn đối với Lục gia trong bảy đêm cắt bỏ mọi quan hệ, xưa nay vốn dĩ cũng chính là chưa bao giờ có sâu đậm ân tình, đều là Lục gia phụ thuộc cùng nhờ vả Nạp gia, nếu như không có ân tình năm xưa thì đừng hồng hắn để lợi lộc này chảy ra bên ngoài.

Hiện tại Nạp gia Triệu gia liên thông, mà hắn đối với việc này không những hao tổn tiền bạc còn phí hoài không ít tâm cơ. Hắn nguyện đem một phần tư binh mã tặng lại cho Triệu gia, một ngày trời bàn bạc liên kết, tất cả chung quy lại đều là lợi lộc vào tay Triệu gia duy nhất chỉ có một điều kiện, Phùng Phùng phải là của hắn.

Triệu đại nhân trong lòng kinh ngạc, ông trải đời nhiều năm, vốn dĩ đây chính là lần đầu gặp một nam nhân nào si tình như vậy, cho dù Nạp Dương nửa câu cũng không hé lộ, nhưng mục đích chính đã quá rõ ràng, hắn muốn đưa con gái nuôi này?

Cũng không biết nên nghĩ hắn là si tình hay ngu đần nữa, chỉ vì một nữ nhân mà nguyện... thôi bỏ đi không phải chính bản thân mình năm xưa cũng chỉ vì một nữ nhân mà đắc tội với cả gia tộc đó hay sao?

Vụ làm ăn hời như vậy Triệu gia đương nhiên không để vụt mất, cũng không muốn mang danh bán con, đem che mắt thiên hạ bằng một màn dầu hỏa hôn như vậy.

Thời gian gấp gáp hẳn không chuẩn bị cho nàng được một hôn sự đầy đủ, coi như nợ nàng đi, ai bảo nàng trốn kỹ như vậy làm hẳn bao tâm cơ tìm không thấy người, hôm nay quả là khăn trương, hẳn nhanh chóng khoác lên nàng danh nghĩa Nạp phu nhân để xem nàng còn trốn được đi đâu.

Bắt quả vẫn chính là cảnh tượng một nữ nhân nhỏ nhắn ôn nhu như nước trong giây phút bị cưỡng chế bắt ép lên kiệu hoa điên cuồng giãy dụa, nửa điểm không chút nào tự nguyện, đem toàn bộ đám người cưỡng ép kia đánh tới ngã bò lăn lết, bắt quả cuối cùng vẫn bị một nam tử không tốn nhiều công sức đã thoải mái xách nàng ném vào kiệu hoa.

Trước đó còn cực kỳ dịu dàng đem dây thừng lớn chế trụ chặt hai nắm tay nhỏ hung hăng không an phận của nàng. Từ dục

Trong lúc trời không biết quý không hay đem đôi môi nàng gât gao mút lấy, thì thầm bên tai nàng.

"Nương tử~"

Lời này thành công khiến Phùng Phùng hóa đá tại chỗ, nương tử.... là gọi nàng sao?

Khoan đã?

Hôn sự này là của nàng sao....?

Sau cùng nhân kia nở một nụ cười đắc ý cùng đẹp đẽ, đem khăn tay nhét vào miệng nàng, hẳn không muốn nàng dùng răng cắn đứt dây thừng rồi bỏ trốn đâu!

Sau đó bản thân vô cùng tiêu soái một cái nhảy lên lưng ngựa, bộ dạng phóng khoáng tiến về Nạp gia.

Phùng Phùng đỡ dẫn.... mẫu thân, cứu con! Con còn không muốn gả.....!!! A!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Trong căn phòng quen thuộc có một cái nữ nhân bị trói cứng thành một cục thịt nhỏ. Miệng hiện tại đã được lấy ra chiếc khăn tay.

Nhưng mà không ngoài dự đoán của ai kia hàm răng nhỏ nhắn của nàng hiện tại hết sức lực gặm gặm dây thừng.

Thân thể mũm mĩm bị ném nằm sấp ra giường, mông nhỏ cũng theo đó cong lên quả thực kích thích thị giác.

Nàng tức tới xi khói rồi, kẻ khốn nạn kia cái quái gì mà lấy vợ chứ! Nương tử cái quái gì chứ! Rõ ràng đơn thuần bắt ép "con gái nhà lành", chính là hành động cưỡng bức vô liêm sỉ.

Nàng không phục! Vô cùng không phục! Hôn lễ của người ta phải thế nào long trọng, còn nàng thì giống như cục thịt mắc răng bị người ta không chút thương hoa tiếc ngọc mà ném ở đây a!!!

Mẹ nó chứ đám người cắt chó kia còn vui vẻ cùng nhau uống rượu, Triệu mẫu thân cứu con a! Bao giờ người mới xuất hiện a!

Con gái bị người ta cưỡng ép mặc y phục đỏ, con bị bắt buộc làm mấy nghi thức rườm rà gì đó mà người hiện tại ở đâu nha!

"Kết"

Nàng mừng phát khóc, có ai tới a, có phải mẫu thân người tới cứu con a, con chơi chưa đủ con còn chưa cho tiểu Thiên Thiên ăn thử gián mà...

Chỉ là đứa ngốc này ngây thơ quá rồi, ngay sau đó có một bàn tay lớn chế trụ mông nhỏ của nàng tùy tiện nắn bóp.

"A!" Phùng Phùng hoảng loạn thét lên, cái địa phận kia không được tùy tiện sờ vào mà.

Nàng xúc cảm bên tai nhột nhột cùng ướt át, Nạp Dương dịu dàng hướng tai nàng thổi khí cùng cắn mút, lần này Phùng Phùng chân chính sợ hãi rồi, hai con mắt nai ăng ạc nước, muốn làm gì nàng...?

Hắn uống rượu sao, uống rượu rồi sẽ làm loạn sao, ách nàng ngày trước có lên Triệu mẫu thân xem trộm sách cấm, còn có mấy hình ảnh cái gì đó giao hợp, vốn dĩ mặt đỏ tía tai quả thực không ngờ chính bản thân lên thót lại như vậy sợ hãi.

Nàng vùng vẫy muốn đạp hẳn tránh khỏi người, cư nhiên hết sức vô tình chà sát vào nơi không nên chà của hắn.

Nạp Dương hẳn hôm nay uống khá nhiều rượu, nhưng mà căn bản cũng chưa có say, hương thủ mềm mại trong lòng bắt lực giãy đạp liền mười phần thích thú.

Nàng mát trí nhớ? Rất tốt, trước mặt cười nàng về làm Nạp phu nhân chính thức sau này nàng không chạy đi đâu được nữa, đợi nàng nhớ lại mọi chuyện sẽ tùy cơ cùng nàng một chỗ giải thích.

Có trời mới biết giây phút nhìn thấy nàng hẳn đã phải thế nào kìm nén áp chế dục vọng, nam nhân mãnh liệt như hắn bị rục rích cứng sắp phát hồng rồi!

Bất quá phải kiên nhẫn! Phải kiên trì! Bẫy giăng ra có công phu thì vật nhỏ sa vào liền chỉ còn nước rơi vào tay hắn! Khả khả.

"Nương tử~ động phòng a~" hẳn từ đằng sau gắt gao ôm lấy nàng, cái lưỡi không đứng đắn chu du cắn nuốt trên căn cổ non mịn, bất cứ nơi nào hắn cắn quá đều in lại một cái dấu đỏ thắm.

"A!" Cảm xúc lạ lẫm làm cho Phùng Phùng thực sự rối loạn, nàng thực sự cảm thấy rất không ổn, nàng không muốn cùng người này dính dáng a, nàng sợ hãi... Ông già thối kia dám bán nàng đi, sau này ông ta thế nào ăn nói với mẹ nàng a! Nhất định Triệu phu nhân sẽ giận đối cùng chán ghét đi, hừ hừ chí ít cũng vớt vát lại chút vui sướng, kẻ xấu sẽ có kết cục không tốt. Từ dục

Nhưng mà hiện tại thứ nước sôi lửa bỏng trước mắt này là phải làm sao đối phó với Nạp bảo chủ vô liêm sỉ này, hẳn cười nàng về rất không có tốt đẹp, chắc chắn vì còn hận nàng lần trước cửa cổ hắn! Hừ tên nhỏ mọn này.

Có phải hay không muốn bắt nàng về để dày vò trả thù chơi?

Trên giường lớn, một nữ tử bé bỏng nằm sấp, bàn tay bị trói chặt cứng giờ ra trước mặt, mà sau lưng thân thể nam nhân trắng kiêu vô cùng dịu dàng hướng thân thể nàng mà âu yếm.

"Vật nhỏ, bây giờ ta coi trời cho nàng, vậy nên ngoan ngoãn một chút phải nghe lời ta đó"

Phùng Phùng giờ công phu đệ nhất làm nũng, đôi con mắt ướt át hướng hắn mà nheo khê gật đầu ngoan ngoãn tiếp nhận, được, sẽ ngoan, sẽ ngoan, chỉ cần coi cái của nợ này ra cho nàng...

Hắn kéo nàng ngồi dậy, nàng ngồi thọt lỏm trong lòng nam nhân, hắn đem cảm hương hõm vai mềm mềm của nàng mà đặt xuống, tay từ đằng sau luồn qua nách dịu dàng đem dây thừng từng chút mà tháo bỏ.

Phùng Phùng được tự do nhất thời kích động, trong nháy mắt hướng người đằng sau tung đòn.

Trong khoảnh khắc thấy đầy mắt hắn hiện lên sùng nịnh hoàn toàn nửa điểm không bắt ngờ về phản ứng của nàng.

Vật nhỏ hư này hẳn còn không hiểu rõ, trước đây nàng chưa bao giờ nhu thuận, bất quá không thể chống cự đều tự giác mà co ro lại, hiện giờ có chút công phu mèo cào đã vội hướng hắn chống cự hay sao?

Hắn tìm nàng bao nhiêu lâu đều bất vô âm tín, chỉ không ngờ nàng lại si độn tìm hắn gây chiến, ừ, trời giúp ta... khả khả....

Hắn giống như giả bị trúng một đòn của nàng ngã bật ngựa ra đằng sau, đương nhiên nha đầu đắc chí càng hưng hăng tiến tới muốn đánh hắn, chỉ là không ngờ nhanh như tia chớp Nạp Dương đem nắm đầm nho nhỏ của nữ tử gốc này kéo vào lòng.

Hai thân thể cùng một lúc ngã ra giường, phần ngực mềm mại của nàng đập mạnh lên thân thể rắn chắc của Nạp Dương.

Nàng đau tới nhăn mặt, ngược lại người kia thỏa mãn ra mặt.

"Nương tử~ nàng không đứng đắn, nàng xâm sở ta sao? Có phải vì ta rất đẹp trai liền kìm lòng không động?"

Phùng Phùng cuồng nộ cực điểm, nam nhân thối này không những mặt dày vô sỉ còn mắc chứng tự bế?

Hai tay bị hắn chế ngự, chân nhỏ cũng bị một chân hắn mạnh mẽ khóa luôn rồi.

Đem răng nanh tức giận một ngậm mạnh mẽ cắn mạnh lên ngực hắn.

"A~ nương tử! Phương thức yêu đương mới hay sao, nàng đánh dấu lên người ta rồi, nàng phải chịu trách nhiệm đó"

Gương mặt đẹp trai kia cười cợt không có nửa điểm đứng đắn, nam nhân hai mấy tuổi như trẻ con đem đầu dụi vào ngực sữa mềm mại của ai kia. Từ dục

Nghĩ ngợi một chút liền đưa tay đơn giản nhấn vào một huyệt trên người nàng, Phùng Phùng ngay lập tức cảm giác thân thể mềm nhũn.

"A" người nàng ngay lập tức mềm rũ rệu rã vào trong ngực hắn.

"Nương tử~ đừng trách ta, ta rất sợ nàng xâm sở ta, mặc dù ta nguyện ý nhưng mà bất quá nàng cần chết phu quân của nàng thì sẽ phải làm nữ nhân không chồng không con cô độc cả đời đó!"

"Ách~ nương tử à, nhìn ta như vậy ta sẽ hiểu lắm nàng đối với ta yêu thương mãnh liệt tới hóa giận đó!"

"Nha ngoan, đừng tức giận, quần áo của nàng xốc xếch như vậy có phải hay không cũng nên dứt khoát cởi ra nhì!"

"Vật nhỏ của ta thật xinh đẹp! Mềm mại quá a! Chẳng bù cho ta! Thân thể nơi nào cũng rất "cứng!"

-từ đục-

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nạp Dương bế Phùng Phùng trên tay, thân thể nàng mềm mại như bông. Bất quá đôi mắt nai hiện tại phóng ra nguồn điện đủ chết người đi. Toàn bộ cơ thể như đi mượn duy chỉ có cái đầu nho nhỏ là còn sức lực đứng đưa.

“Nương tử~ tấm uyên ương nhé!”

Trong lòng Phùng Phùng kêu gào phi nhỏ, cái con mẹ nó chứ đây rõ ràng không có hỏi qua nàng đồng ý hay không, hấn từ đầu tới cuối tự biên tự diễn, bản thân cũng nhảy vào làm một diễn viên, hơn nữa còn con mẹ nó đóng đạ.

Chính là đào sẵn hố lớn cho con thỏ ngu si là nàng nhảy vào đi...

Đầu nhỏ cất lực lắc lắc, không muốn, không muốn, đại ca à ta thật sự không muốn, nàng thiếu điều đập đầu hướng hấn mà lạy.

“A~ chẳng phải nữ nhân nói không là có, nói có cũng là có hay sao, nàng đừng ngượng. Aida đỏ mặt rồi sao.... thật đáng yêu”

Nàng còn không ngờ ngay nơi đây cư nhiên lại có sẵn một bồn nước tắm lớn như vậy, nước nóng ấm từ đầu sư tử ào ạt phun ra, trên mặt nước đều là hoa hồng đỏ thắm. Diện tích rất rộng, kẻ có tiền thật xa xỉ..

Hương thơm bốc lên quần quít, nam nhân sớm đã thoát ra áo ngoài, chỉ mặc độc một chiếc quần, chỉ ít cũng tốt hơn đũa ngọc trong lòng, thân thể bị lột sạch sẽ, tới cả tiết khố cũng không còn.

Nạp Dương như cũ ôm ngọc tử trong lòng, nhẹ nhàng đi từng bậc thang xuống ngâm bản thân cùng cục thịt mềm vào trong nước ấm áp.

Ách! Thật khoan khoái mà....

Đầu nhỏ dựa vào trong lòng ngực hấn, thân thể vì xấu hổ hiện lên từng đợt hồng phấn mê người, mà ngũ tiêm trắng muốt nộn nộn sờ rất thích tay.

Nạp Dương giống như trẻ nhỏ phát hiện ra đồ chơi mới cực kỳ chuyên tâm nghiên cứu hai con thỏ con nمیم nمیم trước mặt.

Gương mặt thích thú, bất quá nửa môi ghéch lên tạo thành một cái nụ cười hoàn mỹ vô liêm sỉ.

“Phùng Phùng, nàng không ngoan, nàng quyến rũ ta a~ đừng trách ta tại sao dày vò nàng~ đều tại nàng”

Phùng Phùng sớm khóc không ra nước mắt, đại ca a, ta với người lần đầu gặp mặt tuy không có nhiều lắm thiện chí nhưng mà cũng chưa tới mức khiến hấn thù hận nàng tới độ này đi, con lạy phật tổ như lai làm ơn xuống trần độ thế thay ngọc hoàng hành đạo đập chết tên điên này a!

Trẻ nhỏ nằm trong lòng hấn đầy mắt rung rung hướng hấn đau lòng, a... nàng hứa sẽ ngoan mà làm ơn giải huyệt cho nàng.

“Ngốc nương tử muốn bồn bảo chủ ta giải huyệt cho nàng hay sao?”

Diên cuồng gật đầu.

“Được, chỉ cần nàng hôn ta một cái, nghe rõ là hôn môi, hôn môi nghe chưa, là môi nàng hôn môi ta, ừm còn phải dùng lưỡi đó, hôn không ta liền mặc kệ nàng”

Nàng biểu cảm đình trệ, cái gì nữa, còn hôn? Nàng a... không biết hôn mà!?

Mau trả lời xem muốn hôn ta hay không? Cho nàng ba giây quyết định.

“Một”

Con bà nó hôn cái quái gì gì chứ nàng thà hôn Tiểu Thiên Thiên còn hơn hôn tên khốn nạn này.

“Hai”

Nhưng mà bây giờ không hôn hần thì không có biện pháp chạy thoát, hiện tại hần giải huyết cho nàng ít nhất cũng có thể có cơ hội chuyển bại thành thắng, biết đâu đấy nàng tìm được đầu hần khiến cho hần tắc thở một hồi, sau đó nàng nhanh chóng bỏ trốn?

“Ba”

Đứa nhỏ gần đầu như giả tòi, hôn thì hôn có cái gì mà không làm được, nàng cũng không phải chưa thấy qua nam nữ hôn nhau, lần trước nàng còn sau cánh cửa nhìn trộm A La cùng Tiểu Điện hôn nhau trộm rồi a, bắt quả thật là mất vệ sinh, còn trao đổi nước bọt nữa á.....

Nạp Dương mỉm cười hài lòng, xóc nách nàng tới trước mặt hần, đầu nhỏ cố gắng rướn cao, bắt quả đột nhiên Nạp Dương kia xẩu xa vuron đầu lưỡi ướt át liếm lên cái mũi đỏ hồng của nàng.

A!!!!

Hần còn thích cái trò hôn mũi nữa sao, tên khốn biến thái này!

“Được rồi mau chủ động tiến tới hôn môi ta” kinh nghiệm xương máu ngày xưa hần nhất quyết tất cả rõ ràng nói ra tránh cho ai đó lại đi thom má.

Phùng Phùng hít một hơi thật sâu cuối cùng lấy hết can đảm nhô đầu về phía trước đem miệng nhỏ cố gắng ngậm lấy làn môi ai kia.

Đứa nhỏ ngốc này, kêu nàng hôn môi chứ đâu có kêu nàng lấy miệng nuốt môi hần vào bụng..

Hần hơi hé môi khuyến khích nàng xâm nhập, đầu lưỡi thom tho cùng nàng tìm được đường vào liền nhanh nhẹn xâm nhập, bắt quả sau đó không biết làm gì tiếp theo, phát ngốc để yên lưỡi miệng trong miệng hần.

Nàng cực kỳ bối rối, hần không chỉ dạy nàng hơn nữa còn không phối hợp chút nào, nàng làm thế nào mới đúng đây...?

Nạp Dương cảm thụ miếng thịt thom tho kia trong miệng mình nhưng nửa điểm cũng không thấy động đậy, sốt ruột liền nôn nóng tự chính mình tiến tới đem môi nàng giống như kẹo ngọt đơn thuần giống mảnh thú hung hần nhai cắn.

Hần cùng nàng hung hăng dây dưa không dứt, tới lúc thấy thiên hạ trong lòng thiếu đường khí tới đỏ hồng mặt mới hả hê buông tha.

Nạp Dương sùng nịnh hướng thân thể nàng mọi chỗ đều sờ sờ nắn nắn, cảm giác nồn nộn trong tay khiến nam nhân sung sướng, đương nhiên ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Được rồi ta giải huyết cho nàng, ngoan~”

Phùng Phùng cảm thấy thân thể dường như bắt đầu cử động lại được nhưng mà tại sao tay chân... yếu ớt như vậy, nàng thể nào cử động dây dưa cũng không thoát khỏi kim kẹp của Nạp Dương.

“Hừ, nàng hôn ta ngốc như vậy, đương nhiên ta không giải phóng hết năng lượng trên thân thể nàng rồi, đều là ta phải hôn nàng đó, ta làm ăn chính là luôn có trước có sau nha~”

Phùng Phùng tức giận tới méo mó, nắm đấm vô lực hướng ngực hần yếu ớt đánh xuống bị Nạp vô lại kia nhanh chóng bắt lấy.

Hần cũng là sợ nàng chạy trốn thôi!

Bé Phùng Phùng suy yếu trong lòng hướng lên giường ngủ.

Hần đặt một vò rượu lớn tới giữa hai người.

“Nương tử~ uống rượu giao bôi nào! Thiết nghĩ ta cùng nàng đều thích uống rượu, một chén có lẽ không đủ, hay uống hết một vò này xem sao”

Phùng Phùng trong lòng khinh bỉ, thì uống rượu với nàng sao? Đúng là ngu ngốc, cô nương đây từ lượng rất cao, loại công tử như hần nghĩ sao có thể vượt mặt nàng.

Bắt quả nửa canh giờ sau trong phòng hoa chúc có một con sâu nhỏ mồm mồm, cả người nặng nề hoàn toàn lỏa thể, mà mặt thì đỏ phừng phừng như ớt.

Thân thể yếu đuối hiện tại cố hết sức hướng nam nhân trước mặt điên cuồng hôn hít.

Ai da.... hắc hắc.... hần nói nàng không biết hôn a..... hừ.... để bà đây thể hiện bản lĩnh nữ hán tử cho hần xem....

Vậy nên trong phòng, một lớn một bé quần lấy nhau, đương nhiên Nạp bảo chủ vô liêm sỉ rất nhân nhả thưởng thức con sâu rượu trong lòng cố gắng hôn mình.

.... đêm còn dài, từ từ trêu chọc nàng a khả khả.....

Phùng Phùng hôn một lúc bắt đầu cảm thấy chán rồi, nàng hừ một cái bỏ loạn trên giường, nàng muốn uống rượu nha, thân thể trắng trẻo mập mạp ôm lấy vì rượu không, nàng ra sức tìm cớ nhiên nửa giọt cũng chẳng còn.

Aida.....rượu ngon như vậy đã hết rồi sao.....Nạp bảo chủ này thật keo kiệt.....giao bồi quái quỷ gì... ợ.... có mỗi một vò a....

“Muốn rượu sao? Ở đây còn rượu a~”

Còn rượu sao...?

Cái miệng nhỏ ngúng nguẩy bỏ tới, nàng muốn rượu nha. Đầu óc mụ mị thấy nam nhân kia kéo đầu nàng áp vào ngực hần.

“Mau liếm thử xem, một chút liền có rượu chảy ra cho nàng uống~”

Phùng Phùng nửa tin nửa ngờ nhưng rốt cục đầu nhỏ cũng hướng ngực hần đánh bạo liếm láp, thân thể Nạp Dương bị hun tới cứng rắn.

Đưa mắt nhìn tiểu thiên hạ ôm lấy eo mình còn ra sức mút ngực hần, để lại mấy dấu hôn xinh đẹp, a còn có vết cắn cũ của nàng kia, thân thể hần nơi nào đang cứng lại càng cứng.....

Phùng Phùng liếm qua liếm lại một hồi liền cảm thấy vô vị, nào đâu có rượu, tên biến thái này lại lừa nàng.

Miệng nhỏ tức giận lắm nhảm nói toàn những từ như y nha quái quỷ, hần cắn bản dịch không hiểu nghe không ra....

Cư nhiên có cảm giác có thứ cứng rắn động vào tay mình liền tò mò ngo ngáy nhìn xuống, qua một lớp vải liền cảm nhận được thứ gì rõ ràng nhô cao.

Nàng là đứa trẻ ham học hỏi nha, theo lời Nạp Dương liền rất phối hợp đem quần của hần cởi ra.

Ủ... thứ này vừa to lại cứng, ừm trông thật đáng sợ mà....

Nàng toan tính bỏ đi, người ta hơi một đương nhiên buồn ngủ rồi, cái to lớn như vậy chắc chơi không vui rồi.

Ngoài ý muốn, mồm mồm vừa quay đi liền bị một cái lực đạo kéo trở lại đè ra giường, hôn ngẫu nhiên.

Bàn tay kia như rắn rết hướng trong cặp quần nàng lần mò, rất tốt đã hơi ướt rồi.

Lại cái nữa tìm hai hạt đậu nhỏ trước ngực nàng đây đưa trêu đùa, đem nước bọt tưới tắm hai cái bánh bao tròn trịa.

“Ừm.... ừ.... ừ.....”

Phùng Phùng có chút không vừa í, ăn nàng ngon như vậy sao, chơi kiểu này thực làm nàng khó chịu, bàn tay nhỏ nhấn đẩy đầu của hần ra, đừng làm rộn nàng mà, người nàng rất nóng, rất muốn... ừ... thật lạ... bên dưới tại sao lại khó chịu như vậy.....

Nạp Dương thấy bảo bối trong lòng hai chân gắt gao ma sát khó chịu vô cùng, còn kẹp ngón tay hần chặt như vậy. Gương mặt mê mị cùng bút rút, tay khăn trương tóm lấy ga trải giường.

“Bảo bối muốn cùng ta không!”

“Ừ..... “ muốn cái gì, nàng khó chịu sắp chết rồi....

Nạp Dương đắc ý nhìn ngón tay mình ướt đầm chất lỏng trong xuốt xinh đẹp.

Đem bàn tay nàng vòng qua cổ mình.

“Ôm chặt ta...”

Thân thể cường tráng đơn giản đem mình rướn lên một cái....

“A.... “

Căn phòng đang tràn ngập tiếng thờ đốc hoan ái hiện tại một giọng nữ nhân thét lên đau đớn.

Đau giống như kim châm đâm loạn vào não bộ nàng, Nạp Dương trán cũng chảy xuống mồ hôi... vật nhỏ quý giá của hần... Tại sao hiện tại còn khít khao còn hơn xử nữ vậy.

Nàng đau đớn thét lên theo mỗi lần Nạp Dương tiến vào, cơn đau dội thẳng vào não bộ nàng.

Không chơi nữa không chơi nữa, đau lắm, nàng không chơi nữa, tha nàng đi mà... a.....

Cảm nhận nữ nhân bên dưới đau tới òa khóc hấn liền đem bản thân cố gắng thu hồi lại lực đạo, mỗi một lần tiến vào dịu dàng, tiếng thét thất thanh rốt cục cũng thành tiếng rên rỉ nhỏ, có đôi lúc nấc lên một tiếng, nhưng mà dường như nàng cùng với hấn đã hòa vào một nhịp, có lúc còn có theo hấn nhịp nhàng, bàn tay lớn sau lưng nàng khấn trương bao bọc, mà tay bé của nàng vòng qua cổ hấn gắt gao ôm lấy, tựa như bầu vú khúc gỗ cứu mạng.

Cũng không biết qua bao nhiêu lần đâm xuống, không biết qua bao nhiêu lần hấn đem tinh hoa bắn vào cơ thể nàng, rốt cục hấn cũng chịu buông tha thân thể mềm mại trong lòng.

Nàng mềm oặt xụi lơ mặc cho con sói già sung sướng ôm chặt lấy.

Hấn dụi đầu vào ngực nàng, thơm mát.

“Nương tử~ mặc dù ta chưa thỏa mãn nhưng mà bốn bảo chủ đây rất có lòng thương hoa tiếc ngọc, hạ cố tha cho nàng lần này, ngủ dậy chúng ta tiếp tục nha~”

.....

- tử dục-

Hơ 2k chữ chắc là cũng đáng cho ta hơn 1 trăm votes nhỉ...? ="

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Sáng sớm tinh mơ chim kêu líu ríu, Phùng Phùng vẫn lười biếng nằm cuộn tròn người trong chăn ngủ ngon lành.

Cư nhiên thấy xúc cảm nhồn nhột bên tai, nàng cau mày khó chịu đưa tay lên tát một miếng vào không trung.

Con muỗi khốn nạn cũng đòi trêu chọc lão nương.

"Bốp"

Nàng xoay người tiếp tục ngủ, mặc kệ ai đó mất ngủ tới sắp lòi con ngươi nhìn cái mông tròn trịa ngúng nguẩy quay đi.

Hấn cực kỳ gian tà đưa tay bóp một cái thật mạnh lên mông mềm mại của Phùng Phùng.

"A!"

Bị đau bất ngờ liền trong tích tắc tỉnh ngủ, nàng bực tức hướng Nạp Dương mà đánh đấm, bắt quá giờ tay dơ chân đều nặng như chì, vừa khê động hông một cái hạ thể liền truyền lên một cơn đau nhói, thân thể xụi lơ ngã vào lòng hấn.

Vô liêm sỉ, khốn nạn, bại hoại... Hành hạ lão nương cả đêm hôm qua mới ngủ được một chút liền không có lương tâm bóp mông lão nương!

Nàng mở miệng chửi người, bắt quá lời nàng phun ra thành một đồng i a i a, Nạp Dương hoàn toàn không hiểu cũng không muốn hiểu.

"Vật nhỏ sinh khí, chơi cả đêm hôm qua xem ra vẫn còn rất nhiều sức lực nha, có phải hay không muốn chơi tiếp. Bốn bảo chủ ta đây nguyện cho nàng chà....."

Còn chưa nói xong miệng đã bị Phùng Phùng đem tay che đi, con mẹ nó lão nương đây tuy đồn mạt nhưng còn chưa đồn mạt tới độ nghe mấy lời không sạch sẽ nhà ngươi.

Hấn đem nương tử ôm chôn sâu vào trong lòng.

"Còn đau không?"

Bàn tay vừa thô vừa lớn ngược lại hết sức dịu dàng hướng phía bụng dưới mềm mại của Phùng Phùng mà xoa nhẹ.

"Ừ....."

Lực đạo xoa bóp nhẹ nhàng như vậy ngược lại khiến cho nàng hết sức hường thụ, thân thể trắng trẻo mập mạp nằm trĩu độn trong lòng nam nhân tựa như con mèo nhỏ được chủ nhân thuận lòng, chính là vô cùng thích thú.

Qua một đoạn thời gian hần liền nghe nữ tử bé cưng trong lòng thở đều, Nạp Dương khẽ lắc đầu, gương mặt cũng là bộ dạng cung chiêu hết mực, khẽ khàng bế nàng lên hướng tới bồn nước nóng lớn.

Nhẹ nhàng tắm rửa cho nàng giống như chăm sóc trẻ sơ sinh, mỗi một động tác đều vô cùng cẩn thận dường như sợ nàng bị tổn thương, tuy rằng trên cổ cùng trên ngực người ta sớm bị hần chôn cheo xanh tím rồi.

Phùng Phùng lơ mơ bắt mắt đưa tay đâm lên ngực hần một cái, nàng mệt mỏi, nàng còn chưa ngủ đủ mà... đừng làm rộn nữa được không..

Bất quá vẫn cứ như cũ xui xẻo trong lòng hần ngủ thiêm thiếp, trước đó còn không ngừng lăm bằm một đồng loạn sự bất nháo.... cái đồ khốn khiếp bao giờ mới giải huyết cho nàng, thân thể yếu ớt này cứ nhiên không quen mà.

.....

Đem nàng tới bên hồ Tịnh Thủy, phong cảnh đẹp để không khí trong lành mát mẻ cực kỳ dễ chịu, Phùng Phùng lười biếng cơ thể nhũn như cục bột nhào, hai mắt vẫn lơ đãng lơ đãng, ngồi gọn trong lòng nam nhân một tay cầm bánh bao một tay cầm thìa lớn, cũng không biết cầm làm gì, bất quá miệng nhỏ vô thức nhai nhai, đầu gà gà gật gật, cuối cùng trụ không nổi đường đường chính chính gác vào vai hần.

Nạp Dương có chút bất lực nhìn nàng, con heo nhỏ này, không ngủ liền không chịu được sao, cuối cùng khăn trương đồ dành một hồi lâu mới ép cái nương tử hung hăng này uống hết một bát canh.

Hừ dù sao hần cũng không giải huyết cho nàng đâu, con sói mặt trắng vô lương tâm này tiếng xấu đồn đầy thành An, không trêu gẹo nữ nhi thì cũng là thách đấu đánh nhau, loạn tới gà bay chó sủa.

Bất quá thoát ần thoát hiện, hần ngàn vạn không ngờ chính là cảnh xa tận chân trời gần ngay trước mắt. Hần tìm nàng tưởng phát điên còn nàng dừng dương đi trêu gẹo thiên hạ ngay dưới mắt hần?

Nàng cũng không có đi xa khỏi cuộc sống của hần nhưng khá khen trốn tìm giỏi, ần khuất lâu như vậy rốt cục cũng tự hiến thân.

Trời xanh có mắt!

Cứ nhiên một nha sai hơn hờ chạy tới, Nạp Dương ra hiệu cho kẻ này bé mồm tránh kinh động con thỏ non trong lòng.

"Bảo chủ, có kẻ tự xưng người của Triệu gia tới...."

--- -----

"Mau trả lại nàng cho ta!"

"Không"

"Ta nói lần cuối, ngươi có hận thù với nàng thì tìm ta tính sổ, dù có hận nàng ngày ấy đã thương ngươi thì cũng nên thả nàng ra, ta biết ngươi đơn thuần muốn tìm nàng tính sổ, ngàn vạn lần không được thương tổn nàng!"

"Ngươi tự cách gì nói những lời này " Nạp Dương nhàn nhã thường trà kiêu khích nhìn nam nhân trước mặt sớm bốc hỏa.

"Bằng việc ta là bằng hữu với nàng!"

"Ồ~ còn ta lấy tư cách phu quân của nàng đuổi người, được hay không?"

"Ngươi!..."

Hần quay đi mặc xác nam nhân đẹp trai sau lưng tức giận tới đen mắt.

Khà khà, nương tử à, nàng vừa được gã đi đã mưu tính vượt tường cấm sừng lên đầu phu quân nàng sao.

Hần mặc kệ chứ.

nam nhân cười đều cang

--- -----

Ngày mùng bảy, Thái tử Tôn Luật bất ngờ trúng độc mà chết. Hoàng Đế nghe tin vẫn điềm nhiên hoang dâm vô độ ôm ấp mỹ nữ, phát tay tùy người giải quyết, ngay lập tức lại hướng mỹ nhân lửa thể mà đuổi bắt.

Người lâu nay cũng là một phế vật, chuyện to nhỏ xưa nay đều giao hết trọng trách cho tôi tớ.

Từ lão gia đã chết, Từ gia như rắn không đầu không cách nào tranh đoạt, đám con cháu bụng đầy mưu mẹo cùng luồn lách, sau lưng đủ trò đòi bại rồi cục cũng không phải đối thủ, đành ngậm ngùi an phận.

Ba nhà nội chiến, đánh nhau điên cuồng, trước mưu mô sau thủ đoạn, Lục gia đứng giữa Nạp gia và Triệu gia điên cuồng chống cự.

Con mẹ nó, còn ngờ Triệu gia rời kinh không màng thế nhân hiện tại sau lưng nội ứng Nạp gia tranh quyền đoạt vị, Lục gia cuối cùng vẫn trúng kế, mấy chuyện trước đây thế nào hồi của, vài công trình nát bét bị phanh phui ra tâu lên Hoàng Đế, người nổi giận giáng liền ba chức, đám con cháu trong nhà đem thù hận hướng trời trời không thấu hướng đất đất chẳng thừa, chỉ ngậm ngùi ôm trong lòng hận thù.

Một năm sau, thành An thanh tẩy, toàn bộ đám phế vật bản thù trong hoàng cung nửa cái mạng cũng không lưu lại trên nhân gian, Hoàng Đế bị chính phi tần đâm chết, hoàng hậu phế ngôi.

Đầu óc hồ ly của Nạp bảo chủ thành An kết hợp cùng đám quân đông đảo của Triệu gia, nội chiến liên miên cuối cùng cũng là đường hoàng hoàng ngôi báu ngay ngắn mà ngồi.

Triệu gia không có con trai, toàn bộ đều là từng bị Hoàng Đế xưa cử đi làm tướng giết giặc hiện tại chết cả, nguyên chỉ có một đứa con gái.

Triệu lão gia cự tuyệt, sức khỏe già yếu cực kỳ mưu mô ném cục than nóng bỏng này về tay hấn, lão đòi ngày hoàn thành việc lớn dẹp an đám bản thù, tâm nguyện cuối cùng là được ngày đêm ôm vợ.

Phía tên khôn nạn kia cư nhiên là con sói được hồ ly đẻ ra, đem một ngàn binh giao vào tay lão để lão dâng mấy ngàn binh cho hấn làm loạn, còn nhớ năm xưa khi lão gả con gái cho hấn đã bị phu nhân dây vô năm ngày năm đêm, còn hướng lão giật tóc khóc loạn, cái gì mà con gái vàng ngọc khoáng được tùy tiện gả.

Hiện tại ngồi lên cái ngai kia chẳng há chính là công việc ngập đầu thời gian riêng tư cũng không có hay sao.

Vậy nên lão tướng quân lừng lẫy một thời đem toàn bộ cục khoai nóng bỏng này ném cho hấn, bản thân ôm vợ đi hú hí...

Chuyện thật như đùa, Nạp bảo chủ đường hoàng lên nhận ngôi báu. Hình như ngày nhậm chức vẫn còn hướng cha vợ trừng trừng như muốn giết người... thứ của nợ này hấn thật sự không muốn nhận mà.

Điều tiếc nuối nhất là đã ngu xuẩn trúng mỹ nhân kế của nương tử gât đầu giúp nàng giết hoàng đế chơi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Hoàng Đế mới lên ngôi, dân đen thành An đói khổ đủ rồi, đối với người căn bản chính là mong chờ một tương lai mới. Hoàng cung thanh tẩy, dâm loạn thường ngày trong cung cũng không còn nữa.

Dân đen cũng không phải ngày ngày ẻ cỏ ra đóng tiền cho Hoàng đế xây cung cho mỹ nữ nữa, ừm có một bí mật mà ai cũng biết, Hoàng Đế đương thời là điển hình cho lớp nam nhân sợ vợ hơn sợ chết, người có ăn gan hổ mới rước thêm phi tử vào cung.

Bất quá người chính là mẫu nam nhân điển hình cho tất cả nữ nhân thành An thèm khát, mà nói đúng ra trước đây là vậy bây giờ vẫn là vậy....

Hiện tại Nạp Dương đen mặt nhìn sổ sách cùng ngân khố...

Thực con mẹ nó, cư nhiên chính là thật một khoảng lớn như vậy... tiền cháy hết về đâu rồi, ngân quỹ hoàng cung thâm hụt tới cái khoản này rồi cục là đã tiêu sái tới cái độ nào, hấn còn nhớ trước đây hấn thời trẻ phong lưu tiền tiêu như rác cũng không tới cái độ này...

Ngựa cô hướng trẻ nhỏ đang nhón nhơ ăn bánh ngọt nhà mình mà tròn mắt, nương tử à, cha vợ người quả thật là một lão già đáng đập... Hấn là lường trước ngân khố trống không nên mới đem cái ngôi vị chó má này giao cho hấn, hấn là muốn hấn đem tiền chính mình xung vào công quỹ đi...

Đừng mơ! Tiền này để ta nuôi vợ!

Vậy nên những ngày sau Tân Hoàng Đế lấy chính sách người giàu chia người nghèo, phàm là dân đen khẩu ăn không đủ miễn thuế ba năm, ngược lại đám quan văn quan võ trong triều một năm đóng thuế cao gấp đôi.

Nhưng căn bản hoàng cung đã thanh tẩy, luôn cúi xu nịnh cũng đáng kể giảm đi, nguyên cả cung điện chỉ riêng đám cung nữ cũng toàn bộ đều là những kẻ lạ mặt, còn nghe nói là đám ăn mày ăn xin Hoàng Hậu nhật về nuôi, đám người này trước đây mỗi kẻ không dưới bảy lần được nằng bố thí lương

thực còn hận không thể cả đời ngày hầu hạ người.

Hắn cười khổ ngấm thân thể mập mạp đang nằm lăn lộn trên long sàng mà yêu thương, a~ nương tử nhà ta thực là cực phẩm mà...!

.....

Bỗng chốc nữ nhân trắng trẻo trên long sàng vận y phục hồng đứng vụt dậy.

Nàng muốn đi chơi...

Ngay lập tức vỗ tay hai cái, từ bên ngoài nhanh nhẹn ào vào một con chó con, ừm nàng luôn coi Tiểu Bạch là chó con, bất quá cũng không nghĩ ra Tiểu Bạch nhà người ta ngày ngày roi nước oán hận, Tiểu Bạch ta đây oai phong lẫm liệt, đường đường là một Bạch Lang gầm gào nơi rừng núi bị Phu quân của nàng bắt về để dỗ vui nương tử...

"Meow meow!!!"

Hoàng đế nào đó đang đau đầu vì sổ sách đen mặt mà nhìn sang, mẹ kiếp hắn nhặt về một Bạch Lang, từ bao giờ Bạch Lang này biết kêu tiếng Bạch Miêu vậy? Hà!

Chỉ là một cảnh khiến mặt hắn thối thành than, con Bạch Miêu kia điên cuồng hướng ngực nương tử hắn nuôi mà chà sát, hai kẻ này một người meow meow, một người i a i a, chính là nói chuyện vô cùng hợp cạ....

"Y Nha!! I a!!!?"

"Meow meow!!!"

"A a a! "

"Meow meow grừ.....!! Bạch Lang trong lòng đắc ý, chủ nhân à người thực ngốc, người không biết kêu tiếng mèo haha! Nữ chủ nhân nhà nó trước đây phải lòng một con mèo Ba Tư trắng muốt còn thích nghe tiếng nó ngày ngày kêu rên.

Bạch Lang trong lòng lợi hại tức giận, nó sau khi ăn trộm cá rán của hoàng đế dứt lốt cho con mèo Ba tư kia đã dụ dỗ nó dạy kêu tiếng mèo!

Kêu tiếng mèo thành thạo rồi liền tiện dịp lúc con mèo này ngủ say liền tha cái nôi nó thường nằm hướng Nguyệt Họa Các mà vứt, ừm ai cả biết phi tần của hoàng đế xưa là Lân Thiên Nhu, nàng đặc biệt yêu mèo hơn sinh mạng, còn rất thích lông mèo, bất luận con mèo nào vào tay nàng đều có một kết cục, lông trên người bị cạo bằng sạch để làm áo lông, đợi con mèo kia thân thể lại đủ thêm lông liền tiếp tục đem đi cạo.

Nguyệt Họa Các tuy nuôi nhiều mèo nhưng bất luận con nào cũng chui rúm ró vào một góc thán trời.

Ăn uống no đủ làm cái gì, giường vải gấm vóc làm cái gì!!!!

Nhìn thấy chuột cũng tui thân chạy đi sợ bị chê cười, khóc không ra nước mắt, cái phận mèo khỏa thân thực đáng đau lòng..

Hào! Mặc xác đám mèo thối ấy! Hiện tại chỉ cần quan tâm Bạch Lang ta đủ tư cách quyến rũ nữ chủ nhân rồi! Dù tư cách tranh sủng với cả Hoàng Đế rồi!! Nó lấy làm tự hào lắm.... meow meow!!!

Nạp Dương đem bút lông công ném qua một bên vùng dậy cướp nương tử, mắt tròn ngược điên tiết, bánh bao kia của Trầm! Đồ mèo thối!

"Người đâu mang nó đi thiên cho ta!!!!"

"Âng!!!"

"Ô!!!"

Sau đó thiên hạ trong lòng hắn nước mắt dàn dụa chảy, chó hắn nuôi ngã ngửa ra đất chống tứ chi lên trời...

Cuối cùng vẫn là ngậm ngùi để một người, một chó lai mèo tung tăng đi chơi...

"Ấm vệ!"

"Vâng"

Ấm vệ hắn hiện tại không cần ra chỉ thị cũng biết phải làm gì, ngoại trừ canh chừng Hoàng Hậu ra thì có làm cái gì!

Nước mắt nước mũi thành hàng mà chảy dài, có trời chứng giám hắn từ nhỏ luyện binh pháp đao kiếm, ngàn vạn lần là muốn xông lên cùng anh em đánh địch, chứ không phải để theo chân Hoàng Hậu canh chừng người "hồng hạnh xuất tường".

Chương 40

Tĩnh Thủy xinh đẹp.

Nạp Y Uy một thân xanh ngọc y phục từng cái hoa văn áo đều cực kỳ tinh tế, bàn tay thon dài vui thú cắt tỉa cây cảnh.

"Nhìn đủ chưa"

Mắt không nhìn nhưng tay chuẩn xác một cái viên sỏi nhỏ thành công trúng mũi tiểu tử nào đó đang nhỏ dãi xem trộm.

Soái quá đi ~

"Y nha y nha ~" ta không có xem mà, nàng vừa thanh minh vừa phối hợp biểu cảm một bộ dạng thật ra ta không biết gì hết. Mắt nhỏ cố gắng long lanh nhìn đắm đuối.

"Thu hồi nước dãi lại đi"

Ặc! Tiểu tử nào đó có tật giật mình nhanh chóng dùng tay áo quạt miệng, của khi! Làm gì có nước dãi...

Thôi đều là mỹ nam! Ta bỏ qua~ ừm người này thật đẹp trai, so với tên vô liêm sỉ kia thật là mười phần dịu dàng thanh nhã.

Nạp Y Uy đặt kéo xuống phát tay bỏ đi. Trước đó còn không quên đem mắt phượng liếc nhìn đứa nhỏ sau lưng, cậu nửa lời không nói gì nhưng chính là ngầm hiểu "cách xa ta ra"

Ừm... nhưng nàng không hiểu... vật nhỏ ta tò mò, ừm ừm cơ bụng có sẵn chấu bằng Nạp bệnh hoạn hay không...

Nạp Y Uy trong bồn tắm lớn, hương thụ nước nóng từ đầu sư tử phun ra, khói trắng bốc lên che mờ nhân ảnh.

Hai anh em họ Nạp quả nhiên đều rất cực phẩm, ách Nạp bệnh hoạn giống như miếng thịt cá nóc ngon lành nhưng ăn vào là mê sảng, đầu óc ngu đần còn có thể mất mạng, Nạp dịu dàng này lại tựa như cái đuôi gà rán, nhìn có vẻ khô cứng lạnh lùng nhưng lại bất ngờ giòn tan, thịt bên trong mềm tươi thanh thúy, ăn xong còn luyến tiếc mút ngón tay....

Bắt quả con mèo nhỏ nào đó trên mái nhà rất sung sướng nhìn trộm, ừm da dẻ hồng hào, rất đẹp rất đẹp, có lẽ sờ rất phê...

Chỉ trách nàng sinh ra ngu ngốc cho dù trước đây ngốc hay sau đây ngốc thì vẫn là không thông minh.

Bởi vì khát khao muốn nhìn tỏ gương mặt đẹp rạng ngời mà không chói lóa của ai kia nên hết sức rướn người xuống một chút, ừm khói nhiều quá thấy không rõ, lại rướn người xuống thêm một chút nữa.

Bỗng nhiên từ sau lưng có một tiếng sư tử gầm.

"PHÙNG PHÙNG!!!"

Nàng giật mình đánh thót nhìn qua, trông thấy gương mặt tuần mỹ kia tựa như bà vợ cả bắt được cảnh chồng mình cùng nữ nhân khác gian dâm.

Ặc không phải Nạp biến thái hay sao? Nàng trốn đi rất êm ru mà, đứa thất đức nào lại thông báo cho hán nàng đi ngắm trai vậy.

Dù sao Phùng Phùng cũng không còn thêm thời gian để nghĩ nữa vì từ trên mái nhà cao lớn, thân hình mập mập vô cùng uy phong của ai đó rất không có hình tượng rơi thẳng xuống.

"Tôm"

Ừm! Nghe không sai, âm thanh giòn tan này quả thực giống tiếng của Lão Nhị lúc bị táo bón, âm thanh vừa nhanh vừa dứt khoát, đích thị là âm thanh khi vật thể vừa ra đời tiếp xúc với nước, nàng cười vui vẻ, hóa ra lão nương đây đến chết đuối cũng tạo được ra âm thanh chuẩn xác như vậy.

(thánh nào là mem hủ chắc không lạ gì lão nhị ha... Dục ta đây thô tục định ghi là đít nhưng mà sợ các em bé nhỏ 2k4 kia không chịu được nên dùng từ thanh đạm hơn =>>> có phải ta rất có tâm...)

Ách khoan đã hiện tại nàng đang tự ví bản thân mình với Lão Nhị sao? Từ dục.

Giây phút lăm lết cuối cùng của nàng là gương mặt thẳng thốt của Nạp dụ dàng, bên cạnh đó còn lơ mờ nghe được tiếng thác chảy, còn có gương mặt xinh đẹp của một nữ nhân mỉm cười dịu dàng với nàng. Mỹ nữ a....

Khoan đã, quái thật, sao lại có tiếng thác lớn, phòng tắm này chỉ có tiếng nước phun yếu ớt như tiếng trẻ nhỏ đi tiểu thôi mà? Chẳng lẽ tai nàng có vấn đề... thiên hạ thường nói cam đi liền với điếc, chẳng lẽ khi ông trời ném nàng xuống nhân gian quên chọc màng nhĩ của nàng?

Hiện tại vừa tra sổ sách đầu thai phát hiện lão nương vẫn nghe được nên quyết định chọc thủng màng nhĩ của lão nương?

----- ta là giải phân cách: Phùng Phùng phát hiện ra ta chưa bị điếc-----

Phùng Phùng ngọt ngào đem đầu lưỡi liếm láp, cái chân giò này sao lại vĩ đại như vậy?

Nàng cắn một miếng thật lớn, cái chân giò lớn kia đầu tiên còn ngoan ngoãn, bị nàng cắn liền gãy nãy lên chạy trốn.

Chân giò đừng chạy mà!

Lão nương sẽ không bạc đãi người.

"Tiểu nha đầu này, nàng cắn đứt tay phu quân nàng đi!"

Giọng Nạp bệnh hoạn như sấm nổ vang rền, a ha ha ta vẫn chưa điếc?

Nạp Dương hần tức đến nỗi cả con người, gương mặt phùng phùng lửa giận, nương tử nhà hần lên sau lưng hần đi ngắm nam nhân tắm rửa, lúc được cứu lên còn nhất quyết bám rịt ngực trần của nam nhân không chịu buông. Hiện tại được mấy cái dụ dàng liếm tay hần xong liền như quỷ đói cắn tay bốn bảo chủ đây.

Phùng Phùng mờ mắt. Aida! Nàng cảm thấy bản thân thực may mắn, cũng không tới độ chết đuối trong bồn tắm đi.

Bất quá hiện tại là tư thế gì, nàng quay đầu hướng vào tường, mà miệng vẫn nhai nhai cánh tay thịt của hần, Nạp Dương đứng sau lưng bị nàng lôi kéo ngã bô sấp bô ngửa, bất quá chiều nương tử nên hần nhịn. Cho tới khi nàng không lưu tính cần hần chảy máu.

Răng nàng làm bằng gì chứ!!!!?

Phùng Phùng rất cẩn thận thả tay hần ra, cực kỳ ôn nhu hướng hần long lanh mắt nai, người xưa có câu không biết không có tội mà...?

"Liếm cho ta" Nạp biến thái lưu manh cư nhiên độc ác rồi, lạnh lùng ngư vậy dọa chết bảo bối rồi!

Phùng Phùng không ăn mềm mà ăn cứng, trước thâm tình lạnh lẽo của hần rất ngoan ngoãn liếm, liếm. Liếm tới khi cảm máu....

Nạp Dương được liếm biểu tình đã dịu đi nhưng vẫn chửi người tức giận.

"Lần sau cấm được xem nam nhân khác tắm rửa"

"Um!" Phối hợp gật đầu, nàng không xem nàng chỉ nhìn trộm thôi mà.

"Lần sau cấm được hướng nam nhân nào ngoài ta mà sờ mó"

"Um" phối hợp gật đầu, nàng không sờ mó nàng chỉ phi lễ.

"Lần sau không được trốn ta ra ngoài tìm nam nhân"

"Um" phối hợp gật đầu, được ta không tìm nam nhân ta chỉ tiện chân hướng Doãn Các mà tới, rất tình cờ gặp nam nhân.

Ngoan, chúng ta hiện tại đi ngủ.

Ặc! cái quái gì mà ngủ?

Xem chừng biểu cảm ngạc nhiên của nàng, Nạp bệnh hoạn rất từ bi giải thích.

"Nàng sắc nước hôn mê bốn canh giờ vừa đẹp tới buổi tối rồi"

"Nhi a nhi a!!!" Nàng hướng bụng nhỏ sờ sờ, bụng nhỏ theo ý nàng kêu òn ọt, ta đói mà! Ta còn chưa ăn tối.

...

Phùng Phùng rất hưởng thụ nhai nhai nuốt nuốt, thức ăn của Nạp phủ quả là ngon số một mà.

Ăn xong cực kỳ sáng khoái đem xương gà ném lung tung

"Bộp"

Một cái xương gà mê trai hướng Nạp bệnh hoạn mà đập xuống. Nàng quay đầu nhìn phát hiện con sói già sau lưng hướng nàng ánh nhìn đói khát.

Sau đó, không có sau đó nữa... cái xương gà khôn nạn hại lão nương cả đêm thân thể ốm yếu còn bị giày vò.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Trời trong xanh nhưng đất đầm máu...

"Sư huynh...! Đừng bỏ Tiểu Nụ ở đây mà, sư huynh đừng ra nơi đó... đừng bỏ Tiểu Nụ mà... ô...."

"Tiểu Nụ ngoan đừng sợ, Tiểu Nụ là dũng cảm nhất" Đứa trẻ lớn hơn nàng khoảng nửa cái đầu hiện tại cực kỳ đồ dành lau nước mắt cho nàng "Tiểu Nụ a, hiện tại chúng ta cùng nhau chơi trốn tìm được không?"

"Được"

"Tiểu Nụ ngoan ngoan ở đây nhắm mắt, nhất định không được nhìn trộm, sư huynh chạy đi trốn. Bất luận là nghe thấy cái gì cũng không được phép chạy ra, rõ chưa"

".... Được" Tiểu Nụ thích nhất là cùng sư huynh chơi trốn tìm mà...

"Tiểu Nụ ngoan lắm!" đứa trẻ nhỏ dịu dàng xoa đầu muội muội.

Ánh mắt thù hận nhìn ra bên ngoài, một đám người thân hình cường tráng tay cầm dao kiếm, cha hiện tại nằm lặng yên dưới đất, tay vẫn còn nắm chặt tay mẹ, hai người nằm trên một vũng máu chổng mắt, tí ti bị bọn chúng lôi kéo vào trong gian phòng kia tuyệt nhiên chỉ nghe thấy tiếng tí ti thét gào, qua một đoạn thời gian liền im bặt...

Lúc bọn chúng đi ra nụ cười trên miệng vẫn còn chưa dứt, mà tay đang nhanh chóng đem áo quần mặc lại.... Tiếng nói tục tĩu khả ỏ truyền vào tai....

"Thân hình rất đẹp, đáng tiếc lại chết rồi, HaHa ông đây còn chưa thỏa mãn...."

Thúc thúc thường ngày chơi đùa cùng đám nhỏ bây giờ nằm úp mặt xuống đất bần thiêu... Thúc thúc vẫn thường là người sạch sẽ hiện tại chịu đựng bần thiêu như vậy a....

Vẫn còn nhớ một giờ trước đây họ còn vô cùng đầm ấm cùng nhau ăn cơm...

Trong thời khắc bọn chúng đi tới, đứa nhỏ quay đầu nhìn muội muội đang ngoan ngoãn nhắm mắt phía sau, một giọt nước mắt lớn chất chứa thù hận chảy xuống, thân hình bé nhỏ quay đầu chạy lao ra...

Một.

"Aha tóm được một con chó con...!"

Hai

"Giết nó đi"

Ba.

.....

Tiểu Nụ run rẩy trong góc tường bần thiêu dùng hai tay bé bỏng ôm lấy mặt, nàng cùng với sư huynh, mọi lần chơi trốn tìm đếm đến mười là có thể đi tìm sư huynh rồi, nhưng mà, những người lạ ngoài kia như vậy cái gì... nói giết?

Tiểu Nụ trong lòng cực kỳ hoảng loạn, giết ai? Sư huynh từ đầu đến cuối ôm chặt đầu Tiểu Nụ vào lòng, đối với mọi cảnh bên ngoài căn bản nửa điểm không cho nàng hay biết.

Nhưng mà lúc đó nàng vẫn nghe thấy ngoài kia hình như có người ầu ẩu? Cha tại sao không can ngăn a? Chắc phải cha luôn dạy không được tùy tiện gây lộn hay sao?

Tiểu Nữu trước nay vốn dĩ là đứa trẻ ngoan, bất luận nói cái gì Tiểu Nữu đều nghe theo... nhưng mà hiện tại Tiểu Nữu rất muốn nhìn ra bên ngoài một chút, chắc sư huynh sẽ không mắng Tiểu Nữu nhìn lên chứ.

Trong góc tường bên phải, một cái đầu trẻ con lấp ló lên lên nhìn ra....

Ngàn vạn lần không ngờ.....

Cả ngàn vạn lần không ngờ.....

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, nàng trông thấy một cái thân hình thấp bé không có đầu, máu từ cổ phun ra, cái đầu vừa bị chém vẫn còn chưa rơi xuống đất.....

"...a.....a....."

Tiểu Nữu nhìn ra được... Tiểu Nữu nhìn ra được.... là sư huynh.... Thân thể nàng vừa mập mạp vừa lùn, làn da trắng hồng hiện tại thất sắc.

Lão đạo lùi lại về phía sau, cả người kịch liệt run bần bật, hai mắt khô khốc vẫn còn tròn to mở ra, cả người mất đà ngã phịch xuống, bất quá tiếng động không lớn nhưng vẫn đủ khiến đám người kia chú ý tới.

"Aha, còn con chó nhỏ nào trốn trong chỗ này a..."

"Lão tử còn chưa chém đủ! Mau tìm nó hắc hắc, đao này của lão tử chính là chém đầu người ngọt như chém đậu phụ Hắc Hắc...."

"Tắc ông đao sao bằng của ta, hiện hồi này nhìn rồi! chính là một đường bay đầu đó HaHa"

Tiếng chân ngày càng gần, tiếng chân vang vọng vào đại não tiểu hài tử ba tuổi, thân thể thêm phần lợi hại run rẩy....

Nàng sợ, tim đập từng hồi thùm thụp, dường như cả thế giới đông cứng lại, chỉ còn duy nhất một cảnh tượng, sư huynh một phút trước còn cười với nàng, một phút sau đầu đã chệch người kia chém văng ra..... máu đỏ tươi phụt ra.... hắn còn thông thả lau máu trên kiếm...

Trước khi thân thể nàng hoàn toàn mất đi tri giác chỉ kịp trông thấy một bóng dáng người to lớn bước tới.

"Không cần giết, phu nhân có điểm hài lòng về đứa nhỏ này, mang về làm nô gia cho tiểu thư rất tốt"

"Lục đại nhân! nhỏ cô phải nhỏ tận gốc! Tránh cho hậu họa khôn lường!"

"Câm mồm, lời ta nói ngươi dám dị nghị!"

Người phụ nữ áo hồng xốc thân thể tiểu hài tử lên, gương mặt cực kỳ lo lắng cùng hãi hùng.

"Chàng thực...! Đứa trẻ nhỏ thế này chàng cũng muốn giết hay sao...!"

"Bé ngoan à! Dậy rồi đấy ư?"

"..."

"Bé ngoan à!"

"..."

"Bốp"

"Ranh con, điếc sao, lời phu nhân nói mà dám không trả lời"

Lục lão gia vốn dĩ không hài lòng về việc phu nhân mình thu nạp đứa con họ Doãn.

Lão Doãn tạo phản, cả nhà chu di, hừ đúng là đáng kiếp. Kẻ ngu cũng đòi xưng vương, xưng bá? Hoàng Đế đã sắc lệnh toàn quyền để Lục đại nhân ta đây xử lý.

Bất quá trước đây hai nhà có chút ít qua lại, nương tựa nhà mình đối với đứa nhỏ kia vài điểm sinh yêu thích, nghe tin dữ lòng liền loạn một hồi, kêu gào y đưa tới Doãn phủ một cái.

Đối với việc còn một mống người họ Doãn chưa chém đầu y cũng mắt nhắm mắt mở cho qua chiều lòng vợ.

Hiện tại mắt thấy đứa trẻ này giả cảm giả điên đối với lời nàng nói không nữa cái phản ứng liền thêm phần tức giận, một cái tát giáng xuống mặt tiểu hài tử.

Giương mặt bầu bĩnh kia bị tát lệch về một bên, máu phun ra, đầu nhỏ theo quán tính đập vào thành giường, hiện tại không chút nào nhúc nhích.

Lục phủ ngày hôm ấy có thêm một nha hoàn ba tuổi.

Đám người sau lưng cười trộm, một nha hoàn câm, một con nha hoàn ngu đần, làm việc gì cũng không ra hồn, đầu óc u u mê mê, hơn nữa nó còn chẳng nhớ rõ tên nó là gì...

Nghe nói cả nhà nó bị chu di, mấy chục cái đầu người bị treo trên cổng thành, tốt nhất tránh xa con tiện tì đó ra là an toàn.

--- ----- ---

"Bộp"

Nước mắt Phùng Phùng lăn dài thấm ướt vào gối, nàng trong giấc mộng u u mê mê tỉnh giấc...

Nàng không phải Phùng Phùng, nàng chưa bao giờ là Phùng Phùng, nàng là Doãn Tiểu Nụ, cả nhà nàng đã bị chu di...

Nàng được kẻ giết cả nhà mình nuôi sống từng ấy năm...

Phùng Phùng vớ lấy thanh kiếm đặt nơi đầu giường hướng Nạp Dương vừa bước vào mà phóng tới.

Nạp Dương vừa vào tới nơi, một nhát này hoàn toàn cực kỳ bất ngờ, căn bản không có phòng bị, một nhát chém dài từ bắp tay thẳng xuống.

Hắn nhú mảy, không phải do đau đớn mà là do Phùng Phùng rất lạ.

"Tiểu Phùng?"

Nước mắt nàng như cũ chảy dài trên má, con ngươi co rút lại, đầu tóc điên cuồng loạn xạ. Cảnh tượng đứa trẻ nhỏ không đầu làm con tim nàng xiết mạnh điên cuồng đập, đầu nàng đau tới nỗi tưởng như có kẻ nào hung hăng đánh xuống, mọi vật trước mắt nhảy múa phân loạn, nam nhân trong mắt căn bản chia làm năm mươi người, nàng hoàn toàn không phân biệt được đông tây, đầu óc xây xẩm.

Bất quá nàng vẫn đủ sức gằn từng tiếng.

"TA-LÀ-DOÃN-TIỂU-NỤ"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

A ha... Ta không phải là đứa ăn mày, ta là đích nữ nhà Doãn. Cả nhà ta đều không phải chết đói, họ là bị chém đầu mà chết.

Đám người kia thực lợi hại, có thể đem đầu nàng tấy não thành cái dạng ấy. Bất quá hiện tại mọi việc đều rõ nét hiện ra...

Thân thể nhỏ bé của nàng dường như mất kiểm soát, nàng cảm thấy bản thân thật sự rất nguy hiểm, những kẻ này, những kẻ này phải chết thì nàng mới có thể sống, ca ca chết rồi, ca ca bị bọn chúng chém bay đầu rồi...

Còn có rất nhiều máu, những kẻ này phải chết đi. Là ngày ấy nàng hoàn toàn vô lực phản kháng mới chọn cách phong tỏa chính những ký ức cùng hình ảnh trong đầu mình, nhưng mà bây giờ thì khác rồi. Nàng đủ năng lực tự bảo vệ bản thân rồi...

Nàng muốn trả thù.

Đầu óc bị kinh động, đau tới nỗi hai tai cũng ù ù theo, nửa điểm hoàn toàn không nghe được nam nhân trước mặt thể nào ra sức gọi.

Nữ tử áo quần xốc xếch hai tay tóm chặt đuôi kiếm, mắt mờ đục hướng phía cửa chính, nàng thấy rất nhiều người mang theo đao kiếm nhìn nàng cười cợt, nàng trông thấy ca ca đang chạy ra, nàng phải cứu ca ca....

Kiếm trong tay đưa lên chém xuống, bất tri bất giác cảm nhận được bên cạnh tay đau nhói, tên khốn này dám đâm đau nàng...? Nàng còn phải bảo vệ ca ca... đừng để bọn chúng chém đầu ca ca!

Thân thể nàng trong lòng hần nhũn dần rồi hoàn toàn vô lực gục xuống.

Nạp Dương một bên ồng tay áo bê bết máu, từng giọt thẫm đỏ nhỏ giọt xuống sàn nhà sạch sẽ, mà trong lòng đang ôm chặt thân hình Phùng Phùng.

Đem kim châm bên tay nàng rút ra, chỉ là nhất thời thấy nàng kích động, căn bản sợ nàng tự làm tổn hại bản thân duy nhất dùng cách này để nàng bình tâm trở lại.

Vũ án Doãn gia bị chu di là án thâm nhất trong thời đại ấy, căn bản ai cũng biết là một cái án oan bất qua Hoàng Đế đa nghi như Tào Tháo, cả đời sống theo phương châm thù giết讐 còn hơn bỏ sót. Hần là không ngờ Doãn gia như vậy vẫn còn lưu lại một cái mạng.

Khoãn đã... nàng vừa nãy nói chuyện sao?

"Tiểu Phùng hiện tại rất ổn"

"Tôi giờ còn chưa tỉnh lại"

"Huynh thử như nàng một lần xem có ngủ ly bì như vậy không"

Nàng ngủ rất say.

Nạp Y Uy hướng thân thể nữ nhân trên giường ánh mắt cuồng si khó nhận ra, cậu đối với nàng căn bản không có tương lai, kẻ đến sau mãi mãi là kẻ đến sau, bất quá mỗi lần nhìn nàng là trong lòng một cỗ ham muốn như cũ không tự chủ được mà rục rịch đòi chiếm hữu.

Tốt nhất tránh xa nàng một chút, Nạp Y Uy cười khổ, mấy năm qua còn ngỡ tưởng trong lòng mình đối với nàng đã chết không ngờ nó căn bản chỉ là bị đè nén xuống mà thôi, chỉ cần có cơ hội là như cũ bùng cháy.

"Tiểu Dương Dương!"

"Ừ"

"Tiểu Dương Dương!"

"Ừ"

"Tiểu Dương Dư.....!"

Nạp Dương một bên viết công văn dường như đối với rắc rối ngọt ngào nào đó hoàn toàn không chút chống cự, một cái đề vật nhỏ ra hôn ngẫu nghiêng.

Mặt Phùng Phùng đỏ bừng, hai cái bánh bao nhỏ phụng phịu không vui, lúc nào cũng hôn hôn như vậy a....

Nạp Dương sau đó lại trở về bộ dạng như cũ điềm tĩnh thường ngày.

Vật nhỏ không an phận hướng ồng tay áo hần giật giật. Nạp Dương lần nữa hướng ánh mắt nhìn xuống tiểu nương tử nhỏ đang ngồi lẩn lè dưới đất.

Hai con mắt to tròn ngơ ngác ướt sương làm hần tan chảy, bàn tay lớn xóc nịch con mèo bụi bặm kia lên đặt ngồi ngay ngắn trong lòng mình.

"Có gì muốn nói thì nói đi" quả thật không có gì qua mắt được hần.

Nạp Dương vẫn về chơi đùa cái mũi nhỏ của nàng, hiện thấy biểu cảm bĩu môi của Phùng Phùng trong lòng liền hết sức vui vẻ bật cười.

Phùng Phùng vòng tay qua eo hần chủ động ôm một cái, hiệu quả không ngờ khiến Nạp Dương ngạc nhiên tới nổi toàn thân cứng đờ.

"Tiểu Dương Dương, huynh có thể hay không cùng cha trị quốc?" Mặc dù đã cùng với hần cưới nhanh thắng nhanh bất quá nàng đối với kiểu xưng hô khác vô cùng ngại ngùng. Nói xong nãy lời trên mặt cũng đỏ như cà chua chín.

"Được"

Nạp Dương nhìn xuống hai con mắt đen láy của nàng, nhìn tới trong lòng mềm nhũn nhưng mà ngoài mặt vẫn một vẻ tỏ ra lạnh lùng. Vốn dĩ hần biết, rước nương tử này về là đồng nghĩa hần rước thêm một cái đống loạn xạ bất nháo của cha vợ về.

"Nhưng cần điều kiện" gương mặt ngay tức khắc liền cực kỳ ghiê túc.

"Huynh mau nói!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buồng Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngoại truyện

* Quá trình giết hoàng đế chơi tác giả xin lược bỏ* (thật ra do không biết viết)

"Hoàng thượng!" Tiểu thái giám mặt run, tay run, người cũng run.

Ngài yên vị phê chuẩn tấu chương mắt không nhếch lên.

"Nói"

"Hoàng hậu đem bồn ngọc lưu ly... đập... đập rồi"

"Mang cho nàng vài bồn nữa, nếu nàng thích thì cứ đập"

"..." mấy ngàn lượng vàng người nói đập liền đập thật sao....

"Hoàng thượng!!" Trán ướt đầm mồ hôi.

"Nói"

"Hoàng hậu cùng tiểu hoàng tử đốt Họa Thủy Các rồi!!"

"Nàng tự nhiên đốt?"

"Hoàng hậu là muốn.... nướng khoai"

"Phân phó người trông nom không được để nàng bị thương, cứ để Họa Thủy Các cháy hết đi, đừng để lan sang nơi khác"

"....." Các phi tần a... nô tài hướng các người vô cùng thông cảm.

"Hoàng hậu đâu"

"Thưa, người đêm nay cùng tiểu hoàng tử học đếm chữ"

"Mau lui đi, trẫm mệt rồi"

Nửa đêm hôm ấy có một bóng nam nhân lò dò trong đêm, hướng phòng ngủ của con trai trộm nương tử về.

Ặc, nương tử à! Nàng càng ngày càng thông thái, cũng không biết nàng học đâu ra mấy chiêu làm bấy này.... đi một đoạn lại thấy có các cơ quan bí mật...

Bóng đen đi vào, khi ra trên vai còn vác theo một cái bọc nhỏ. Đem về bàn điện dỡ ra, nương tử hần vẫn ngủ ngon tới quên trời quên đất.

Nạp Dương lần theo thân thể nàng bóc dần từng lớp áo cho tới khi nàng hoàn toàn nhắm ngủ, đem cái đầu hướng ngực nàng cọ cọ vài tiếng sau đó mới chịu an giấc đi đánh cờ cùng Chu Công.

Là hần thiếu hơi nàng thì ngủ không vào. Vậy nên nửa đêm vẫn phải mò mẫm đi trộm vợ về.

"Hoàng hậu đâu?"

"Thưa người cùng Bạch thống lĩnh đi bắt cá"

"Hoàng Thượng người chạy đi đâu!! Lưu tướng công có chuyện khẩn báo!! Người ngàn vạn lần đừng gây khó dễ cho nô tài a!!"

"Nương tử đi trước việc nước để sau đi" Hấn vút lại cho lão thái giám một cái mông đít mà đi thẳng. Hấn còn bận cướp vợ về.

"..."

--- ----

"A... ta mệt rồi không chơi nữa"

"Vậy nàng ngủ đi một mình ta chơi cũng được" nam nhân thừa tình lực hiện tại tiếp tục tiến công thân tốc.

Bệnh hoạn!

"Huỳnh còn đâm ta ta liền bỏ về Triệu sơn làm "hái hoa tặc!"

"Nàng dám!"

"Ta muốn nằm trên!!!"

"Không được!"

"Vậy mai ta sẽ dẫn Tiểu Đậu Phụ bỏ nhà ra đi huhu! Chàng ăn hiếp ta..."

Ai kia liền đem động tác định trệ đau lòng hướng nàng lau nước mắt...

"Nàng hứa với trăm sinh hạ ba công chúa, hiện tại nàng lại nhặt về một tiểu hoàng tử nghịch còn hơn giặt cỏ! Nghịch ngợm một mình thì thôi đi còn lôi kéo vợ ta cùng đi phá hoại hoàng cung! Nàng thiếu nợ ta!"

"Chính là đáp ứng ta ba tháng ngủ riêng hồi đầu mới sinh bảo bảo! Hiện tại dính vào như sam! Chàng cũng mắc nợ ta!"

"Là nàng cùng ta hứa trước tiên còn muốn nuốt lời!"

"Chàng cũng nuốt lời!!"

Nạp Dương dục vọng chưa đạt, cái kia trong cơ thể Phùng Phùng bây giờ vẫn như cũ cứng rắn, bắt hấn hạ thì hấn cũng hạ không nổi.

"Ngoan một chút ngày mai liền đem nàng ra ngoài mua kẹo hồ lô"

"Thực... thực sao?.." cái phận nàng mang kiếp cá cảnh chìm lòng, nghe nói được ra ngoài từng cái lỗ chân lông hưng phấn.

"Ừ"

Kết quả là sáng hôm sau nàng mệt tới oanh oanh liệt liệt ngủ chết mê chết mệt... trong mơ còn không ngưng chửi rửa kẻ nào đó... khỏe mạnh quá mức. Quả thực lời hấn nói ngàn vạn lần không thể tin, bằng không chính là bán cả nhà đi trả nợ không hết.

-từ dục-

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Chủ! Thịnh Buông Ta (Nương Tử Đi Trước Đất Nước Đi Sau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.